

Бет О'Лірі

Неявка

Від авторки бестселера «Квартира на двох»

Бет О'Лірі
Неявка

Для Бага

ШИВОН

Його тут немає.

Шивон повільно видихає через ніс. Дівчина хоче заспокоїтися, але вся її техніка більше нагадує розлюченого бика, ніж медитацію дзен.

Заради цього побачення вона скасувала сніданок із подругою. Накрутила волосся, нафарбувала губи й навіть поголила ноги (не лишень до колін, а до самого верху, на випадок, якщо йому заманеться під столом провести рукою по її стегнах).

І дідько, його тут немає.

— Я не злюся, — каже вона Фіоні у відеочаті. Вони завжди розмовляють через відеозв'язок, бо Шивон дуже вірить у силу зорового контакту. Крім того, дівчині хотілося похизуватися своїм розкішним виглядом, нехай навіть перед сусідкою по квартирі. — Я змирилася. Він чоловік, отже, він мене підвів. Чого я взагалі очікувала?

— У тебе звабливо-сексуальний макіяж, — зауважує Фіона, вдивляючись в екран. — Шив, а ще навіть дев'ятої години ранку немає.

Шивон знизує плечима. Вона сидить в одному з тих кафе, що пишаються своєю дивакуватістю, яка її завжди дратувала в будь-чому чи будь-кому. На столі перед нею чашка недопитого подвійного лате на вівсяному молоці. Якби вона знала, що її кинуть на День святого Валентина, то замовила б нормальне молоко. Шивон стає веганкою лише тоді, коли в неї гарний настрій.

— Люди займаються сексом, це нормально, — каже вона.

— Навіть на ранковому побаченні?

Насправді вони ніколи раніше разом не снідали. Але коли Шивон повідомила йому, що збирається навідатись у Лондон, хлопець

запитав: «*Чи не хотіла б ти поснідати зі мною завтра вранці?*». Запрошення на ранкове побачення, безумовно, неабичого варте, а в День святого Валентина й поготів. Зазвичай їхні зустрічі відбувалися в її готельному номері, найчастіше після одинадцятої вечора. Вони бачилися щомісяця в першу п'ятницю, плюс позаплановий бонусний день, якщо дівчина приїздила до Лондона.

Її все влаштовувало. Цього досить. Шивон не *потребувала* нічого більшого: він живе в Англії, вона — в Ірландії; вони обоє зайняті дорослі люди. Їхня домовленість працює бездоганно.

— Може, почекаєш ще п'ять хвилин? — питає Фіона з повним ротом кукурудзяних пластівців, граційно прикриваючись долонею. Вона сидить за кухонним столом, її волосся зночі зібране в косу. — Можливо, він просто запізнюється.

Шивон відчуває невимовну тугу за своєю квартирою, хоч її не було вдома лише день. Вона сумує за знайомим лимонним запахом своєї кухні, за спокоєм своєї гардеробної. Їй бракує тієї версії себе, яка ще не припустилася помилки, сподіваючись на те, що її інтрижка може стати чимось більшим.

Дівчина потягує лате якомога невимушено.

— Ой, припини. Він не прийде, — каже вона, знизуючи плечима. — Я змирилась із цим.

— Ти не думаєш, що, можливо, списуєш його з...

— Фі, ми домовилися зустрітись о восьмій тридцять. Уже за десять хвилин — дев'ята. Він мене кинув. Буде краще, якщо я... — вона ковтає клубок у горлі, — прийму це й відступлю.

— Гаразд, — зітхає Фіона. — Добре. Пий каву, пам'ятай про свою неперевершеність і будь готова надерти всім дупи сьогодні.

Її американський акцент з'являється, коли вона вимовляє «*надерти дупи*». Нині дівчина здебільшого говорить так само по-дублінськи, як і Шивон. Дівчатам було по вісімнадцять, коли вони вперше зустрілися в Гаєтській школі акторської майстерності. Тоді Фіона мала нью-йоркський акцент і була впевненою в собі. Але десять років невдалих прослуховувань залишили на ній свій відбиток. Їй щастило лише на

ролі дублерок. Шивон беззастережно вірить, що це рік Фіони, як і кожен рік протягом останнього десятиліття.

— Коли я не була готова дерти дупи? Я тебе прошу.

Шивон відкидає волосся назад у ту мить, коли позаду неї проходить чоловік та перечіпається через її стілець. Кава хитається в його руці й крихітні бризки із чашки падають на плече Шивон. Вони тонуть у червоному кольорі її сукні, залишаючи маленьку пляму, дві краплини, схожі на крапку з комою.

З цього могла б вийти мила історія знайомства. Обернувшись, Шивон кілька секунд розглядає чоловіка. Він привабливий, високий, один із тих, хто заводить великих собак і голосно сміється. Аж тут він каже: *«Господи, та ти ж комусь око виколеш своїм волоссям!»*. І Шивон вирішує: ні, вона не в тому гуморі, щоб спілкуватися з великими імпозантними чоловіками, які не перепрошують за те, що пролили каву на сукню откутюр. У її грудях наростає бурхливе обурення, і вона вдячна за нього, навіть відчуває полегшення — це саме те, що їй потрібно.

Дівчина простягає руку, злегка торкаючись його ліктя. Він сповільнюється, звівши брови, а Шивон навмисно робить павзу, перш ніж заговорити.

— Хіба ви не хотіли сказати, що вам дуже шкода? — запитує дівчина солоденьким голосом.

— Обережно, друже, — каже Фіона з телефона, який зараз спирається на хиткий теракотовий горщик у центрі столу.

Шивон знала, що він не буде обережним.

— Рапунцель, за що саме я маю просити вибачення? — питає він. Чоловік переводить погляд на пляму від кави й поблажливо сміється. Він удає, що примружився, ніби там немає на що дивитися, намагається бути милим, і якби Шивон була в доброму, вегансько-молочному настрої, то могла б погодитись із цим. Але, на лихо для чоловіка з кавою, Шивон щойно продинамили у День святого Валентина.

— Ця сукня коштує майже дві тисячі євро, — каже дівчина. — Перекажете кошти зараз чи будете платити частинами?

Він сміється, закинувши голову. Кілька пар озираються.

— Дуже смішно, — відказує він.

— Я не жартую.

Посмішка сповзає з його обличчя, і тоді все починається по-справжньому. Він підвищує голос першим; вона показує сукню на сайті Net-a-porter; він огризається і називає її хамовитою *маленькою мадам*. Чудово, це дає їй додаткові п'ять хвилин на перезарядку. Фіона ж сміється з екрана телефона, і на кілька секунд Шивон майже забуває, що її кинули в нудно-дивакуватому кафе.

— Шив, ти безжальна, — ніжно каже Фіона, коли Шивон вмощується у своє крісло.

Чоловік іде геть, кинувши їй на стіл десять фунтів «*на хімчистку*». Усі витріщаються. Шивон відкидає через плече свої блискучі біляві локони, що стали приводом для суперечки, та відвертається до вікна. Підборіддя догори. Груди вперед. Ноги схрещені. Голова повернута так, що тільки Фіона бачить: дівчина ледь-ледь стримує сльози.

— Полегшало? — запитує Фіона.

— Звісно. А ще я розбагатіла на десять фунтів. Що б такого замовити? — Шивон шмигає носом, бере меню з іншого боку столу. Вона зиркає на годинник: 9 ранку. Лише дев'ята ранку, а у неї вже рекордно поганий день. — Може, «не забувай про хороше» яєчні? Чи «завжди усміхайся» капустаєне смузі?

Вона ляскає рукою по столу й відсуває меню від себе; пара за сусіднім столиком злегка підстрибує і напружено спостерігає за дівчиною.

— Трясця, це найгірше місце, щоб бути покинутою на День святого Валентина, — каже Шивон. Злісне обурення в її грудях стихло, і натомість залишився всеохопний біль від самотності та від того, що невпинно підступають сльози.

— Не дозволяй цьому впливати на тебе, — каже Фіона. — Він негідник, якщо кинув тебе ось так.

— Він негідник, — люто каже Шивон тремтливим голосом.

Фіона замовкає. Шивон вирішує, що подруга дає їй час опанувати себе, і вона, розправляючи плечі, не дозволяє жодній сльозині

скотитися по щоках.

— Я знаю, що для тебе це дуже важливо, Шив, — обережно промовляє Фіона. — Ти навіть... Хіба це не перше справжнє побачення після Кілліана?

Шивон хмуриться, визнаючи поразку, і витирає очі.

— Ти гадаєш, я три роки ні з ким не зустрічалася?

Фіона терпляче чекає: вони обидві знають, що це так. Хоча Фіоні не варто було нагадувати. Зрештою вона зітхає та запитує:

— Отже, з ним усе скінчено?

— Ох, можеш не сумніватися. Він у минулому, — відказує Шивон.

Він пошкодує про той день, коли її кинув. Шивон ще не знає, яким чином, але вона щось вигидає. І йому це не сподобається.

МІРАНДА

09:03. А ніхто так і не з'явився.

Міранда гризе ніготь на великому пальці, спершись на свою автівку та вистукуючи черевиком по шині. Затягує волосся у хвостик у тугіше. Перевіряє шнурівки на черевиках. Згодом дівчина перебирає свій рюкзак і переконується, що все на місці: дві пляшки води, спорядження для лазіння по деревах, ручна пилка з вигравіюваним на руків'ї ім'ям — подарунок від батьків на день народження. Усе на місці, ніщо не згубилося і не змістилося, жодна річ магічним чином не вистрибнула з рюкзака в якусь мить упродовж двадцяти хвилин подорожі від квартири до місця призначення.

09:07. І, нарешті, чути звук шин по гравію. Обернувшись, дівчина бачить яскраво-зелену вантажівку Джеймі, прикрашену логотипом компанії «Джі-Дойлі». Серце Міранди тріпоче, як налякана пташка у клітці. Вона випростовується, дивлячись, як Джеймі та інші члени команди виходять із салону машини.

Коли вони наблизилися, Джеймі усміхнувся їй.

— Ей-Джей, Спайкс, Трей, це Міранда Россо, — каже він.

Двоє чоловіків дивляться на Міранду знайомим їй поглядом: дещо заляканим, нервовим поглядом хлопців, яким наказали поводитися гідно. Трей невисокий та кремезний, з похмурими, глибоко посадженими очима. Спайкс на голову вищий за Трея і статурою схожий на гравця у регбі, з бочкоподібними грудьми під своєю брудною, вицвілою футболкою. Кожен із них киває їй та відразу ж спрямовує свою увагу до дерева на розі ділянки, де вони припаркувалися. А потім з'являється Ей-Джей. Він дивиться на Міранду по-іншому: це погляд чоловіка, який чує «не чіпляйся до новенької» і сприймає це як виклик.

Міранду попередили про Ей-Джея. У нього неабияка репутація. *Про те, що в Ей-Джея було більше жінок, ніж дерев, на які він вилазив*, сказав колишній бос Міранди, коли дівчина повідомила йому про свої наміри приєднатися до команди Джеймі. *Обличчя янгола, проте серце цілком безсердечного сучого сина.*

Тож Міранда готова до пронизливих зелених очей, бородатої щелепи, м'язистих, татуйованих рук. Вона готова до вигнутих брів, коли їхні очі ззираються, а його погляд ніби промовляє: *«Таких дівчаток, як ти, я їм на сніданок».*

Однак вона була зовсім не готова до маленького цуценяти кокапу в його руках.

Ей-Джей невимушено гладить собаку по голові, ніби це цілком нормально брати із собою крихітне цуценя на місце роботи.

— О так, а це — Ріп, — каже Джеймі без особливого ентузіазму. — Новий собака. Мабуть, його не можна залишати вдома самого, чи не так, Ей-Джею?

— Він боїться залишатися сам, — каже Ей-Джей, підіймаючи цуценя вище до своїх широких м'язистих грудей.

Міранда з усіх сил намагається не усміхатися. Її план співпраці з Ей-Джеєм полягав у тому, щоб повністю його ігнорувати. Вона зрозуміла, що зазвичай це найкраща стратегія у спілкуванні із самовпевненими типами. Але... дідько, яке ж миле цуценя. Дівчина ніколи не могла встояти перед тими, котрі схожі на плюшевих ведмедиків, з кучерявою шерстю та кирпатим носиком.

— Привіт, Ріпе, — каже вона, простягаючи йому руку, щоб він понюхав. — Привіт, малий!

Ріп починає виляти хвостом, притискаючись до Ей-Джея, від чого Міранда ледь не тане.

— Ти йому подобаєшся, — каже Ей-Джей милим голосом, а його погляд плавно ковзає вгору та вниз по тілу дівчини, і мозок Міранди гальмує. Цуценя, звісно, миле, але вона занадто витріщається на статуру чоловіка, який його тримає. Це не її стратегія.

— Привіт, — каже вона, відриваючи погляд від Ріпа й спрямовуючи свою усмішку на Трея і Спайкса. — Приємно з вами познайомитися,

хлопці.

— Россо — справжня альпіністка, — каже Джеймі, плескаючи Міранду по спині. — Ви б бачили її під час змагань із порятунку в повітрі. Ніколи й не уявляв, щоб хтось так швидко вилазив на дерево. У тебе є власне спорядження?

— Угу, — мугикає Міранда, киваючи на свій рюкзак.

— Полізеш на велике дерево, — каже Джеймі. — Клієнт хоче зменшити верховіття на третину. — Він киває на сріблясту березу, що височіє над садом перед великим будинком, біля якого вони припаркувалися. Дерево досить високе і тонке, пригинається, і гілля заплутано розвівається на вітрі. — Покажеш хлопцям, як треба працювати?

— Залюбки, — відповідає Міранда, присідаючи, щоб відкрити рюкзак і витягти ремені безпеки.

•••

Немає більшого задоволення, ніж піднімання нагору.

Якось, коли Міранді ще було п'ятнадцять років, вона поверталася додому зі школи й вдалині почула крики чоловіків. Дівчина пішла на звуки й потрапила на тренування арбористів, які навчались у коледжі землеустрою, що неподалік від її навчального закладу. Високі та красиві сосни вишикувалися в ряд, а з них звисали жовті та помаранчеві мотузки. Чоловіки над нею пересувалися по деревах, як Тарзан, перестрибуючи через розвилки, обхоплюючи стовбури колінами, відкинувшись на ремені безпеки. Один навіть висів догори дригом.

Міранді ніколи не спадало на думку, що лазінням по деревах можна заробляти на життя.

Інструктор помітив її зацікавленість і запросив дівчину на день відкритих дверей наступного тижня, де вона, якщо захоче, матиме можливість спробувати зробити це сама. Щойно вона відчула, як ремені тримають її вагу, щойно дісталася першої гілки й подивилася вниз на землю, що пропливала під нею, — Міранда була в захваті.

Десять років потому вона не просто лазить по деревах, аби заробити на життя, вона робить це *дуже добре*. І хоча її батьки так і не зрозуміли, чому їхня старша донька вибрала настільки небезпечну професію, що їй порадили оформити страхування життя в перший же день, вони неохоче змирились із цим. Здебільшого тому, що бачили, наскільки Міранда захопилася своєю справою.

Вилізши на березу та прив'язавши головну мотузку до найвищої гілки, яка може витримати її вагу, Міранда вмить забуває про Трея, Спайкса та Ей-Джея. Вона навіть забуває про Картера, їхнє пообіднє побачення та підготовлене вбрання, складене на дні її рюкзака. Перебувати на висоті майже тринадцяти метрів над землею — просто страшно, незалежно від того, наскільки ти досвідчений і коли ти це робиш. Немає місця для чогось іншого. Є лише ти й мотузки, вітер і дерево, що колишеться навколо тебе, не даючи впасти.

Ей-Джей підстригає живопліт перед будинком, а Ріп радісно вовтузиться в нього під ногами; спочатку Джеймі пильнував за Мірандою, але десь через пів години пішов допомагати Ей-Джею. Інші хлопці працюють на землі, підіймають важке, прибирають гілки, пускаючи їх через подрібнювач. Ранок минає під акомпанемент бензопил і блиску тирси, що розлітається довкола.

Міранда спускається вниз по основній мотузці й різко приземляється, вгрузаючи підборами в ґрунт під деревом. Мотузка легко спадає, навіть не зачіплюється. Це був добрий ранок. Коли вона знімає шолом, її волосся вибивається із хвостика, пасма прилипли до чола.

— Непогано, — каже Ей-Джей, коли вона проходить повз нього до Джеймі.

— Так-так, — відказує вона й усміхається Джеймі. — Усе гаразд, босе?

— О, точно! — вигукує Джеймі, випрямляючись з оберемком гілок ліщини в руках, його очі блищать. Йому трохи за сорок, тож роки відчайдушності та ризику залишилися позаду. Однак він і не втратив запалу. По-справжньому вправний арборист повинен бути трішки залежним від адреналіну. Або дуже залежним і надзвичайно везучим. — Тобі потрібно йти о пів на першу, так? На побачення?

Міранда струшує тирсу зі своїх робочих штанів. Вона носить підтяжки, адже ці спеціальні комбінезони шийють для чоловіків і вони завжди надто вільні у талії. Подруга, з якою вона познайомилася на курсах для арбористів, підказала їй, що підтяжки не дадуть спасти штанам до щиколоток і врятують від сорому.

— Так! Обіднє побачення, — каже вона, від'єднуючи бензопилу й встановлюючи її на кузові пікапа Джеймі. — День святого Валентина, ви ж знаєте?

— Дружина нагадала мені про це сьогодні вранці, — каже Джеймі, скорчивши гримасу.

— Обіднє побачення? — перепитує Ей-Джей позаду.

Міранда не обертається.

— Хлопець хотів зі мною зустрітися одразу після того, як я закінчу своє перше завдання в команді Джеймі.

— Або його вечір уже запланований з іншою жінкою, — відказує Ей-Джей.

Міранду не так легко спровокувати. Вона переконана, що кожен, хто поводить, як дурень, напевно, має на це причини, і немає сенсу втрачати самоконтроль. А ще Міранда знає, що відсутність реакції можуть сприймати як слабкість, особливо якщо ти жінка, тому повільно видихає.

— А які в тебе плани на вечір, Ей-Джею? — цікавиться дівчина, кинувши на нього погляд, достатній, аби піймати задоволену посмішку у відповідь на запитання. — Гаряче побачення із кралею?

— Залежить ... — бурмоче він.

— І від чого це залежить? — Міранда розпускає волосся, розплутуючи пасма пальцями. Волосся у неї густе та темне, кучері обрамляють обличчя, заплутані локони спадають на плечі.

— Від того, чи дозволить Джеймі запросити тебе випити сьогодні ввечері.

— Ей-Джею! — гиркає Джеймі. — Про що ми говорили дорогою сюди?

Міранда лише на мить ззирається з Ей-Джеєм. Він глузує з неї, або, можливо, випробовує. Але в його погляді відчувається справжня жага,

і Міранда з потрясінням усвідомлює, що його наміри цілком серйозні: він запросив би її випити, а потім відвіз би до себе додому. Це красивий і водночас небезпечний чоловік.

Досить приємно, навіть незважаючи на обставини. Навіть якщо він любить бавитися з усім, що рухається.

— Чому б і ні? Я знаю, ти сьогодні ввечері вільна, — каже Ей-Джей, складаючи свої татуйовані руки на грудях. У нього величезні біцепси. Міранда впевнена, він навмисно схрестив руки, аби вона це помітила.

Дівчина задирає підборіддя.

— Не цікавить, — відказує з усмішкою. — Але однаково дякую за пропозицію.

Міранда повертається до Джеймі.

— Завтра о сьомій ранку, так? Скинеш мені адресу?

— Не цікавить! — пирскає Джеймі. — Коли ти востаннє чув таке від дівчини, Ей-Джею?

Ей-Джей знизує плечима й нахилиється, щоб підійняти Ріпа, а Міранда, відходячи, відчуває його погляд на своїй спині.

— Досить давно, — відповідає Ей-Джей. — Але я завжди досягаю свого.

Міранда сміється у відповідь.

— Не цього разу, — весело промовляє вона через плече. — Я вже зайнята.

— Містером Обіднє Побачення, — вигукує Ей-Джей. — Щасливиця.

Вона *таки* щасливиця. Насправді дівчина не може повірити своєму щастю. Картер із тих хлопців, які, на її думку, ніколи не глянули б на таку, як вона: він *зрілий*, має добре оплачувану роботу, носить вишукано пошиті костюми. І він чудовий. По-дорослому красивий, не такий, як скуйовджений Ей-Джей. Картер носить круглі окуляри й має мужні риси обличчя, а його усмішка зачарує будь-кого.

Міранду з ним познайомив Рег, один із хлопців, з якими вона раніше працювала. Він грав у футбол із Картером, а Міранда якось торік була з ним у пабі, коли частина команди навідалася туди після тренування. Картер був бездоганно доглянутим, у робочому костюмі, бо забув

узяти змінний одяг, щоб переодягнутися після матчу, тому виділявся серед інших, як блискуча копійка. Яскрава усмішка та не до кінця висушене волосся. Поки хлопці глузували з його вбрання, він жартівливо поклонився, його окуляри блиснули у світлі пабу, і в Міранди аж метелики в животі заметушилися. Цей грайливий поклон показав хлоп'я під широкоплечим чоловіком, якого не варто боятися.

Міранда не могла відірвати від нього очей, і зрештою він це помітив, запитально усміхнувшись дівчині, — обережно запрошуючи до спілкування. Хлопець, мабуть, звик до того, що жінки кидаються в його обійми, міркувала дівчина, але в його погляді не було жодного непристойного натяку. Зрештою, підбадьорена трьома кухлями та заморожена напівусмішкою Картера, Міранда попросила Реґа познайомити їх. *«Россо, Картер, Картер, Россо, — сказав Реґ. — Картере, пригости даму, будь ласка, ця жінка заслуговує на те, щоб із нею гідно поводитися».*

Зараз, п'ять місяців потому, Картер, здається, досі вірить словам Реґа. Ресторан, до якого він запросив Міранду на обід у День святого Валентина, — це одне із тих вишуканих місць, де не вказують цін у меню, а краї тарілок з десертами поливають глазур'ю. Це недалеко від Ерстеду, передмістя Суррея, де живе Міранда. Дівчина переодягається в «МакДональдз» за рогом, наносить бальзам на губи й туш на вії, і відчувається досить добре протягом трьох хвилин дорогою до розкішного ресторану. Проте дуже швидко її стан змінюється на дитячу невпевненість, коли вона прямує до заброньованого столика у своїй блакитній сукні-пінафор та стоптаних балетках. Усі інші жінки мають дуже вишуканий вигляд.

Міранда підводиться зі стільця, щоб крадькома осмикнути сукню, прикриваючись скатертиною. Як і в будь-якому стильному ресторані, тут лише делікатно натякають на святкування Дня святого Валентина: пелюстки троянд на столах, скрізь більше свічок, особлива атмосфера затишку.

Міранда прийшла трохи пізніше, тому не одразу помічає, що вже далеко за другу, а Картера досі немає. Він зазвичай спізнюється, тож для дівчини це не стало несподіванкою. Але десь о пів на третю

офіціант запитує її, чи бажає вона чогось випити, і дівчина замовляє колу — їй стає ніяково просто сидіти в оточенні закоханих пар, вовтузитися зі своєю серветкою та притупувати ногами.

Вона надсилає Картеру повідомлення:

Де ти?! Хх

Потім ще одне:

Ти запізнюєшся?

А потім:

Картере?? Привіт?

Повільно, дуже повільно вона перетворюється із жінки, яка чекає на кавалера, на жінку, яку кинули. Візуально ніщо не змінилося — вона все ще тут, занадто часто перевіряє свій телефон, занадто швидко допиває свій напій. Але всі бачать, що її статус змінюється з кожною секундою, і допоки Міранда просиділа за цим столиком сорок п'ять хвилин, навіть не поворухнувшись, вона перетворилася на жінкою, яку жаліють.

Зрештою для неї стає нестерпним мовчки сидіти та чекати. З кожною хвилиною потреба в русі зростає, дівчина не може спокійно сидіти, навіть після виснажливого робочого ранку. Вона вирішує, що зачекає до десяти хвилин на четверту, але коли проходить п'ять хвилин після третьої, дівчина йде до бару, щоб заплатити за свій напій.

Нічого не вдієш: він її кинув.

«Можливо, цьому є цілком розумне пояснення», — запевняє вона сама себе. Якась справді кумедна історія. Хлопець розповість їй, імітуючи різні голоси — він дуже добре пародіює акценти: італійська говірка її тата — це його фірмовий номер, а ліверпульського сусіда з будинку Міранди він копіює так, що не відрізниш. Вони посміються.

Це стане однією з їхніх історій на кшталт: «Згадай, як ти продинамив мене на День святого Валентина?».

Щоправда, зараз не так приємно. Міранда нервово кусає губи, чекаючи, коли видрукують рахунок. Вона знає, що пробачить Картеру. Вона, напевно, вже пробачила йому, хоч і очікує його виправдань. Але на мить приємно уявити себе жінкою, яка не зробила б цього. Жінкою, яка б сказала: «До біса твої виправдання. Ти кинув мене. Між нами все скінчено».

Міранда повертається додому о пів на п'яту, а від Картера немає жодної звісточки. Вона сумує за своєю колишньою сусідкою по квартирі — їй би зараз не завадив хтось, хто приготував би чашечку чаю. Дівчина стоїть посеред вітальні, прислухається до гулу машин на вулиці та обмірковує, чи не вирішив Картер, що вона йому не пара.

«Це безглуздо, Мірандо Россо, — каже вона собі, скидаючи балетки. — Опануй себе».

Ще й п'ятої немає — увесь день попереду. Вона попилососить кімнату, потім приготує вечерю і ляже спати раніше. Немає сенсу скиглити. Це ще нікому не допомогло.

ДЖЕЙН

Як добре, що закуски вже тут. Поки Джейн пережовує тарталетку з козячим сиром чи крихітний спринг-рол, у неї є кілька секунд, аби обміркувати відповіді на неминучі, жахливі питання, що виникають, коли ви без кавалера прийшли на вечірку з нагоди заручин.

— Досі сама собою, курочко-любочко? — запитує Кіра. У неї в кожній руці по келиху ігристого вина й водночас їй вдається випнути показний бюст; її намисто ненадовго зникає в долині глибокого декольте на вирізі вечірньої сукні. Кіра допомагає у благодійній крамниці графа Ленглі два дні на тиждень. Вона одна з тих людей, хто вперто налаштований звести Джейн із Ронні Ленглі, сином самого графа й головною причиною цієї халепи.

Ронні захопився Джейн з перших днів її роботи у крамниці. Усі, хто працює у фонді графа Ленглі, прихильно ставляться до Ронні. У нього таке зажурливе обличчя, що відразу викликає жалість. У тридцять п'ять років він досі неодружений, попри те, що перший у черзі на успадкування старого особняка, який усі, окрім Джейн, вважають ознакою високого статусу.

Звести Джейн і Ронні стало місією усієї благодійної крамниці. Отже, Джейн довелося трохи збрехати. Вона сказала, що в неї є хлопець. З роками ця брехня росла й росла, але ніколи раніше вона не піддавалася такому випробуванню, як зараз.

— Я впевнена, що він уже в дорозі, просто затримався на роботі, — кволо каже Джейн, перевіряючи годинник. Лише чверть на сьому — ще година «випивки та спілкування» до початку вечері. Кіра зиркає на неї з-під накладних вій, розглядаючи вбрання дівчини: те саме, в якому вона була сьогодні на роботі. Щоби Джейн палають. Вона думала, що зможе обійтися блідо-зеленою бавовняною сукнею, якщо зніме

вовняний кардиган і панчохи, але зараз зрозуміла, що має не досить вишуканий вигляд. Юрба позаду Кіри збільшується. Тут *так* багато гостей, набагато більше, ніж Констанс і Мартін можуть знати поіменно. Вони в залі гільдії у Вінчестері; тема заходу, як не дивно, — День святого Валентина. Скрізь справді гротескна кількість відтінків рожевого.

— Послухай, курочко-любочко, — каже Кіра, і зморшки на її обличчі поглиблюються, коли вона хмуриється. — Ми всі знаємо: ти збрехала, що в тебе є хлопець. Тобі краще просто зараз зізнатися, якщо...

— Джейн, люба, можна тебе на хвилинку? — гукає Мортимер.

Джейн повертається до Мортимера з виразом палкої вдячності. Кіра незадоволено супроводжує їх поглядом, коли він відводить Джейн трохи далі від метушні, до краю кімнати.

Мортимеру Даперті сімдесят років. Він щодня ходить на роботу в коричневому костюмі, завжди обідає бутербродом із тунцем і каже: «*Бувай, Джейн! До зустрічі!*», коли йде о шостій щовечора. Допоки в крамниці нікого немає, їх із Джейн окутує тепла тиша, що пахне нафталіном, пожертвуваним одягом, випрасуваним із парюю, вживаними книгами, які вони передають одне одному, не обмінюючись жодним словом.

— Ти маєш пригнічений вигляд, — лагідно каже Мортимер.

— Я... не дуже добре почуваюся в натовпі, — каже Джейн, намагаючись вирівняти дихання.

— А молодик, який, як ти казала, мав би приїхати...

Джейн добре навчена ухилятися від особистих запитань колег із благодійної крамниці. Але Мортимер зазвичай ніколи не цікавився її життям, тож це питання застає її зненацька, і, перш ніж усвідомити, вона відповідає:

— Він зробив мені послугу. Ми не разом, але він сказав, що буде моїм кавалером на вечірці. — Вона розглядає свої черевики. Зручні, пошиті з м'якої коричневої шкіри, але у такому взутті соромно виходити на вулицю. — Кіра має рацію: я збрехала, що в мене є хлопець.

Мортимер лише киває.

— Дуже розумний спосіб захисту, — каже він. — А цей твій друг навіть не зателефонував?

Джейн очікувала від Мортимера певного осуду, але вираз його обличчя доброзичливий.

— Ні. Він не телефонував, — каже вона, повертаючи погляд на туфлі. Мортимер прицмокує, але Джейн розчарована не в Джозефі, а в собі. Вона мала б знати, що не варто покладатися на когось іншого. Зазвичай дівчина більше довіряє котам та рослинам, із цими видами вона значно краще уживається, ніж із людьми.

Після повернення до Вінчестера Джейн щодня відвідувала пекарню «Гокстон» і купувала собі нежирний йогурт із фруктами та гранолою. Насправді ці витрати досить невиправдані, але така рутинна заспокоює, наче щодня взуваєш одні й ті самі розношені черевики.

Уперше Джейн побачила Джозефа в пекарні, одразу після Різдва. Біля дверей вона зупинилася так несподівано, що ледь не перечепилася через власні ноги. Дівчина впізнала його. Вона не могла згадати звідки, але хлопець здавався їй таким... знайомим. Можливо, хтось із її колишньої роботи? Вона вимовила вголос: «О!» — і задивилася, перш ніж встигла нагадати собі, що витріщатися — це найшвидший спосіб привернути до себе увагу, і цього слід уникати за будь-яку ціну.

Джозеф обернувся і глянув, але, здавалося, не впізнав її. Він подарував їй величезну, сонячну усмішку. Можливо, трохи спантеличену.

— Привіт, — сказав він.

Якусь мить Джейн стояла нерухомо, широко розплющивши очі. Тоді вона опам'яталася:

— Перепрошую, я помилково сприйняла вас... за іншого, — пробурмотіла вона, відводячи погляд і втікаючи в кінець черги, щоб зникнути з очей. Але вона відчула на собі його теплий та зацікавлений погляд, коли чоловік виходив із крамниці зі своїм круасаном. Опісля вона бачила його щоранку протягом двох тижнів, але однаково не могла пригадати, звідки вона його пам'ятає. Вона більше ніколи не припускалася помилки, задивляючись на нього.

А потім, як тільки Джейн розслабилася.

— Це якось дивно, чи не так? — сказав Джозеф, повернувшись до неї, коли вони стояли в черзі.

Джейн швидко кліпнула очима.

— Перепрошую? — спромоглася вимовити вона, втупившись у підлогу.

— Я дуже багато про вас знаю. Мені відомо, що ви носите жовтий джемпер щопонеділка, ніжно-блакитну сорочку щовівторка, білу сукню-кльош щосередини, весняну зелену з кардиганом ви обираєте щочетверга, а щоп'ятниці — світло-рожевий джемпер. І ще я знаю, що ви любите читати, тому що завжди маєте при собі книгу. А ще вам до вподоби булочки з корицею, бо ви завжди сумно дивитесь на них перед тим, як замовити йогурт. Ми бачимося щодня, але не розмовляємо.

Її долоні спітніли. Ніхто раніше не помічав, за яким принципом дівчина змінює вбрання. І вона була впевнена, що не задивляється на булочки з корицею, або принаймні не щоранку.

Нарешті, не витримавши, вона підвела очі й зирнула з ним.

Безумовно, хлопець вродливий, хоча, якби її запитали чому, вона б не знала, що відповісти. Його обличчя дуже рухливе та експресивне; брови — занадто прямі та густі, і це надавало б суворого вигляду чоловікові, який би мало усміхався. Його кремово-біла шкіра почервоніла вздовж вилиць від тепла пекарні, а щелепа була злегка вкрита зернистою щетиною на відтінок темнішою за каштанове волосся. У його обличчі не було нічого, що пояснювало б, чому він такий привабливий, але коли вони зирнулися, то вона відчула невимовний трепет, що з'являється у присутності когось красивого.

— Я не вважаю, що це так уже й дивно, — сказала вона. — Ви часто розмовляєте з вашими сусідами в потязі?

— Так, — швидко відповів він.

— Який жах, — сказала Джейн, перш ніж встигла зупинитися, і він розсміявся.

— Мене звати Джозеф, — відрекомендувався він. — Скажіть мені, а звідки ви берете всі ці книги?

Ось так і з'явився їхній книжковий клуб на двох. Здебільшого Джейн не ладнає з людьми, точніше, люди не дружать із Джейн. І все ж якось

за кілька днів вона спіймала себе на тому, що сидить із ним за недільною ранковою кавою, розмовляючи про «*Утечу на Захід*» Мохсина Хаміда. «*Книги — моя щаслива оаза*», — сказав він їй, і дівчина засяяла, тому що для неї книги мають те ж саме значення.

Принаймні дівчина була впевнена, що нічого романтичного між ними не буде. Вона використала брехню «*у мене є хлопець*» щодо Джозефа як *спосіб захисту*, як висловився Мортимер. Лише на початку лютого, впевнившись у їхній із Джозефом дружбі, Джейн зізналася йому, що насправді не має хлопця.

— Ах, це добра новина, — сказав Джозеф. — Я вже почав думати, що цей хлопець якийсь йолоп.

— Що! — Джейн завжди докладала чимало зусиль, щоб її вигаданий кавалер здавався справжньою знахідкою.

— Його ніколи немає поруч! — зі сміхом сказав Джозеф. — І він не зробив тобі подарунок на день народження.

Це правда: Джейн не дійшла до того, щоб купити собі подарунок від свого вигаданого хлопця.

Легкість, з якою Джозеф сприйняв її зізнання, розслабила її, а за останні кілька тижнів вони зблизилися. Дівчина відмовилася від спроб з'ясувати, звідки ж вона його пам'ятає — спочатку до нього її приваблювало, мабуть, таке дивне, гнітюче відчуття знайомості, але зараз це вже в минулому. Він просто Джозеф.

І якщо інколи вона задивлялася на сонячне тепло його усмішки чи на те, як його очі стають трішки зеленішими при певному освітленні, то згодом опанувала мистецтво ігнорувати все це.

Він уже знає про Джейн більше, ніж будь-хто інший, хто ще залишився в її житті. Не все, звісно, але, на диво, його не турбують ті риси дівчини, які сама вона вважає непривабливими: її схильність говорити те, що відразу спало на думку, її правила та рутина, її нерішучість. Це так добре, що є з ким знову поговорити. Вона почала ловити себе на думці: «Хіба це завдасть якоїсь шкоди?».

А зараз, коли Кіра цілеспрямовано йде до неї разом із Ронні, Джейн міркує: «Ось. Ось ця шкода».

— Джейн, — каже Кіра, смикаючи Ронні за руку, — Ронні щойно сказав мені, що у нього теж немає пари сьогодні ввечері.

Ронні помітно тремтить поруч із грізною Кірою. Його зникання, здається, можна відчутти навіть на відстані, наче воно випромінюється з-під його костюма.

— Привіт, — каже він. — Радий тебе бачити, Джейн.

— Кавалер... — Кіра дивиться на неї з очікуванням.

Під самовдоволенням поглядом Кіри Джейн відкидає такі варіанти, як-от: «Він спізнюється», або ж «Він буде тут із хвилини на хвилину».

— Він не може прийти, — каже Джейн.

— Ох, бідолашна Джейн! Так не щастить у коханні, — каже Кіра.

Джейн не має жодного уявлення, звідки у Кіри з'явилася ця думка, хоча, як не прикро, вона дуже точна.

— Твоя мама ще не вимагає від тебе онуків? Я кілька років поспіль умовляю своїх дітей, а вони все зволікають, — каже Кіра, відпиваючи напій.

Джейн на мить зціплює зуби, перш ніж відповісти:

— Моя мама померла, — відповідає вона.

Кіра сахається. Її уста розтуляються і стуляються. Це завжди найгірший момент таких розмов: тиша, що настає, перш ніж співрозмовник вирішить, яку сентиментальну фразу промовити у відповідь.

— О Господи, я не знала! Ти ніколи не казала! — каже Кіра. Вона стищує голос. — Тому ти покинула Лондон і переїхала сюди?

Від слова *Лондон* Джейн здригається, наче хтось щойно схопив її за плече. Кіра ніколи не забуває цього питання; вона ставить його щонайменше раз на місяць, у тій чи іншій формі, із безтурботною наполегливістю справді талановитої пліткарки.

— Ні, — відповідає Джейн, намагаючись тримати голос спокійним.

— Ні, моя мама померла дуже давно. Я була маленькою. Я її майже не пам'ятаю.

— Як це *трагічно*, — відказує Кіра.

Ронні незручно переминається з ноги на ногу, наче дитина, якій хочеться в туалет. Кіра по-доброму поплескує Джейн по руці своєю

спітнілою долонею; дівчина щосили намагається стриматися і не відмахнутися від неї. Їй не хочеться, щоб до неї торкалися, коли їй сумно. А тепер до неї майже не торкаються, тож цей доторк ще більше погіршує відчуття, наче натягуєш на себе колючий вовняний джемпер після того, як носила шовк.

— Але в тебе є ми, курочко, ми про тебе подбаємо, — каже Кіра. Вона викривлено і з жалістю підморгує Джейн. — Чому б Ронні не посісти місце твого кавалера за вечерею, хм? Хто знає! Це може стати початком нової історії для тебе!

Наступного ранку, входячи до крамниці, і перш ніж пройти до каси, Джейн крадькома перевіряє, чи не причаївся там хтось на кшталт Кіри. Вечірка на честь заручин стала справжнісіньким пеклом. Вона пішла туди лише тому, що Констанс, наречена, завжди була привітною, коли вони разом працювали в магазині. Ця подія стала корисним нагадуванням про те, що вихід за межі своєї зони комфорту ніколи не закінчується добре. Прийшовши на роботу, Джейн вдихає затхлий запах крамниці й починає свою звичайну рутину: генеральне прибирання, потім — запуск касового апарата, опісля — робота з мішками для пожертвувань.

У приміщенні магазину вже підметено, а на журнальному столику біля книжкових шаф у вазі стоять свіжі, дбайливо розставлені квіти — прикрашають простір. Благодійна крамниця графа Ленглі розташована всередині однієї з будівель п'ятнадцятого століття на північному сході міста, на березі річки: вона складається з провислих темних балок і скрипучої дерев'яної підлоги, а за вбиральнею для персоналу повзе пліснява, наче приплив по піску. Будівлею володіє благодійна організація графа Ленглі, що підтримує людей, які наближаються до кінця свого життя. Їхнє фінансування скорочується майже так само швидко, як збільшується пліснява.

— Джейн!

Дівчина здригається. Це Кіра, яка виходить із кімнати для персоналу: Джейн мала б здогадатися, побачивши квіти. Вона обертається — Констанс і Мортимер. Це вже забагато людей, аби сьогодні керувати

магазином, і хіба Констанс не повинна бути в ліжку зі своїм нареченим?

— О, курочко, — каже Кіра, наближаючись до неї з простягнутими руками. — Я всю ніч хвилювалася, згадуючи, що ти була сама на вечірці. Присядьмо та поговорімо про це? Хіба Ронні не був чарівним за вечерею?

Звісно, звісно, Джейн не повинна вислуховувати це увесь день. Вона не зможе.

— Джейн? — лунає голос позаду неї, коли над дверима дзеленькає дзвінок.

Дівчина повертається до входу. Через слабо освітлений дверний отвір, пригнувши голову, входить Джозеф, одягнений у м'який сірий вовняний джемпер.

— Джейн, мені дуже шкода, — каже він, прямуючи до них. — Привіт, усім привіт. Я Джозеф. Приємно з вами познайомитися. Мені так шкода, що я не зміг потрапити вчора на вечірку.

А тоді він кладе руку на талію Джейн і ніжно цілує її в щоку.

Це солодкий поцілунок, поцілунок хлопця з дівчиною. Він робить це так невимушено, так легко, що Джейн ще більше дивується вибуху бажання, що пронизує її, коли його губи торкаються її щоки. Джозеф ніколи раніше не торкався її. Жодного разу. Вони не потиснули одне одному руки на першій зустрічі; вони ніколи не обіймалися, вітаючись. Він не притримує її за лікоть, коли вони пробираються крізь натовп. Їй це в ньому подобається: він не тактильний, і ця дистанція, відсутність флірту дають їй відчуття безпеки.

Але це ще й означає, що до цієї миті вона не мала жодного уявлення, як тіло відреагує на відчуття губ Джозефа на її шкірі. Серце все ще тріпотить; їй гаряче; губи злегка розтулені. І все це за секунду контакту.

Мортимер проводить Джозефа, щоб той присів у глибині крамниці. Серцебиття Джейн повільно відновлюється, і вона спостерігає, як усі присутні підтягують стільці. Кіра дивиться на Джозефа з розтуленим ротом — Джейн помічає шматочок чогось зеленого у неї між зубами. Констанс дивиться на них із широко розплющеними очима,

спантеличена. Здається, Кіра розповіла їй про минулий вечір. Джейн розпливається в усмішці. Так приємно хоча б раз здивувати всіх.

— Вибач, Джейн, — каже Джозеф їй на вухо, коли всі сідають нерівним колом серед коробок та мішків для сміття у кімнаті для персоналу. — Я збираюся спокутувати свою провину перед тобою.

Його обличчя викривлене від занепокоєння, усе в складках і мімічних зморшках, але увагу Джейн привертають його губи. Вона ніколи раніше не помічала їхнього кольору — матового, рум'яно-червоного. Це романтичні губи. Такі губи, які точно знають, що робити.

— Усе гаразд, — вимовила дівчина.

— Ні, насправді ні. Я тебе підвів.

Хлопець починає розповідати, привертаючи увагу всіх. У нього зламався телефон, потім він застряг позаду підйомника (Джейн припускає, що це якийсь транспортний засіб), затим його машина зламалася і водієві довелося допомогти йому перевезти її в безпечне місце; минуло багато часу, перш ніж приїхала допомога, і він не міг згадати номер Джейн...

Десь за п'ять хвилин вони тікають на кухню, щоб приготувати йому чашку кави. Приміщення більше схоже на комірчину, ніж на кухню, зі старовинним витяжним вентилятором, що гуркоче на стіні, наче курець кашляє, проте в них тут є хоч якась приватність.

— Щось із цього правда? — запитує його Джейн. — Машина, підйомник, *ремонтники*?

Джозеф на мить заплющує очі й зітхає. Він часто здається спантеличеним, коли кудись прибуває — у нього такий вираз обличчя, ця легка метушлива лихоманка, наче він намагається бути в багатьох місцях одночасно. Але сьогодні він більше схвильований, ніж заклопотаний. У нього виснажений вигляд.

— Ні. Дещо із цього, але ні, не все.

Джейн киває, дивлячись на свою чашку. Раніше вона пила чорну каву, а тепер п'є з молоком, іноді навіть із вершками.

— Я підвів тебе. Джейн. Поглянь на мене, будь ласка.

Дівчина підводить очі, але її погляд знову зачіпається за його губи. Вона не знаходить в собі сил гніватися на нього за минулий вечір, бо її

мозок зайнятий тим поцілунком, тією півсекундою, коли вона втратила пильність і дозволила Джозефу змінити уявлення в її свідомості.

Не те щоб вона ніколи не думала про побачення із Джозефом. Зрештою, він дуже привабливий і, наскільки Джейн знає, неодружений, бо ніколи не згадував своєї дівчини. Річ у тім, що вона наполегливо ігнорувала цей імпульс, знаючи, наскільки це було б безглуздо, якби вона дозволила собі бачити Джозефа таким, адже тоді їй доведеться викреслити його зі свого життя. І він допомагає їй зберігати таку дистанцію: він обережний із нею, ніби відчуває, що вона вразлива й може втекти, як лань, якщо він підійде надто близько.

— У мене вчора був дуже, дуже поганий день, — каже він. Хлопець опускає додолу очі, потираючи волосся однією рукою. — Я б хотів... повернутися назад та зробити все по-іншому.

Частина прийому не впускати людей у своє серце полягає в тому, щоб не зважати на те, коли вони тобі брешуть; хитрість у тому, щоб узагалі не зважати на те, що вони кажуть. Із Джозефом це важче, ніж мало б бути. Джейн повелась необережно.

— Добре, — каже вона за мить.

Джозеф робить павзу, тримаючи руку на голові, зосереджуючи всю увагу на ній. У цьому різниця між Джозефом, який щойно прибув, і Джозефом, який присутній тут. Щойно він заспокоївся, то слухає, посправжньому слухає з такою увагою, яку люди здебільшого лише вдають.

— Що? Справді? — питає він.

— Так, справді. Ти зробив мені велику послугу, сказавши, що прийдеш на заручини моєї колеги та вдаватимеш мого хлопця. З мого боку досить дивно було просити тебе про це.

Її обличчя палає від самої думки про таке. Вони вигадали цю ідею під час зустрічі в їхньому книжковому клубі. Дівчина розповіла йому про брехню, яку довелося сказати на роботі, про те, як це розрослося, про те, що не хочеться бути ні в сих ні в тих на вечірці з нагоди заручин, коли всі дізнаються, що в неї взагалі немає хлопця. Тож він сказав: «Ти завжди можеш сподіватися на мене. З мене вийде чудовий удаваний кавалер. І я використаю будь-який привід одягнути смокінг».

— Ти... — Він злегка хитає головою. — Ти мала б на мене кричати.

Тепер, коли вони без її колег, він має стомлений вигляд: гусячі лапки в куточках його карих очей здаються глибшими, ніж тоді, коли вона бачила його кілька днів тому, а шкіра — суха і втомлена. Вона придивляється уважніше: у куточку його брови бовваніє синець, ніби його вдарили.

— У тебе не той вигляд, щоб кричати, — каже вона, вагаючись, чи доречно запитувати щодо синця.

— Я заслуговую, — палко відповідає він. — Я заслуговую багато, багато крику. Я... Дідько.

Вона допитливо дивиться на нього.

— Я знаю, чому ти не гніваєшся, — каже він, ляскаючи себе по лобі. — Це тому, що ти не очікуєш нічого кращого.

— Перепрошую?

— Я щойно підтвердив усі твої слова про те, що люди завжди підводять тебе, чи не так? Ти не гніваєшся, тому що ти навіть не здивована.

Насправді вона здивована. Уночі вона картала себе за необачність, і ось зараз тут їй нагадали причину, чому вона відмовилася від будь-яких спроб потоваришувати з кимось.

— Я забагато від тебе вимагала, ось і все, — каже Джейн із легкою усмішкою. — Але не хвилюйся. Я часто припускаюся помилок, проте намагаюся не повторювати їх двічі.

МІРАНДА

Міранда була на півдорозі до верхівки дуба, коли пролунав перший дзвінок від Картера. Вона пропустила всі десять його викликів, адже її телефон лежить на дні рюкзака. А якби він був у кишені, то вона, з нетерпінням очікуючи повідомлення від хлопця, відкрила б його, навіть висячи догори дригом на ремені безпеки.

Сьогодні у неї сонячний настрій. Вона з'їла велику миску каші на сніданок, помила голову й вирішила, що є безліч причин для радості. Можливо, вона була трохи різкою з Ей-Джеєм, коли він розпитував її про «обіднє побачення». Але, щиро кажучи, цей чоловік випробував би терпіння святого. А зараз вона в повітрі, вітер дме крізь гілки навколо неї, і це погожий день. Кожен день — погожий, якщо добре придивитися.

Щойно Міранда розпочинає зрізати, аж до підніжжя її дерева з великим букетом квітів підходить Картер.

Вона помічає його між гілками під собою і на мить їй перехоплює подих. Це так несподівано, як узагалі він тут *опинився*?

— Картере? — кричить вона.

— Привіт! — відповідає хлопець. — Мені дуже шкода! Я прийшов, щоб попросити вибачення!

— Ти... — Вона дивиться на землю, аж раптом приходить до тями й розуміє, що вже відрізала половину гілки. — Відійди від дерева, Картере! — кричить Міранда.

Чорт, де усі? Вона підводить погляд і бачить Трея та Спайкса біля подрібнювача, а також маленьку, розлючену постать Джеймі з Ей-Джеєм поруч із Ріпом біля їхніх ніг, які прямують до дуба.

Дідько. Їй потрібно спуститися туди, перш ніж вони живцем здеруть із Картера шкіру за те, що він блукає територією під час робіт.

Дівчина поспішає. Вона схвильована. Вона не виспалася.

Ось чому, розвертаючись, аби спуститися на землю, Міранда в поспіху перерізає не лише основну лінію, але й фліп-лінію.

Дівчина усвідомлює це лише за легким дотиком мотузки до її стегна. Вона балансує у формі літери V між гілками, і жодна з мотузок не витримає її ваги. Вона могла б і не помітити цього. Але коли кінці її фліп-лінії спадають навколо колін, Міранда відчуває ковзання по штангах, підводить очі на основну мотузку й спостерігає за нею.

Її бензопила хитається у руці. Вона просто... перерізала свої мотузки. А зараз...

Зараз Міранда Россо на висоті п'ятнадцяти метрів від землі, і ніщо її не втримає.

— Мірандо? — гукає Картер знизу.

— О ні, — бурмоче вона собі під ніс.

Під нею кричать Джеймі та Ей-Джей, імовірно, до Картера. Вона перевіряє, скільки у неї залишилося мотузки: недостатньо, щоб безпечно спуститися. Сходження було нелегким. Без мотузок вона ніяк не спуститься на землю. І, напевно, загине.

Міранда злегка переносить свою вагу. Балансування на цій гілці здавалося дрібницею, коли її основна мотузка була закріплена над нею. Але зараз усі ці рухи надзвичайно небезпечні.

— Россо! Не рухайся! Це наказ! — голос Джеймі лунає крізь листя.

Міранда завмирає.

— Я посилаю Ей-Джея нагору! — кричить Джеймі. — Не смій. Не рухайся!

Навіть зараз, у ситуації, яку справді можна описати, як перебування на межі життя і смерті, Міранда знаходить час, щоб подумати: «Чорт, тільки не Ей-Джей».

— Опустити дупу на гілку, щоб зняти вагу з ніг! — гукає Джеймі.

«Що ж, добре», — міркує Міранда. Добре мати план, навіть якщо це *опустити дупу на гілку*. Дівчина потроху зрушує з місця. Один хибний рух і вона провалиться крізь масивні гілки, зазнаючи удару за ударом, поки не приземлиться, як ганчіркова лялька, біля підніжжя дерева.

Час тягнеться і тягнеться, як еластична стрічка: він ніколи не був повільним, але вона маневрує собою так, що опиняється на гілці, і здається, що все відбулося миттєво. Вона видихає, її серце калатає.

Міранда наважується поглянути вниз і бачить Ей-Джея, який закидає свою головну мотузку, аби зачепити гілку праворуч від неї. Він уже недалеко від дівчини. Удалині вона бачить Картера з букетом квітів, який стоїть поруч із Джеймі. Поруч із міцним, брудним Джеймі Картер у своєму костюмі стоїть як зразковий чоловік, його окуляри виблискують на світлі.

— Ти не поранилася? — запитує Ей-Джей.

— Ні, усе гаразд! — відповідає Міранда. — Насправді почуваюся трохи ідіоткою.

Ей-Джей нічого на це не відповідає, лише бурчить, коли перестрибує через відгалуження на гілці та обхоплює її стегнами, послаблюючи свою страхувальну мотузку. Він майже зрівнявся з нею, залишилася лише одна гілка.

— Я збираюсь обмотати мотузку навколо стовбура. Не смикайся.

Міранда видається ображеною.

— Я не здригнуся.

Його мотузка летить до неї, карабін за кілька сантиметрів від її голови. Вона здригається. Ей-Джей помічає це та усміхається.

Хлопець задихається від сходження, груди важко здіймаються й опускаються, але він цілком спокійний, коли розвертається до Міранди, ще й так швидко, що вона не встигає запанікувати, — хапає її рукою за талію. За кілька секунд його ремені пристебнуті до її. Та небезпека ще не минула. Вони висять на одній мотузці; щойно вона зрушить із цієї гілки, уся вага її тіла потягне Ей-Джея вниз. Він хитатиметься у своїй обв'язці, прокладаючи шлях для двох тіл замість одного, і, найголовніше, їй доведеться обхопити його ногами й руками. Від самої думки про це їй вже стає гаряче від збентеження.

— Ти знаєш, що робити, — це все, що він каже, здіймаючи брову.

Міранда проковтує. Це надзвичайна ситуація. Рятувальна операція в повітрі. Немає нічого сексуального в тому, що вона має обхопити тіло Ей-Джея. Зважаючи, що вони перебувають на висоті п'ятнадцяти

метрів у повітрі, одягнені в робочі штани, і все ще, цілком імовірно, можуть загинути.

За винятком... Ей-Джей важко дихає і дивиться на неї незворушним, дразливим поглядом, і від адреналіну в неї аж гуде в грудях. Його руки голі, м'язисті та вкриті подряпинами; довгий червоний поріз перетинає татуювання птаха в польоті, що трохи вище його ліктя. Вона так близько, що навіть розгледіла бурштинові цятки в його карих очах.

Ситуація трохи спокуслива.

— Гарзд, — каже Міранда, злегка задихаючись. — Я збираюся... схопитися за тебе.

— Угу, — буркає Ей-Джей, і вона чує насмішку в його голосі.

— Замовкни, — каже вона, перекладаючи свою вагу на його руки. Він дужий і сильний, і його рука міцно її тримає. — Це незручно, розумієш?

— Як скажеш.

Ей-Джей нахиляється до ременів безпеки, трохи відкидаючись назад, щоб вона могла притулитися до нього.

Навіть крізь фліс Міранда відчуває його тепло на своїх грудях, коли обхоплює його руками й дозволяє ременям безпеки взяти на себе її вагу, сповзаючи вниз по його тілу. Вона повертає голову так, що її щока притискається до його грудей. Одна з його рук обіймає її за плечі, інша послаблює мотузку, щоб вони могли спуститися по гілках.

Злізаючи, вони й слова не промовили. Губи Ей-Джея щільно стиснуті від зусилля, а його груди то підіймаються, то опускаються під щокою Міранди. Нарешті вони важко приземляються, спотикаючись у своїх зв'язаних мотузках.

— Дякую, — каже Міранда, коли вони обоє заспокоїлися. Вона проковтує та підводить очі, щоб зирнутися з ним. — Справді. Дякую. Ти щойно... можна сказати, врятував мені життя.

Ей-Джей усміхається, простягаючи руку між ними, щоб відстебнути ремені безпеки.

— Тепер ти дозволиш мені запросити тебе випити? — запитує він.

Міранда здіймає брови.

— Мій хлопець тут, Ей-Джею.

— Мір! — гукає Картер, мов за командою.

— Залишайся на місці, — кричить Ей-Джей Картеру через плече Міранди. — Ідіот, — бурмоче він, беручи її за лікоть і відводячи від дерева. Ріп підбігає, незграбно стрибаючи між ними, обнюхуючи гомілки Ей-Джея.

Міранда хмуриться, скидаючи його руку зі свого ліктя.

— Я можу йти сама. І він не ідіот, просто не знає, де йому можна стояти.

Ей-Джей знизує плечима.

— Неважливо, — каже він, здіймаючи брови. — Будь ласка.

Вона пирхає.

— Я вже подякувала.

— Мірандо? — кличе Картер. — З тобою все гаразд?

Дівчина повертається до нього, і, побачивши його вигляд, — обсипаний тирсою костюм, розкуйовджене волосся, цей гігантський букет квітів у руках — ураз добрішає. Вона раптом усвідомлює, що там, на дереві, була дуже налякана. Насправді дуже налякана. Міранда біжить до свого хлопця і падає до нього із зойком, уткнувшись обличчям у його сорочку. Краєм ока вона помічає, як гойдаються квіти, коли він її обіймає.

— Господи, Мірандо, — каже він, міцно пригортаючи її. — Вибач. Мені дуже шкода.

•••

Вони пробираються до кінця саду, в якому сьогодні працює команда. Позаду них — величезний будинок з еркерами та яскраво-білими водостоками. Сад приголомшливий, навіть зараз, у дощовий лютий: газони бездоганні й грядки дбайливо викладені корою. «Господар уже обрізав куці, які розпускаються узимку», — зі схваленням зауважує Міранда.

Картер сідає на лавку під вербою, поклавши букет квітів собі на коліна, й дивиться на неї. Він такий гарний, із розкуйовдженим

каштановим волоссям і ніжними, стурбованими очима за окулярами. Їй знадобилася мить, аби згадати, що вона має гніватися на нього.

— З тобою все гаразд? — тихо запитує він, тягнучись до її руки. — Усе видавалося доволі жахливим.

— Усе гаразд, — каже Міранда, хоча насправді вона тремтить, і її голос звучить так, ніби їй холодно. Але брехня того варта. Адже його очі сповнені захопленням, коли він дивиться на неї.

— Я не можу повірити, що ти це робиш щодня, — Картер хитає головою.

— Я не так часто перерізаю власні мотузки, — каже Міранда, криво посміхаючись. Вона рада, що хлопець не так уже і багато знає про її роботу, аби усвідомити, наскільки це було безглуздо.

Картер стискає її руку, потім згадує про квіти на колінах і простягає їй букет.

— Це тобі, — каже він, і в його очах знову з'являється занепокоєння — він занадто швидко кліпає за скельцями окулярів. — Аби сказати, як мені шкода.

— Що *сталось* вчора? — запитує вона, беручи квіти. Адреналін від пригоди на дереві досі вирує у ній; вона міцно стискає букет. — Ти не з'явився!

Обличчя Картера перекошується, набуваючи засмученого виразу.

— Я знаю. І почуваюся так жахливо! Насправді мені не хотілося, щоб так сталося. Мір, надіюсь, ти мені віриш, я не навмисно, я не хотів завдати тобі болю.

— Так, — відказує вона, трохи подумавши. — Але мені було боляче.

— Звісно. Розумію. І ти заслуговуєш на пояснення, і я поясню, я просто, не можу повністю... Але я поясню, і...

Міранда супить. Вона ніколи не бачила його настільки емоційним, його слова плутаються. Це трохи бентежить — Картер завжди такий *зібраний*, а зараз його голос помітно дрижить. На якусь мить дівчина засумнівалась, чи не збирається він удавати когось іншого. Потім він заплющує очі й Міранда помічає, що хлопець має втомлений, виснажений і пом'ятий вигляд, ніби його щойно випрали. Таке не можна підробити.

— Я знаю, я не завжди... до кінця... відвертий. Але я хочу бути більш щирим із тобою. — Він дивиться на дівчину, голос у нього серйозний. — Гадаю, у нас усе йде дуже добре, тобто було добре, поки я вчора все не зіпсував. І ти для мене багато важиш. Це справді так, Мірандо. Я просто дуже, дуже погано розбираюся в емоційних речах. І те, що сталося вчора, було... Це було... Але я обіцяю. Я спробую, і я поясню, чесно, я просто...

Його адамове яблуко рухається, коли він ковтає. Міранда добрішає, їй незручно стояти тут, мовчки спостерігаючи за всім цим. Вона ніколи не тримала образ, і увесь вчорашній гнів, здається, розвіявся. Зараз їй хочеться, щоб у них із Картером все було так, як раніше.

Вона завжди усвідомлювала, що Картер перевершив будь-які її очікування, але вона впевнена: це не означає, що потрібно поступатися в усьому — насправді навпаки.

— Ти не міг навіть написати мені? — запитує вона. — Просто відповісти на моє повідомлення?

— Мені слід було так зробити. Я мав би. Мені дуже шкода. Просто в моїй голові був повний... безлад, але це не виправдання. Мені дуже шкода.

Міранда насупилася. Ця таємниця зараз її турбує більше, ніж будь-що інше. Але він видається таким нещасним, і дівчина відчуває, що не може більше тиснути на нього.

— Може... Приїдеш до мене на вихідні? — запитує він.

— Що?

— Ні, звісно, ти не повинна цього робити, я просто... — Він ковтає, струшуючи тирсу зі своїх штанів. — Можливо, там нам буде легше поговорити про це, ось і все.

Вона відчуває сльози на своїй руці, яку він стискає.

— Картере, — каже вона, нахилиючись, щоб опинитися віч-на-віч. — Картере, усе гаразд. Не плач.

— Боже, — каже він, відпускаючи її руки, аби витерти очі. — Так шкода. Мені не хотілося плакати. А тепер цей татуйований велетень, який врятував тебе з дерева, бачить, як я рюмсаю біля тебе, — каже він, дивлячись позаду Міранди. — Чудесно.

Дівчина озирається і помічає Ей-Джея саме тоді, коли він спрямовує свою увагу до живоплоту, який підстригає.

— О, не звертай на нього уваги, — каже вона, озираючись на Картера. — Він один із тих мачо, яким подобається вдавати із себе грізного.

Картер похмуро зиркає на неї.

— Тепер ти ніколи не назвеш мене мачо, так?

Вона швидко цілує його в губи.

— Гадаю, ти надзвичайний мачо, щиро тобі дякую. Немає нічого дивного в тому, що чоловік дає волю сльозам.

Картер відводить погляд.

— Проте досить дивно, коли чоловік не приходять до своєї дівчини на побачення і кидає її саму в ресторані, — каже Міранда, хоча в ній уже давно немає гніву. Вона кладе квіти біля себе на траві, і крутить стебло лілії між пальцями, відриваючи погляд від Картера. — І я думаю, що заслуговую на пояснення. Але я розумію, чому ти не хочеш говорити про це тут.

— У такому випадку мені, мабуть, не варто було приходити, правда? — скрушно питає Картер, а Міранда сміється. — Я маю на увазі, щоб не заважати.

— Ти *ледь* не вбив мене, — каже вона, а потім видихає, коли він бере її за руку.

— Не кажи так, — говорить він. — Будь ласка, не кажи так.

— Я глузую, — відповідає дівчина. — Звідки ти міг знати, що не можна підходити та вітатися. Це не твоя провина.

— Я ідіот. Двічі ідіот. Ідіот, що кинув тебе вчора, ідіот, що прийшов сюди сьогодні. Вибач, Мірандо. Обіцяю, я спокутую свою провину.

Дівчина вірить йому. Важко сказати, чому саме, але скидається на правду. Здається, він дійсно почувається жахливо через цю ситуацію. Напевно, було б дуже важко вдавати настільки винуватий, зболений вираз обличчя так вдало.

— Я все ще злюся на тебе, — каже вона, нагадуючи більше собі, ніж йому.

— Знаю. Звісно, ти злишся. Ти маєш на це повне право.

— Але я приїду до тебе на вихідні.

Його плечі опускаються.

— Дякую. Я справді збираюся спокутувати свою провину.

Починається дощ. Дівчина чує, як позаду неї Ей-Джей вигукує вказівки Джеймі, його голос лунає над галявиною.

— Я повинна повернутися до роботи, — вибачливо каже Міранда, коли Картер знімає окуляри, щоб протерти почервонілі очі.

— Звісно, звісно. Чи можу я... — Він підводить очі, надіває окуляри, і раптом усміхається своєю фірмовою усмішкою, від якої Міранда одразу почуввається краще. — Чи можу я допомогти?

— Допомогти?

— Я тебе сьогодні затримав! Дозволь мені допомогти. — Він скидає куртку. — Звісно, я не альпініст, аби лазити по деревах, але, може, є щось, до чого ви могли б мене залучити?

Міранда не може вирішити: її це розчулило чи присоромило.

— Якщо чесно, ти не мусиш...

— Мірандо, — каже Картер, дивлячись на неї дуже серйозним, дорослим поглядом. — Моя мужність сьогодні дещо постраждала. Будь ласка, допоможи мені виправити це.

Це змушує її пирхнути від сміху.

— Добре. Гадаю, ти можеш трохи попрацювати з Треєм — Джеймі буде вдячний за додаткові руки. Але це зіпсує твій костюм. Не думаю, що хтось коли-небудь працював у костюмі.

Картер грайливо поводить бровами, і вона бачить, як він докладає зусиль, аби залишити в минулому чоловіка, який ридав на лавці кілька хвилин тому. І це спрацьовує: ось він, її Картер, який жартує, аби розсмішити, не сидить на місці, дивує її. Вона вже розслабляється.

— Якщо робота в костюмі — це шлях до твого серця, Мірандо Россо, я готовий на цю жертву. Тож, куди мені йти?

Міранда кривиться.

— Ти можеш позбирати обрізки... під драбиною Ей-Джея... — Вона не може стримати сміху, дивлячись на вираз обличчя Картера. — Але ти не мусиш цього робити!

Хлопець важко зітхає.

— Ніхто не казав, що покаяння буде легким, — каже він їй, підморгуючи, що майже відриває увагу від почервонілих очей. Потім цілеспрямовано крокує до Ей-Джея, заочуючи рукави своєї сорочки та оголюючи засмагли передпліччя. На сонці виблискує його золотий годинник.

ШИВОН

Кожна поїздка до Лондона завжди метушлива. За два роки, які Шивон прожила на станції метро «Фінчлі-Роуд» після закінчення театральної школи, вона знайшла щонайменше десять друзів на все життя. І тепер, коли дівчина в місті, їй доводиться тактовно, по черзі зустрічатися з ними, узгоджувати локацію — *як щодо Ковент-Гардену?* — доки її день не стає як одна відверта розмова. Іноді вона просто вмощується в кав'ярні, а інші приходять та йдуть, як на співбесіді.

Цього разу вона вдячна за безперервну вервечку людей. Дівчина провела захід до Дня святого Валентина в групі пілатесу під назвою «*Насамперед полюби себе: Не чекай, поки він зробить це за тебе*», а решту дня безперервно спілкувалася із друзями. Щоразу, коли вона ділилася власним болем, — *він мене кинув, можеш в це повірити?* — їй ставало трохи легше.

— Хіба це не цікаво? — запитує її подруга Кіт, задумливо жуючи вівсяне печиво. — Кажуть, через соціальні мережі, медійність та все інше сьогодні важко сховатися, але я впевнена, у вікторіанські часи людей не кидали без причини, правда?

— Він просто символ усього неправильного у сучасній маскулінності, — каже їй Вікеш, потягуючи свій зелений сік. — Ну, тобто, дідько! Яка наглість! Права на все! До речі, я тобі розповідала про хлопця, який буквально пішов від мене під час орального сексу?

— У тебе є тільки один варіант, — каже Марлена, із вусиками від лате над її верхньою губою. — Тобі доведеться вистежити його й від душі помститися.

І ось Шивон знову на сцені, і завдяки друзям учорашній біль уже запакований і оформлений у її фірмовий анекдот.

— Знаєте, що зі мною вчора трапилось? — звертається вона до глядачів, закинувши ногу на ногу й нахилившись уперед. — Мене продинамили. У День святого Валентина.

Глядачі принишкли від подиву.

— Так. Уявляєте? І знаєте, про що я думала, коли сиділа там зі своїм холодним лате й думала, чи він з'явиться? Я думала про збентеження. Поговорімо трохи про це? Я міркувала про те, якою приниженою я почуваюся і як усі в тому кафе жаліють мене. І, чорт забирай, не знаю, як ви, а я ненавиджу, коли мене жаліють.

Усі в залі закивали.

— Але чому? Чому ми так вороже до цього ставимося? А якби ми назвали це *співчуттям* і подумали: «Вау, хіба це не чудово, що незнайомі люди можуть дивитися на мене й думати: «Бідолашна, сподіваюся, що з нею все гаразд?»». Бо насправді, це я так розмірковую, коли бачу жінку, яка має такий вигляд, ніби її кинули. Я не думаю: «Боже, яка жалюгідна, невдаха, ніхто її не любить». А ви?

Усі заперечно похитують головами.

Хоча Шивон упевнена, у залі знайдеться якийсь дурень, що саме так і вважає. Вона щиро вірить у свою ідею: люди, зрештою, хороші, добрі та варті любові. Але вона також переконана, що багато хто з них це добряче приховує.

— То чому ж ми дозволяємо нашому *збентеженню* диктувати правила та відразу обирати найгірший варіант? Ви лиш задумайтесь, як цій емоції вдалося запанувати в нашій свідомості й змусити повірити, що проблема — у нас самих? От, відверто кажучи, хто винен у тому, що я сиділа сама в тому кафе? Я? Чи він?

— Він! — вигукують слухачі, а Шивон усміхається до них.

— Розповім вам, що я вчинила, вийшовши з кафе. Я заблокувала його номер, видалила нашу переписку і зникла з усіх радарів. Бо, дідько, яке він мав право зникнути першим. Я маю рацію? Знаєте, яка мораль цієї історії. Насамперед полюби себе. Не чекай, що він зробить це за тебе.

Це досконалий фінал — її серце калатає в такт оплескам, а шкіра ніби світиться, м'яка на сонці та сповнена любов'ю до себе, і Шивон думає: «Це саме та любов, яка мені потрібна. Вона моя».

Шивон якось завважила, що, на диво, всі готельні номери в її пам'яті переплелися в один суцільний спогад. Тепер, коли вона багато подорожує по роботі, вона не запам'ятовує окремих кімнат. Натомість пам'ятає лише один готель, номери якого відрізняються тільки постільною білизною.

Фіона обожнює, коли Шивон повертається з її готельних мандрівок. Зі зростанням успіху Шивон зростав і рівень безкоштовних туалетних засобів, і тепер уже не рідкість, коли вона, виселяючись із готелю, бере собі на гостинець мініатюрні дрібнички *White Company*, вартістю щонайменше тридцять євро. Звісно, тепер вона може дозволити собі купити туалетні принадлежности *White Company*. Але деяких звичок важко позбутися, а безкоштовні речі ніколи не переставали її тішити.

Шивон закутується в халат (посередньої якості: тканина трішки жорстка від прання, проте доволі груба, і довжиною доходить їй аж до щиколоток). У двері стукають. Вона хмуриться; її думки досі блукали десь серед безкоштовних речей. На якусь абсурдну мить їй спало на думку, що, можливо, принесли додаткові напої.

Але це не напої. На порозі стоїть Джозеф Картер.

Якби Шивон попросили описати Джозефа Картера одним словом, вона б точно сказала: він — *харизматичний*. Інші могли б назвати його *красивим*, але вона впевнена, що саме харизма надає йому привабливості. У нього правильні риси обличчя, гарні карі очі, хороша будова тіла, але коли його фотографують, у ньому немає нічого особливого. І все ж у житті він із тих чоловіків, у слід яким люди повертають голови. Він просто *веселий* — завжди готовий посміятися, погоджується на будь-які витівки. Ця чарівність ніколи не здається вульгарною: за всією цією клоунадою відчувається аура «*хорошого хлопця*», певна серйозність.

Якби Джозеф фільмувався в американській шкільній драмі, то був би єдиним футболістом, який спілкується з ботанами; якби грав роль у фільмі-катастрофі, він був би хлопцем, який повертається по другорядного персонажа, якого ми навіть не помічаємо. В окулярах —

він сексуальний і дорослий; без окулярів — ви помічаєте його чарівну хлоп'ячу усмішку, те, як його розумні очі швидко ловлять ваш погляд і не відпускають його.

Коли Шивон вперше зустріла його, він потішав своїх колег розповіддю про співбесіду на роботу, під час якої замість того, щоб сказати *«Приємно познайомитися, дуже дякую, до побачення»*, він сказав: *«Дякую за побачення, мені дуже приємно»*.

Кожен, хто був там, не зводив з нього очей. Якийсь час Шивон спостерігала за ним — вона завжди цінувала тих, хто вміє тримати аудиторію. У нього була одна з тих усмішок, яка змушує тебе почуватися найважливішою людиною у світі.

Блискучі речі завжди приваблюють Шивон. Дорогі прикраси, вишукана білизна, красиві чоловіки з бездоганною усмішкою. Вона знає, що вони, мабуть, занадто гарні, щоб бути справжніми, але вона однаково просто не може побороти в собі ці вподобання.

І того вечора, коли вона викрала цього чоловіка з натовпу його шанувальників, Шивон виявила, що секс із Джозефом просто приголомшливий. Він був таким уважним. Той самий імпульс, що допомагав йому утримувати аудиторію, ще й робив його винятковим коханцем.

Проте дівчина зберігала дистанцію, щоб все це залишалось просто інтрижкою. Вона знала: такого чоловіка, як Джозеф, не варто підпускати до свого серця. Енергетикою хорошого хлопця Шивон не обдуриш: з її досвіду, чоловіки, які здаються такими досконалими, як Джозеф Картер, зазвичай виявляються цілковитими мерзотниками — якщо дати собі час познайомитися з ними ближче. Їй більше підходять зустрічі без обов'язків — і це дуже мудре рішення. Адже подивіться, що сталося, коли вона погодилася на ранкове побачення.

— Я приніс масажну олію, — каже Джозеф, підійнявши руки догори на знак примирення.

Він і справді стискає пляшечку з її цілковитим фаворитом — олією з ветивером та ромашкою. Її зрадницьке лібідо зацікавлено розплющує одне око. Масаж — одне з її слабких місць, адже вона постійно напружена, і від комбінації відчуття задоволення та болю, коли

великий палець рухається вздовж лінії між лопатками, вона завжди тремтить від збудження.

Шивон здригається.

— Відчепись, — гиркає дівчина, намагаючись зачинити двері перед його обличчям. Але їй перешкоджає нога Джозефа.

— Шивон, — звертається він.

У його голосі чується нотка гумору, і її норов спалахує ще сильніше.

— Це не смішно, — огризається вона. — Ти не з'явився.

— Я спізнився, Шив! Вибач, я знаю, це зовсім ненормально, і я щиро прошу вибачити мені, але... ти заблокувала мій номер за півгодинне спізнання?

Дівчина різко відчиняє двері — він здивовано кліпає. Чоловік видається трохи... збентеженим. Його сорочка й костюмні штани зім'яті та запилені, а волосся — завжди схильне до безладу — стирчить вусібіч.

— Минуло більше, ніж пів години, — каже вона, тугіше затягуючи халат. У Джозефа надзвичайно привабливий вигляд, як для чоловіка, якого вона привселюдно заприсяглася зневажати. — Звідки я взагалі могла дізнатися, що ти все ж таки прийшов?

Він хмуриться і злегка хитає головою. Серйозний, як завжди.

— Навіщо мені брехати?

Хмм. Дівчина пильно розглядає його. Цікавість бере гору над нею.

— Де тебе так потріпало?

— Ах... — Він розтріпує волосся, а потім намагається знову пригладити його. — Я гасав між усіма твоїми улюбленими готелями, намагаючись розшукати тебе.

Жінка примружує очі. Її тремтливому серцю дуже хотілося б у це вірити, але вона надто розсудлива.

— Гаразд, — каже вона. — Що ж, ти мене знайшов. Привіт. Бувай.

Шивон знову намагається зачинити двері, але Джозеф перехоплює їх однією рукою. Його золотий годинник виблискує у світлі готелю, привертаючи її увагу до чітких ліній передпліччя. Дівчина ніколи не могла встояти перед красивими передпліччями. Кубики преса, грудні м'язи — вона може обійтися без цього, але якщо є чоловік, який

носить стильний годинник із заковченими рукавами сорочки, — вона пропала.

— Шивон, — каже він, стишуючи голос. — Ну ж бо. Будь ласка. Дай мені ще один шанс.

— Ні, вибач. Я не даю другого шансу.

Він ловить її руку, коли вона поправляє халат. Шивон різко вдихає, відчуваючи тепло його шкіри на своїй, і в нього спалахують очі.

— Я прошу лише одну ніч, — шепоче він. — Одну ніч, щоб переконати тебе змінити свою думку.

Дівчина не повинна цього робити. Їй слід вигнати його геть і знайти нового хлопця для запаморочливого сексу — їй не потрібен *конкретно* Джозеф, навіть якщо дівчину тягне до нього, наче магнітом, і навіть попри те, що він вміє творити своїм язиком такі речі, що вона...

— Ти можеш вигнати мене вранці, і я більше ніколи тобі не телефонуватиму. Просто дай мені ще один шанс. — Його погляд важкий та палає бажанням, і їй подобається бачити, як вона робить це з ним, що від одного лише дотику їхніх рук його розум затуманюється від жадання.

Вона ковтає.

— Одна ніч, — каже вона хрипким голосом. — Це все, що ти отримаєш.

ДЖЕЙН

Перше, що Джейн бачить, прийшовши на роботу в суботу, — це Мортимер, з пір'яною мітелкою в зубах, який звисає зі стелі, тримаючись обома руками за балку.

— О, привіт, Джейн, люба, — каже він приглушеним голосом, подригуючи ногами у вишуканих черевиках. — Дуже прошу, постав мені той табурет.

Джейн знадобився якийсь час, аби відреагувати, — їй не звикати до дивних подій у благодійній крамниці «Граф Ленглі Траст», але вона ще навіть не випила філіжанки кави та була занурена у власні думки, переступаючи поріг крамниці.

— Ох, Мортє, що в дідька...

Джейн поспішає поправити стілець, що впав під ним, Мортимер з полегшенням видихає, відчуваючи опору під своїми ногами.

— Тобі не варто так високо залазити, — каже Джейн, допомагаючи йому злізти. — Я спокійнісінько можу витерти пил сама.

— Я не хотів турбувати тебе, любонько, — каже Мортимер, поправляючи лацкани й пригладжуючи назад сиве волосся.

— Я ж не королівська особа, Мортє, — каже Джейн, — мене можна турбувати.

— Розумію, але ти янгол, — каже він, прямуючи до кухні. — І поки я тут допомагаю, прибирати тобі не дозволю.

— Я точно не янгол, — здивовано каже Джейн, але Морт уже пішов і цього не чує.

На кухні дзижчить кавоварка. Це недавній подарунок від партнера Мортимера — Коліна, який щойно вийшов на пенсію після служби в міністерстві закордонних справ. Тепер раз на тиждень він допомагає в крамниці. І коли побачив розчинну каву, яку Мортимер щоранку

готував Джейн, то заявив, що це просто *невимовно жахливо*, тож купив їм пристойну кавоварку. А коли Мортимер спробував продати її в магазині, Колін відчитав його так голосно, що Джейн довелося сховатися за вішаком із вінтажним одягом, щоб вони не чули її сміху.

Сьогодні в них чотири нові мішки для пожертвувань: один повний каструль і сковорідок, два з непотрібними електроприладами, які вони ніколи не зможуть продати, і ще один пакет, напханий одягом.

Джейн усе ще тримає в руках гарну шовкову блузу, розглядаючи її на світлі, шукаючи плями. З кожним пакетом для пожертвувань завжди пов'язана своя історія: маленькі діти підростають, підлітки йдуть із дому, жінки, які заявляють, що більше ніколи не носитимуть розміру S — ну й до біса його. Коли Джейн переїхала з Лондону до Вінчестера, то віднесла майже весь свій одяг до благодійної крамниці. Цікаво, що волонтери зробили з такою кількістю сірих костюмів та спідниць-олівців, котрі опинилися на їхньому порозі.

У кишені дзижчить телефон. Дівчина перевіряє екран і прикушує губу. *Телефонує тато*. Вона пропустила три останні виклики від нього, тож цього разу мусить відповісти.

— Привіт, тату, — каже вона, підводячи очі, аби переконатися, що Мортимер усе ще на кухні. — Як ти?

— Джейні, — відповідає він і дівчина помічає полегшення в його голосі. У неї скручує живіт: вона не телефонувала батькові занадто довго, він хвилювався. — Усе по-старому, усе по-старому. Як твої справи?

— Добре, добре, — відповідає дівчина, вкладаючи всі залишки енергії в цю розмову. — Просто зараз на роботі.

— У суботу?

Джейн кривиться.

— Вони повісили на тебе всю роботу, — продовжує він.

Дівчина чує скрип, коли батько відкидається на спинку крісла. Їй здається, що вона там, у їхній маленькій вітальні, з візерунчастим килимом і розмитим теплим світлом лампи, задушливим запахом лаванди, яку їхня сусідка Джуді час від часу приносить, аби мати привід зайти та перевірити, чи все з ними гаразд.

Западає мовчанка. Вона уявляє, як батько незворушно сидить у кріслі, його ноги ніби завмерли, на секунду припиняючи безперервне постукування.

— Люба моя, ти впевнена, що тобі все ще подобається жити в Лондоні? Знаєш, якщо тобі раптом захочеться повернутися додому, тут тебе завжди чекає робота в хімчистці. Ти лиш скажи.

Джейн на мить затуляє очі рукою. Їй болісно й огидно від самої себе. Вона намагається докласти необхідних зусиль, аби батько не хвилювався. Здавалося б, за стільки часу вона відточила мистецтво брехні, але неправда щоразу стає важчою; вона застряє в горлі, як щось прогіркле та сухе.

— Ні, ні, справді все чудово, тату. Сьогодні ввечері ми з дівчатами з мого поверху зібралися в паб. Новий класний заклад в Клепхемі.

Мортимер повернувся зі свіжозавареною кавою; обличчя Джейн палає, коли він тихо ставить чашку біля неї. Він, мабуть, почув її брехню.

— Добре, я радий за тебе, — каже батько Джейн. І, здається, це зробило свою справу — він заспокоївся.

— Тату, мушу бігти, але я тобі незабаром зателефоную. Можливо, через відеозв'язок.

— Було б чудово. Знаєш, тут, у Мортлі, ми всі дуже тобою пишаємося. Я нещодавно розмовляв із Кейті в супермаркеті «Моррісон», і вона сказала, що ти стала справжнім натхненням для її сина — цього року він буде вступати до університету.

Думка про те, що вона може когось надихати, справді допікає.

— Це чудово, — каже Джейн, її голос трохи здавлений. — Мені треба йти, тату, поговоримо пізніше.

— Бережи себе. Бувай.

Джейн відкладає телефон і підносить чашку з кавою до носа. Навіть за запахом вона може сказати, що Мортимер не забув додати незбиране молоко. Вона відчуває щемливу прихильність до цього педантичного чоловіка, що завжди носить коричневий костюм. Аж раптом її пронизує докір сумління, адже тепер, почувши її брехню, він може змінити ставлення до неї.

— Це мій батько, — починає Джейн, не наважуючись глянути на Мортимера. — Я просто... не хочу, щоб він хвилювався. Ось чому розповідаю йому різне. Про Лондон. Він дуже хвилюється, і я не... Це не так...

Мортимер дивиться на неї з несподівано співчутливим виразом обличчя, а вона розглядає каву у своїх руках, щоб не зирнутися з ним.

— Я не засуджую тебе, люба. Мама Коліна все ще думає, що я леді на ім'я Дзвінка. Інколи для того, щоб сказати правду, треба бути готовим до неї.

Джейн здивовано підводить на нього очі.

— Дзвінка? — перепитує вона.

Мортимер усміхається, примруживши очі.

— Жарт для своїх. Але так. Дзвінка прив'язана до домівки, тому не може відвідати маму Коліна в Единбурзі. Мамі дев'яносто п'ять років, і вона точно не нагряне сюди з несподіваним візитом.

— Оу, — каже Джейн, злегка насупившись. — Вам дуже неприємно? Знати, що Колін бреше про вас?

Дівчина запитує навіть не подумавши — це надто особисті речі. Вона не може запитувати про таке, але Мортимер відповідає, перш ніж вона встигає перепросити.

— Так, це неприємно, але Коліну болить ще більше, адже він не може сказати правду. Гадаю, він із цим впорається. З часом, — спокійно додає він.

«Якщо матері Коліна дев'яносто п'ять, не схоже на те, що вона має багато часу», — розмірковує Джейн, але Мортимер, напевне, і сам про це знає, тож вона встигає прикусити язика, перш ніж вимовити це вголос.

— Дякую, — каже вона натомість. — За те, що не засуджуєте мене. Це дуже люб'язно з вашого боку. — Вона ставить чашку з кавою на стіл і байдуже перебирає речі з пакунків для пожертвувань: USB-кабель, чайничок, маленька вовняна шапочка.

Мортимер знайомий із Джейн досить давно, і тепер він знає дві її брехні. Але чоловік більше нічого не каже, і коли вона кидає на нього

швидкий, нервовий погляд, то з подивом бачить ту саму добру усмішку на його обличчі.

Риплять вхідні двері, і до крамниці входить рудоволоса жінка середнього віку, одягнена у щось схоже на фланелеву піжаму.

Вона намагається скласти парасольку, і це займає деякий час — одна зі спиць зламалася, увігнувшись усередину, наче кінцівка павука. Незнайомка несамовито лається. Джейн кліпає. У жінки корнуольський акцент, широкі плечі та вивернуті ступні; вона, здається, зовсім не звертає уваги на Мортимера та Джейн, які з протилежних боків каси спостерігають за її боротьбою з парасолькою.

— Чим я можу вам допомогти? — зрештою запитує Джейн.

Жінка різко вибухає лайкою, від чого у Мортимера роззявляється рот. За його часів леді, мабуть, не так часто викрикували: «А бодай тебе чорти вхопили!».

— Не хвилюйтеся, — врешті-решт каже жінка. — Мені та цій парасольці вже ніщо не допоможе.

Парасолька нарешті піддається і складається всередину, а жінка переможно пихкає, а потім дивиться на них з яскравою усмішкою.

— У вас є одяг? — запитує вона. — Розміру L?

— Звісно, — відповідає Джейн, оговтавшись першою.

На порозі благодійного магазинчика нерідко з'являлися люди, у яких трапилося фіаско з одягом: пролили каву на сорочку, розірвали панчохи, джинси із дірками у невдалих місцях. Але жінка в піжамі, яка шукає увесь комплект, — це вперше.

— Моя головна мета — не мати вигляд мадам, яка, в самій лише піжамі та капцях, замкнула двері своєї квартири, а сама лишилася на порозі. І це саме перед тим, як починає облаштовувати величезний особняк для нового клієнта, — каже рудоволоса пані, слідуючи за Джейн до відділу жіночого одягу.

Дівчина співчутливо скривилася.

— Мені дуже шкода. Скільки у вас є часу?

Жінка дивиться на годинник.

— Приблизно година. Можна не поспішати, проте мені трохи дивно бути на людях без трусиків під цим, — каже вона, показуючи на свою

фланелеву піжаму.

Джейн сміється.

— Краще, щоб Мортимер не почув, що ви кажете «трусики», — промовляє вона, стишуючи голос і дивлячись у бік каси. — Він називає всю спідню білизну, яку ми отримуємо, *тим-що-не-варто-називати*.

Жінка регоче так голосно, що Джейн підстрибує від несподіванки.

— Вибачте, це у мене від батька, — каже жінка. — Я маю на увазі сміх. Жахливо, чи не так?

— Зовсім ні, — каже Джейн. Такий сміх — чарівний, він змушує забути про власну сором'язливість та охочіше довіряти людині. — Просто я трохи на межі.

Жінка дивиться на неї, схиляючи голову набік.

— Поганий ранок?

— Не такий поганий, як у вас, — відповідає Джейн. Слова вириваються, і вона ніяковіє, чекаючи, що жінка образиться, проте натомість вона знову заливається сміхом.

— Оце правда. До речі, я Еггі, — каже жінка, простягаючи Джейн руку.

— Джейн.

Вони тиснуть одна одній руки. Джейн трішки дивує офіційність їхнього привітання, коли Еггі стоїть перед нею одягнена в піжаму з овечим візерунком.

— Як вам сукня на запах? — запитує Джейн, відсуваючи вбік купу одягу, щоб дістати темно-синє плаття до колін із зав'язкою на талії.

— О, вона краща, ніж те, що висить у мене в шафі! — каже Еггі, відступаючи, щоб помилуватися. Потім вона хмуриться. — Однак я не можу вам заплатити, бо не ношу в піжамі готівки.

— Навіть не хвилюйтеся щодо цього, — відповідає Джейн. — Ми зробимо запис, а ви можете зайти завтра з грошима. Тільки дозвольте мені знайти вам те, *що-не-варто-називати*...

Еггі виходить з крамниці повністю перевтіленою. Джейн справді пишається своєю роботою. Вони навіть знайшли їй сумочку, досить велику, аби запхати туди піжаму.

Важкі краплі дощу застелили місто густою пеленою. Крізь старі вікна вітрин вулиці завжди видаються дещо непривабливими, та краплі дощу, що стікають шибками, надають їм вигляду сцен із красивих картин. Джейн якийсь час дивиться крізь вікно, заглибившись у власні думки. Еггі була дуже милою. Дівчина не почувалася знічено, навіть попри те, що гарячково випалила жінці кілька недоречних фраз. Джейн з нею заспокоїлася. Це було... справді чудово.

Раптом двері до благодійної крамниці з гуркотом відчиняються, і невпевненою ходою входить промоклий Джозеф Картер. З його пальта стікає вода. Він спирається на найближчу книжкову шафу побілілими від холоду руками.

І саме зараз Джейн усе згадує.

Розлючений чоловік уривається до кабінету її боса. Джозеф.

Крики, грюкання дверима. «*Це ваша вина. Аварія*». Ще багато схожих слів, проте крізь стіну їх важко було розчути. Згодом він вийшов, зі зболеним від горя обличчям. Від того, як сильно він вхопився руками за дверну раму, його пальці побіліли.

Він працював в її колишньому офісі. Їхні шляхи таки перетиналися раніше, коли Джейн була зовсім іншою людиною.

— На вулиці трохи дощить, — каже Джозеф, обтрушуючись від дощу з вдячною усмішкою. — Вибачте. Я приніс калюжу.

— Я візьму швабру, — каже Мортимер, йдучи геть.

— Привіт, — з усмішкою каже Джозеф до Джейн, яка завмерла на місці. — У вас тут парасольки не водяться?

«Запитай у нього», — думає вона. — «Скажи йому, що ти пам'ятаєш його, що ви зустрічалися раніше. Запитай, що сталося того дня, коли він увірвався до офісу настільки розлючений».

— Гм, — каже вона, повертаючись до плетеного кошика, де вони зберігають парасольки.

Залишилося три варіанти: одна зі свинкою Пеппою, одна, що відкривається у формі серця, і ще одна з написом «Я тебе прикрию!»

— Вибирай, — каже Джейн за мить.

Обличчя Джозефа міниться веселою усмішкою, коли він за її поглядом оглядає асортимент. Пальто на його плечах блищить від

дощу; його волосся зачесане назад, і він має ще кращий вигляд, ніж будь-коли: широкоплечий, рожевощокий, із краплями дощу на шкірі.

Джейн не говорить про минуле, бо на те є причина. Вони із Джозефом уже досить довго спілкуються, не згадуючи її життя в Лондоні, і він вочевидь не впізнає її. Навіщо їй відкривати цю скриньку Пандори? А якщо хлопець не захоче мати з нею нічого спільного, коли дізнається, хто вона насправді? Хоч вона і запряглася тримати його на відстані, хоч вона і запряглася ігнорувати те почуття, що охопило її, коли він торкнувся губами до її щоки, вона не може змиритися з думкою, що може його втратити.

«Ось у чому біда», — сумно розмірковує вона, коли Джозеф розкладає парасольку у формі серця та заливається сміхом. — *«Саме тому потрібно завжди обирати рослини та котів».*

МІРАНДА

— Не переймайся, — каже Адель, наче це не вона провела останню годину, обговорюючи з Мірандою всі можливі найгірші сценарії розвитку подій. — Просто почекай і побачиш, що він скаже.

Вони на станції метро «Ватерлоо». Міранді спала на думку хороша ідея — пройтися зі своїми сестрами по крамницях в Лонг-Акр перед тим, як вона сяде на поїзд до Вінчестера, щоб провести вихідні з Картером. Але це не та поїздка, що додає впевненості у собі, на яку дівчина сподівалася. Адель і Френні *приголомшені* тим, що саме сталося у День святого Валентина. Їм обом щойно виповнилося вісімнадцять — вони близнючки, не ідентичні, хоча в обох однакові круглі карі очі та схильність ставитися до Міранди, як до своєї давньої й надзвичайно ніякової старшої сестри. І від учора вони живуть в її квартирі.

Адель кілька місяців поспіль допікала Міранді. Двійнята відчайдушно прагнули виїхати з батьківського дому й розпочати доросле життя, але жодна з них досі не змогла влаштуватися на роботу. Коли колишня сусідка Міранди по квартирі виїхала, Міранді ставало все важче знаходити виправдання, аби не поселити їх у вільній кімнаті. А після трохи трагічного Дня святого Валентина вона нарешті здалася.

Міранді не слід було розповідати сестрам про те, що сталося з Картером. Це *просто* саме ті плітки, які вони обохнюють. Поки Міранда приміряє джинси в Н&М, Адель і Френні весело обговорюють сокровенну правду, яку Картер може відкрити їй цими вихідними: інша дівчина, судимість, гарем жінок, які живуть на його горищі.

— Я просто рада, що проведу з ним час, — твердо каже Міранда, намагаючись зберегти той впевнений настрій, з яким вона прокинулася

сьогодні зранку.

Дівчина була у квартирі Картера у Вінчестері лише кілька разів. Вони майже завжди зустрічаються в її помешканні в Ерстеді. Попри те, що «її помешкання» — це крихітна квартира над магазином килимів із жалюзі у спальні, які завжди закривають вікно лише наполовину.

— Можливо, у День святого Валентина йому довелося когось поховати, — каже Адель, коли вони в'їжджають на станцію «Ватерлоо». — Принаймні це пояснило б, чому він не зміг написати тобі повідомлення.

— Так, — каже Міранда, збираючи в кулак рештки свого терпіння. — Думаю, ти маєш рацію. Дякую, Адель.

— Усе, що я скажу із цього приводу, — продовжує Адель, наговоривши вже із сотню речей, — це те, що він дуже чарівний. Часто це є справжньою ознакою психопата.

— *Картер?* — перепитує Френні, витріщившись на Адель. — Хлопець Міранди? Психопат?

Адель трохи збентежена:

— Гаразд, можливо, я трохи захопилася.

— Тобі ж *подобається* Картер!

— Та подобається, так, — каже Адель. Вона возиться з неоновою гумкою для волосся, якою воно зібрано в пучок. — Пам'ятаю.

— Я впевнена, що цьому є якийсь справді нудне, розумне пояснення, — твердо каже Міранда. На табло розкладу блимає оголошення про її платформу. — Картер не з тих хлопців, хто має сумнівні таємниці. Він занадто...

— Мораліст? Типово американський? — пропонує свої варіанти Адель.

— Він із Гемпширу, — каже Міранда сестрі, намагаючись не дратуватися.

— Ти знаєш, що я маю на увазі! — каже Адель. Сьогодні її тіні для повік — електрично-блакитні, і вона одягнена в блискучі шкіряні штани — усе це нагадує *Spice Girls* і дуже пасує Адель. Поруч із нею Френні завжди має вигляд дещо приглушений, хоча без Адель вона теж досить ефектна: сьогодні дівчина в яскраво-червоному комбінезоні.

— У нього такий чіткий образ гарного хлопця, — зауважує Френні.
— Як у брутета Капітана Америки¹.

— Мені час сідати в потяг, — каже Міранда, нахилившись обійняти їх обох. — Будь ласка, поки мене не буде, не давайте волі своїй буйній уяві.

— Пам'ятай, що Теда Банді² всі теж вважали дуже милим! — кричить Адель їй услід через усю станцію, від чого декілька людей озираються на них. — Ніхто ніколи не підозрює хорошого хлопця!

Картер чекає на пероні, коли Міранда прибуває до Вінчестеру. На мить її погляд пробігається по ньому: він без окулярів, одягнений у вовняний джемпер, джинси та черевики, з розстебнутим зверху пальто, якого вона ніколи раніше не бачила. Вона так звикла, що він приходить до неї після роботи в костюмі, тому це здається дивним, ніби зустріти іншого Джозефа Картера — його двійника в джинсах.

Обличчя хлопця розпливається в широкій усмішці, коли він бачить її, і вона не може втриматися від того, щоб не зробити те ж саме. В усмішці Картера є щось таке заразливе, наче це не просто ознака його настрою, але й сигнал для всіх інших.

— Привіт, — каже він, коли дівчина наближається до нього. — Маєш чудовий вигляд.

Хлопець легко цілує її в губи так, наче не впевнений, чи йому можна цілувати. Міранда чинить опір бажанню поглибити поцілунок і притиснути його ближче. Можливо, вона й не вважає його серійним убивцею, але вона досі сердиться на нього.

Коли вони виходять зі станції, Міранда повертає ліворуч, на автостоянку, як вона завжди робила раніше, відвідуючи Картера. Тротуар блищить від недавнього дощу, пальто Картера волого торкається її руки, однак небо прояснилося до ледь помітної блакиті.

— О ні, — каже він, простягаючи руку, щоб торкнутися її руки. — Я переїхав.

Вона спотикається на середині кроку.

— Ти переїхав? Відколи?

Він зніяковіло дивиться на неї.

— Назад, у мамин будинок, — каже він, киваючи в інший бік, у напрямку до центру міста. — Минулого тижня.

«Тепер ми до цього дійшли», — думає Міранда, і в неї всередині все стискається. Сімейна історія Картера для неї трохи загадкова — він згадував, що ріс без тата і що в нього немає братів і сестер, але він ніколи не розповідав їй багато про свою матір.

— Гаразд, — каже вона. — Що ж, покажуй дорогу.

Будинок розташований недалеко від вокзалу. Він збудований із блідо-сірої цегли, з гостроверхим дахом і готичною аркою над чорними дверима. Грандіозний, але не особливо великий. Має трохи недоречний вигляд на вулиці, де здебільшого красуються новобудови; через дорогу — тренажерний зал і похоронна служба. Міранда здригається, мимоволі згадуючи припущення Адель про поховання тіла.

— Слухай, я повинен... — Картер робить павзу, коли вони підіймаються крутими бетонними сходами до дверей. Обабіч сходів є невеликий квітник: високоросла лаванда, яку потрібно зрізати, невелика гортензія. — Я маю тебе підготувати.

Міранда ковтає.

— Добре? — каже вона.

— Ти зараз познайомишся з моєю матір'ю, — каже Картер. — І це може бути трохи... шоком.

Мозок Міранди робить кілька швидких зусиль. Яким саме шоком? Його мати відома особа? Або це щось трагічне. З нею щось сталося на День святого Валентина?

— У неї проблеми зі здоров'ям, — каже Картер, і серце Міранди щемить.

— О, Картере, мені так шкода, — каже вона, беручи його руку.

Він відвертає обличчя.

— Усе гаразд. — Його голос трохи невпевнений.

Тривожно бачити Картера знову емоційним. Зазвичай він такий невпинно позитивний: його ніщо не дратує, ні ті, хто пробирається без черги, ні люди, які використовують сленг, ні навіть Адель. Міранді

ніколи раніше не доводилося спостерігати за ним на новій території, і вона відчуває легке занепокоєння.

— Що саме... Що з нею? — зрештою запитує Міранда. І в мить відчуває, що це нетактовне запитання.

Позаду них рухається транспорт, і на сусідній зупинці стає автобус. Пара дівчат-підлітків відкрито витріщається на них, виходячи з автобуса.

— Ходімо, Картере, — каже Міранда, досі тримаючи його руку. Вона не бачить його обличчя, але сухожилля на його шиї випинаються, як шнури. — Картере?

— Так, — каже він, нарешті рушаючи.

Чоловік схиляє голову, шукаючи в кишенях пальта ключі від будинку. Коли він нарешті дивиться на неї, немає жодної ознаки того, що він засмучений. І перш ніж відчинити двері він дарує їй свою звичайну теплу, заспокійливу усмішку.

У коридорі темно. Під ногами Міранди ковзає пошта — білий конверт, офіційний на вигляд, адресований місис Мері Картер. Вона нахилиється, щоб його підняти, а випрямившись, бачить перед собою жінку.

Міранда різко вдихає, рука від несподіванки тягнеться до горла — вона відчуває, як конверт урізається в шкіру під її підборіддям.

Жінці, мабуть, за сімдесят, вона одягнена в довгу, вільну сукню, у стилі 1920-х років: рукави довжиною три чверті, чорні намистини на горловині. Вона дуже бліда й худа. Очі карі, як у Картера, а волосся — світло-біле. Якусь мить усі мовчать, а потім Мері Картер, здається, оживає.

— Дорогенькі! — каже вона, розпливаючись в усмішці, що безпомилково доводить її родинний зв'язок із Картером. Це бездоганна усмішка господині. — Ласкаво просимо! — Вона цілує сина в щоку, і Міранда чує, як вона тихо шепоче йому на вухо: «Котра з них, Джозефе?».

— Це Міранда, — відповідає Картер.

— Міранда! — вигукує Мері. — О, яке миле, шекспірівське ім'я. Заходь, люба, вип'ємо чашечку чаю у вітальні.

Міранда слідує за Картером. «Котра з них?» Вона хмуриється: що це має означати?

Дівчина невпевнено кладе конверт на столик, коли вони прямують до дивана у вітальні. Кімната зовсім не така, як вона уявляла, почувши пропозицію Мері зайти «випити чашечку чаю у вітальні»: вона очікувала побачити великі візерунчасті килими та шпалери, можливо, відкритий камін. Досить розкішно для людей, які *п'ють чай* у вітальні. Замість того тут затхло й застаріло. Дивани мають маленькі бежеві спіднички, щоб приховати їхні ніжки, і в повітрі відчувається теплий запах пилу від екрана старого телевізора. По ньому транслюють якусь дитячу передачу: двоє усміхнених ведучих, одягнених у жовте, танцюють на надприродно яскравому квітковому полі.

— Сідайте обоє, — каже Мері, проходячи повз них, щоб поправити подушку на дивані. Вона не звертає уваги на телевізор. — Сьогодні надзвичайно холодний день, чи не так?

У кімнаті задушливо спекотно — це саме те важке, сухе тепло, що буває від багатомісячного радіаторного опалення без регулярного провітрювання.

— Ти їла? Аня приходила? — запитує Картер, коли його мати сідає в крісло навпроти дивана, спиною до телевізора.

Мері Картер глянула на Міранду, а потім на сина. Її руки починають метушитися на колінах, один великий палець погладжує інший.

— Я піду перевірю і зроблю нам чай, — згодом каже Картер, не отримавши від матері відповіді. — Мірандо? Ти мені допоможеш?

Міранда вмить підводиться. Її охоплює майже непереборне бажання вийти з кімнати. Не розуміючи до кінця, що відбувається, вона точно знає, що їй не під силу все це сприймати. Це серйозні речі. У такій ситуації її мама точно знала б, що робити, а Міранда відчувається страшенно юною. Їй так сильно хочеться бути частиною життя Картера. Але тепер, коли вона тут, вона трохи боїться того, що на неї чекає. Це все Адель винна: усі її розмови про всілякі страшні таємниці.

— Вибач, — каже Картер, щойно вони виходять із кімнати. Він помітно опанував себе й заспокійливо стискає її руку. — Це деменція. Цього тижня їй стало ще гірше.

Деменція. Дідусь Міранди з боку батька мав таку ж хворобу перед смертю. Її серце болить за Картера, щойно вона згадує, як швидко дідусь перестав її впізнавати, коли вона його відвідувала.

— Мені дуже шкода, Картере, — каже дівчина, як тільки вони проходять на кухню.

Вона тісна, але стеля висока і є велике вікно, крізь яке проникає потік зимового сонячного світла. Промені проявляють шар бруду на поверхнях і лінолеумній підлозі. Міранді миттєво захотілося поприбирати: її до цього тягне, як голод або спрага. Вона почувалася б набагато краще, якби могла зробити щось корисне: почистити плиту чи витерти шафи. Замість цього вона зосереджує свою увагу на чайнику, брудній пластиковій речі, яка більше личила б її квартирі, ніж дому місис Мері Картер.

— Вибач. У мене не було можливості прибрати. Цей переїзд, упорядкування усіх маминих банківських рахунків... а сьогодні я намагався встановити їй систему безпеки, тривожну кнопку та замок на двері у ванній кімнаті, щоб вона не змогла випадково замкнутися. Я повинен був прибрати до твого приїзду... але... я хотів бути, знаєш, відвертим із тобою. — Картер простягає руку. — Ласкаво просимо до нашого безладу, — збентежено каже він, нахилиючи голову та намагаючись упіймати її погляд.

Якусь мить вона не знає, що сказати.

— Твоя голівонька думає про мою нікчемність? — запитує Картер, роззираючись, ніби намагається побачити все довкола її очима.

— Твою нікчемність? — Міранда хмуриться, розчарована собою. — Ні! Ні, Боже, навпаки. Неймовірно, що ти це все робиш сам. Я просто хвилююся — на тебе звалилося стільки обов'язків, певно, дуже складно робити все це самотужки.

— У Брейшфілді, що неподалік, живе моя тітка. Вона дуже допомогла. І мені вдалося вибрати доглядальницю, — каже Картер, проводячи рукою по волоссю. — Вони повинні двічі на день присилати цю жінку Аню, щоб вона готувала мамі їжу. Однак мама каже, що завжди приходить хтось інший. А вчора вона вигнала того, хто прийшов, бо їй здалося, що він краде її пакетики чаю.

Міранда повернулася до чайника. Як тільки він це сказав, її рука зависла над відкритою коробкою з пакетиками чаю, і вона на мить замислилася, що їй краще їх не торкатися. Однак згодом відкидає цю думку й бере три пакетики. Дівчина відчиняє шафи на висоті своєї голови в пошуках чашок і знаходить нескінченну кількість дуже дорогої на вигляд порцеляни, позолоченої та ситцевої.

— І ти зараз живеш тут із нею? — запитує Міранда, шукаючи звичайні чашки та не бачить жодної. Вона вибирає три вишукані, рифлені, порцелянові, зиркаючи на Картера, на випадок, якщо він скаже їй поставити їх на місце, але він навіть не дивиться.

— Здавалось, це єдине правильне рішення, — відповідає Картер, відкриваючи холодильник. — І як я дізнаюся, чи вона пообідала?

— Перевір відро для сміття, — пропонує Міранда. — І... — Вона нахилиється вперед. — У раковині стоїть брудна тарілка.

Картер не рухається, тож вона перевіряє відро для сміття. Підіймаючи брудну кришку, дівчина уявляє, що це її мати не пам'ятає, чи обідала. І ця думка надто болісна, щоб зупинитися на ній навіть на мить. Вона замовкає, перш ніж розігралася її уява. Немає сенсу так думати. Їй краще взятися за щось корисне.

— Тут скоринки, вони, здається, свіжі, — каже Міранда. — Гадаю, вона з'їла бутерброд. Можливо, із сиром та маринованим огірком?

— Дякую, — тихо відповідає Картер, зачиняючи дверцята холодильника.

Міранда обертається, але він не дивиться на неї, лише поглядає на зачинені дверцята холодильника. Вона підходить до хлопця.

— Мені так шкода, що минулого тижня тобі довелося розбиратись з усім цим самотужки, — каже дівчина.

Він відвертає обличчя, і на його шиї знову грають напружені від емоцій сухожилля.

— Дякую за відвертість. Дякую, що привів мене сюди, — продовжує Міранда. Вона не впевнена, чи потрібно це казати. Можливо, це здається грубим з її боку, але він притискає її до своїх грудей, щоб ніжно обійняти, і вона розуміє — усе гаразд.

— Мірандо, я... Там...

Вона чекає, але він більше нічого не каже, лише обіймає її.

— Я розумію, — невпевнено каже дівчина. — Але наступного разу ти не можеш залишити мене сидіти в якомусь ресторані й чекати на тебе, не маючи жодного уявлення, що насправді відбувається у твоєму житті.

Він міцно її обіймає. Вона притискається ближче, вдихаючи зимовий запах, що заховався в його светрі: холодне повітря із нотками диму.

— Я знаю, що було трохи важко, — каже Картер здавленим голосом. — Але я обіцяю, що ми все одно весело проведемо вихідні. Щойно мама заспокоїться, я поведу тебе на вечерю, добре? Я знаю, що мені треба багато чого надолужити.

— Джозефе? — кличе Мері з вітальні. Її голос підвищується. — Джозефе, де вона?

Картер послаблює обійми Міранди та відступає.

— Уже йду, мамо. Міранда тут, зі мною!

Міранда повертається до чайних пакетиків, що заварюються в їхніх вишуканих порцелянових чашечках, і шукає чайну ложечку. А тим часом Картер іде до матері.

— Тільки не вона, — каже Мері. — Не вона. Де та мила дівчина, до якої ти їздив у Лондон?

— Мамо, сідай, — спокійно каже Картер. — Зараз Міранда прийде із чаєм.

— Не кажи мені, що мені робити. — Голос у Мері пронизливий і переляканий.

Міранда входить до вітальні з двома чашками чаю. Телевізор репетує на всю гучність — якась дитяча пісенька. Їй занадто спекотно у светрі з горловиною. Мері стоїть біля вікна, а Картер сидить на дивані, зсутуливши плечі.

— О, люба, привіт, — з полегшенням каже Мері, повертаючись, щоб побачити Міранду. Вона робить крок до неї, беручи чашки чаю. — Ти, напевно, *Шивон*.

Картер різко підводиться, підходить до Міранди.

— Це Міранда, мамо, — каже він, і в його голосі з'являються нотки збентеження. — Я перепрошую. Вона заплуталася, — каже Джозеф

Міранді тихим голосом.

— Усе гаразд, — відказує Міранда, усміхаючись до них. — Я принесу ще одну чашечку чаю.

— Я щось не так сказала? — запитує Мері, коли дівчина вийшла з кімнати. — Джозефе, любий? Я щось не так сказала?

¹ Капітан Америка — супергерой, який з'являється в американських коміксах.

² Тед Банді — американський серійний убивця, причетний до вбивства багатьох молодих жінок та дівчат протягом 1970 рр.

ШИВОН

— Ви переспали, правда ж? — запитує Фіона, щойно Шивон переступила поріг квартири.

Фіона почала випитувати подробиці, ще коли таксі Шивон з аеропорту було за три хвилини від неї. У них обох є постійний доступ до геолокації телефонів одна одної. Якщо спочатку його запровадили як захід безпеки, то зараз користуються ним, щоб можна було заздалегідь замовити напої та стежити за перебігом побачень.

— Я переспала з ним, — каже Шивон, зітхаючи й важко сідаючи на стілець біля кухонного столу. — І я розлючена на себе відтоді, як він покинув готельний номер. Але коли цей чоловік переді мною, я не можу тверезо мислити.

— І як ви розійшлися? — запитує Фіона, простягаючи Шивон чашку із чаєм.

Шивон згадує сьогоднішній ранок: вони заплутані у простирадлах, його скуйовджене після сну волосся, його наполягання вийти й принести їм кави з кав'ярні в кінці вулиці. *«Не рухайся, — сказав він, стоячи на порозі. — Я ще не до кінця спокутував свою провину».*

— О, ти усміхаєшся, — каже Фіона, озираючись через плече та витираючи стільницю. — Тож чи означає це, що ти йому пробачила?

— Ні! Ні. Я не повинна була спати з ним, це очевидно.

— Ти казала, що не будеш. Безліч разів, — м'яко нагадує Фіона. — Інколи звучали навіть обітниці.

Шивон підпирає голову руками.

— Фі, не бий лежачого ногами. Моє его цього не витримає.

Фіона сміється, сідаючи навпроти з чаєм.

— Добре, добре. То це було востаннє, так?

— Абсолютно. Востаннє. Ніколи більше з ним не спатиму.

Це настільки відверта брехня, що Фіона навіть не коментує. Вона відкидається на спинку стільця і потирає очі. «Вона втомилася», — думає Шивон, насупившись. Фіона дуже красива, у неї оливкова шкіра, великі очі з мрійливими довгими віями, проте в кутиках губ уже видніються дрібненькі сліди зморшок, а між бровами помітно проступає ще глибша зморшка. У неї післязавтра прослуховування, тож дуже важливо, щоб Фіона мала свіжий та енергійний вигляд: вона буде змагатися з гарненькими молодими дівчатами, які щойно закінчили театральну школу.

Шивон з полегшенням розуміє, що їй потрібно попідкнутися про подругу.

— Досить говорити про цього хлопця. Зробімо маски для обличчя, — весело щебече Шивон. — Це мене збадьорить.

Наступного ранку у Шивон заплановано три віртуальні індивідуальні зустрічі з працівниками її головного корпоративного клієнта. Її бренд починався як бізнес із надання послуг лайф-коучингу. Дотепер це й залишається її основним способом заробляння на хліб з маслом. Але після того, як Кілліан пішов, після катастрофи, що настала по тому, Шивон повністю присвятила себе роботі. З кожною новою хвилиною успіху вона почувалася впевненішою, ніж будь-коли. Цей кайф був саме тим, що їй потрібно, і тому вона боролася сильніше, працювала наполегливіше. Вона втілила в життя істину, яку так часто повторювала клієнтам: якщо ви хочете чогось досить сильно, якщо ви віддасте цій меті все, то світ відкриється перед вами.

Кількість читачів у її блозі зростає, інстаграм розрісся. Шивон стала більше, ніж життєвим тренером, — вона стала джерелом натхнення, особливо для молодих жінок. Їй надходили запити на співпрацю з інфлюенсерами, щодо ведення рубрики в популярному жіночому блозі та запрошували вести передачу в місцевому радіошоу. Тепер Шивон та її агент із пошуку талантів вирішили назвати її діяльність «Тренерка із розширення свобод і можливостей». Хоча Шивон усвідомлює, що це трохи безглуздо, і, будучи іноді напідпитку, вона натомість називає себе «Імператриця».

Бізнес розвивався так стрімко, що це аж лякало. Раптовість її успіху, безперечно, ще й демонструє, як швидко вона може знову впасти. Шивон не полишає відчуття піску, що висковзає з-під її ніг, коли вона біжить, ніби земля тільки й чекає, щоб вона спіткнулася.

Віртуальні особисті тренінги — це її страхування. Допоки вони в неї є, то навіть якщо все інше навколо неї зруйнується, вона однаково буде в безпеці.

Її перший сеанс відбувся з Короткостриженою Дівчиною, як умовно її називає Шивон. Це асистентка, яка прагне змінити кар'єру. Шивон терпляче чекала, поки Короткострижена Дівчина усвідомить, як занижені очікування батьків стримували її; вона майже готова до польоту, і сьогодні Шивон не може стримати задоволену усмішку, коли чує, як клієнтка каже: *«Я вважаю, що заслуговую більшого»*.

Свого наступного клієнта Шивон назвала Блакитна Сталь. Його справжнє ім'я — Річард, і він один із тих яснооких сріблястих лисів, про яких ви знаєте, що вони самотні лише тому, що зраджували свою дружину. Шивон цілком переконана, що Річард щось від неї приховує. Він балакун, саме із тих хлопців, яких жінки називають слизькими, але дуже легко фліртують із ними. Дівчина рішуче налаштована з'ясувати, що ним рухає. Частково — це цікавість, але це також єдиний спосіб допомогти йому — його вже двічі обходили при підвищенні по службі, і вона ніяк не може збагнути, чому. Відповідь захована десь там — їй просто потрібно, щоб він був із нею відвертим.

Тож коли чоловік починає сеанс зі слів: *«Чи можна мені говорити з Вами про щось особисте?»*, — Шивон потрібно докласти всіх зусиль, щоб не видати своєї надмірної схвильованості.

— Звісно. Це ваше право, — відповідає вона.

На екрані її ноутбука зображення Річарда трохи пікселізоване, він сидить за столом у своєму кабінеті. Полиці позаду нього заповнені важливими на вигляд фоліантами та коричневими, хромованими дрібничками, якими зазвичай наповнений кабінет будь-якого холостяка: преспап'є, глобуси, різні трофеї. Шивон дивується, де вони це знаходять: може, є крамниця для багатих самотніх чоловіків

старших за сорок п'ять років, у якій можна придбати речі, виготовлені з потертої коричневої шкіри?

— Здається, я сьогодні припустився помилки.

Шивон терпляче чекає, змінюючи вираз обличчя на співчутливу зацікавленість.

— Моя секретарка, вона і я, ми... я маю на увазі, я б сказав, що в нас був невеликий флірт упродовж часу, що ми працюємо разом, але... Ми ніколи не переходили цієї межі. — Річард підводить очі й несподівано зустрічається з нею поглядом у камері. Це її лякає. Чоловік дивиться прямо в об'єктив. Його очі — холодні, блідо-блакитні, майже сріблясті. — До сьогодні.

— Що трапилося сьогодні? — запитує Шивон.

Річард зітхає, витираючи рукою рот.

— Вона зайшла до мого кабінету... у цій крихітній сірій сукні, затягнутій на талії, котра щільно облягала її сідниці.

«Отакої», — думає Шивон, не очікуючи, що слово «сідниці» з'явиться в її ранковій особистій бесіді. На якусь тривожну мить їй здається, що вона може розсміятися, але потім Річард знову дивиться прямо на неї, і це відчуття зникає.

— Вона обійшла мій стіл і стала переді мною. Зазвичай, якщо їй треба щось мені передати, вона просто передає, не підходячи до мене. Але... можливо, вона щось побачила на моєму обличчі, можливо, те, як я на неї дивився. Вона зупинилася всього за крок від мене. Я сидів у своєму кріслі, дивлячись на неї знизу вгору, уже... — Його вираз обличчя стає жалюгідним. — Хай там що. Ми поцілувалися. А потім...

Він чекає, щоб Шивон його скерувала. На свій превеликий подив, дівчина вражена. У чоловіка м'який та глибокий голос: він чудовий оратор.

— Продовжуйте? — каже Шивон. Вона тримає свій тон бездоганно рівним. Її голос спокійний та врівноважений. Увічливий, з нотками професійного інтересу. Вона вловлює його відповідь без слів, легкий вогник в очах, і дівчині дуже хочеться, щоб вони проводили сесію вічна-віч, сам на сам: можливо, їй було б легше відчувати його настрої, якби чоловік не був всього лиш картинкою на ноутбучі. Минуло вже

досить багато часу, відколи вони з Річардом востаннє бачилися наживо: коли дівчина повернулася до Дубліна, її компанія дозволила проводити онлайн зустрічі з клієнтами, яких цей формат влаштовував. Вона все ще намагається при нагоді зустрічатися з ними особисто, проте з Річардом вони вже не бачилися кілька місяців.

— Ми кохалися. На столі, — каже Річард.

Шивон щосили намагається не здійняти брів. Якщо чесно, це більш схоже на чоловічу сексуальну фантазію, ніж на правду. Однак Річард ніколи раніше не виявляв схильності до брехні. Можливо, це саме те, що трапляється з такими чоловіками, як він.

— Ви сказали, що припустилися помилки, Річарде, — каже Шивон після короткої павзи. — Чи можете пояснити трішки більше?

Річард замислюється, перш ніж відповісти.

— А хіба це не так? — каже він. — Вона ж моя секретарка.

Шивон сидить мовчки. Засуджувати — не її посадовий обов'язок. Насправді вона не працювала б, якби засуджувала. Її клієнти не могли б самостійно дійти до потрібних висновків, якби вона казала їм, що робити.

— Я вищий за неї посадою, — повільно каже Річард. — Це було недоречно.

Чоловік дивиться на неї, чекаючи на відповідь. Чи він шукає дозволу? Відпущення гріхів? Це тому він поділився цією історією сьогодні вранці? Але щось не сходиться. Усі ці припущення не пояснюють того задоволення, з яким Річард розповідав свою історію.

— Річарде, — запитує Шивон, — як ви зараз почуваетесь?

Річард на мить задумливо відводить погляд від екрана.

— Молодо, — зрештою каже він. — Я відчуваюся молодим і дурним. І це досить весело. Ви коли-небудь робили щось, чого не повинні були робити? — запитує її Річард, а потім сміється. — Я перепрошую. Я не можу вас про це запитувати.

Вона злегка усміхається.

— Так, вам не варто мене про це запитувати.

Але вона згадує ніч із Джозефом, розніжену і пристрасну. Згадує те, як смакувала його шкіра. Про те, як вона усміхалася в подушку, коли

він вийшов по каву. Як затріпотіло її серце, коли він повернувся з кав'ярні.

Ритуал перед прослуховуванням у дівчат щоразу однаковий. Шивон наповнює Фіоні ванну та додає туди лавандової олії — натуральної, яка коштує п'ятдесят євро за пляшечку. Поки ванна наповнюється, вони репетирують. Шивон каже Фіоні, що це найкраща гра, яку вона коли-небудь бачила, що всі точно впадуть до її ніг, і взагалі вона виграє премію Лоуренса Олів'є³ до кінця року. Опісля Шивон приносить Фіоні чай з медом у ванну. (Будь-яке почуття сорому через оголеність однієї до іншої зникло багато років тому. Приблизно тоді, коли Фіона витягла скалку із сідниці Шивон після того, як та погодилася на особливо необмірковану сексуальну авантюру; і в період, коли Фіона готувалася до прослуховування для шоу, що передбачало наготу, тож провела два тижні, ходячи топлес по квартирі, аби «акліматизуватися»).

— Не може бути. Блакитна Сталь спить зі своєю секретаркою? — перепитує Фіона, щойно Шивон їй усе розповіла.

Біля ванни стоїть стілець, щоб дівчатам було зручно побалакати; Шивон закинула ноги на бортик ванни, а Фіона заховала своє волосся в кумедну фіалкову шапочку для душу, яка їй дуже подобається, бо це подарунок її бабусі.

— Банально, правда? — каже Шивон, оглядаючи свої нігті. Їй варто перефарбувати шелак.

— Будь обережною, Шив, — каже Фіона. — Чоловік, який спить зі своєю секретаркою, точно не посоромиться затягнути в ліжко і свого лайф-коуча.

— Не посоромиться?

— Ой, та досить, — каже Фіона, тицяючи в неї мильними бульбашками. — Це вислів такий.

— У нього справді є такий запал, не буду брехати. Але гадаю, йому просто до вподоби фліртувати.

— Усе одно. Будь пильною.

— Що ж, він же не може спокусити мене через скайп, правда?

Фіона проникливо дивиться на неї.

— Він тобі подобається?

— Тобі що, десять років?

Фіона й далі дивиться, здійнявши брови. Шивон заводить очі.

— Він привабливий для тих, хто любить старших чоловіків. Але ні. Він мені не подобається. І я б ніколи нічого такого не зробила, навіть якби хотіла. Він клієнт.

— Ммм, — каже Фіона. — Хіба Джозеф не був клієнтом?

— Ні! — вигукує Шивон занадто голосно. — Ні, він не був моїм клієнтом. Так, ми зустрілися на одному з моїх корпоративних тренінгів з асертивності, але я ніколи... — Вона помічає вираз обличчя Фіони. — Ой, іди ти, — каже вона, штовхаючи Фіону ногою в плече. Фіона сміється і занурює підборіддя в бульбашки, щоб сховатися від цієї атаки.

[3](#) Премія Лоуренса Олів'є — найпрестижніша театральна нагорода у Великій Британії.

ДЖЕЙН

Джейн спізнюється на зустріч із Джозефом на двадцять хвилин — на вечірнє засідання книжкового клубу. Еггі, рудоволоса пані в піжамі, забігла наприкінці робочого дня зі списком особливо дивовижного одягу, який їй потрібно було знайти до ранку. Коли Еггі пішла, у Джейн закралася думка, що її візит означав дещо більше, ніж купівля екстравагантних капелюшків. Еггі навідується досить часто. Можливо, вона самотня, але це не зовсім так. Іноді Джейн думає, що Еггі перевіряє, як вона. Але, здається, це малоімовірно — чому б їй турбуватися?

Запізнення змушує Джейн хвилюватися, ще й шарф якимось чином заплутався у волоссі. На підході до ресторану вона намагається поправити його. Зазвичай дівчина збирає волосся у низький хвіст, але вийшовши з крамниці, у передчутті зустрічі, вона розпустила локони, прочесала їх пальцями, роздивляючись своє відображення у вітрині. Темні пасма спадали їй до пояса, як завжди, прісні та нецікаві. Раніше вона впадала у відчай через своє волосся, бо воно неслухняне, його важко підкрутити чи зібрати в пучок. Тепер їй це взагалі не бентежить. Але розпущене волосся пом'якшує її риси, робить великі очі не такими витрішкуватими, вилиці менш різкими. А усвідомлення того, що вона побачить Джозефа, раптом змусило її захотіти мати вигляд трохи... привабливіший.

Джозеф сяє, коли бачить її, обертаючись від запітнілих вікон кафе «Пікарамба», їхнього постійного місця зустрічей книжкового клубу. На ньому вовняна шапка та рукавиці — день сьогодні досить похмурий, небо вкрите важкими хмарами, уже темніє. Настрій Джейн підноситься, ніби її відчуття здіймаються на повітряній кулі. Наближаючись до нього, вона на мить замислюється. Зазвичай вони

ніколи не обіймалися, але цього разу все, чого вона хоче, — це взяти його в обійми.

За мить він простягає руку вперед й обережно розплутує шарф з її волосся. Його пальці торкаються її шиї, і вона різко вдихає від цього дотику, хоча він у рукавичках.

— Вибач, я трохи спізнилася, — каже вона, заходячи слідом за ним усередину.

— О, не хвилюйся, ти ж мене знаєш. Це пунктуально, за моїми мірками.

Це правда. До того часу, поки Джозеф нарешті приходиться до вас, він робить мільйон справ одночасно: пише електронні листи, телефонує, заїжджає до когось, робить послугу якомусь дуже далекому родичу.

— Як почувається твоя мама? — запитує Джейн, коли вони прямують до свого столика.

«Пікарамба» наповнена пам'ятними дрібничками попкультури: плакати із Халком на стінах, старі комікси, фігурки, виставлені уздовж підвіконня. Джейн і гадки не має, до чого стосується більшість постерів, але їй подобається тутешня атмосфера, тепло, відчуття, що тут усім раді. А Джозефу подобаються фігурки. Він твердо наказав Джейн припинити називати їх «ляльками», що вона й намагається робити, принаймні вчиться.

— У мами був гарний день, — каже Джозеф, відсуваючи стілець та знімаючи пальто. — Як твої справи?

Джейн усміхається. Для Джозефа так звично переводити свою увагу на когось; це частина його чарівності, але інколи Джейн запитує себе, чи не є ця його харизма способом відвернути увагу — як оперення у птахів.

— У мене все добре, — відповідає дівчина. — Це, мабуть, дуже важко, піклуватися про неї самотужки?

Джозеф швидко кліпає за скельцями своїх окулярів.

— О, знаєш, — говорить він з яскравою усмішкою, — роблю все, що в моїх силах. Я не уявляю, як важко тобі було втратити матір у такому юному віці. Мені дуже пощастило, що вона була зі мною — і досі мати зі мною, хоч вона вже не така, як раніше. Але ти так багато втратила.

— І ми знову говоримо про мене, — каже Джейн. Слова вилітають з її вуст швидко й безцеремонно. Дівчина відразу ж червоніє.

— О, зачекай-но, це вже щось нове. Ти звинувачуєш мене в ухилянні від відповіді, Джейн Міллер? Я ніколи не зустрічав більш загадкової жінки, ніж ти!

Джейн дивиться на нього, щиро вражена.

— Я не загадкова. Я нудна. Просто роблю те саме знову й знову. Ношу той самий одяг. Замовляю ту саму їжу щоразу, коли ми приходимо сюди. Ходжу на роботу, читаю книгу, лягаю спати.

— Це правда, — визнає Джозеф, нахилиючи голову. — Певною мірою. Головна таємниця — чому?

Джейн злегка пересувається на сидінні, заправляючи волосся за вуха.

— Я... — вона вагається. — Мені просто подобається моя рутинна.

— Хм. — Він розмірковує про її рутину з відвертою серйозністю, і дівчині здається, що він глузуватиме з неї. Люди схильні вважати її рутину та звички кумедними. — І так було завжди? Я маю на увазі, тобі завжди подобалася така рутинна?

Джейн відводить очі. Вона згадує ті перші дні у Вінчестері, суцільний жах перед можливостями, нескінченними *варіантами*. Яка ж вона була налякана.

— Так, — каже вона, — але... до того як переїхати сюди, я не дотримувалася цього настільки... — Вона намагається дібрати доречні слова. «Раніше я мала більше свободи», — ледь не сказала вона, але це зовсім не так. — Рутинна — це просто, — вирішує сказати натомість. — Вона означає, що мені не потрібно щодня вибирати. Я точно знаю, що вдягнути, куди піти, що їсти.

— Як швидко читати? — продовжує Джозеф, здіймаючи брови.

Джейн ковтає. Він має на увазі її правило — «одна книжка на тиждень». Воно завжди викликало в нього здивування, а іноді створювало проблеми для їхніх книжкових посиденьок. Минулого тижня, прочитавши кілька розділів, вони вирішили змінити книжку, і Джейн довелося пояснити, що вона не зможе взяти іншої до наступного тижня. Джозеф знає, що річ не в ціні. Вони зустрічалися в бібліотечному кафе достатньо разів, і він переконався, що вона віддана

користувачка бібліотеки. Відтоді він підштовхує її взяти другий роман, якщо вона дочитує перший до кінця тижня.

— Коли я тільки поїхала з Лондону, одна книга на тиждень була справжньою винагородою для мене, — каже дівчина. — Це було задоволення, яке я могла собі дозволити.

— А зараз ти можеш дозволити собі щось додатково? Ти так швидко читаєш, що однієї книжки на тиждень уже не вистачає.

Джейн хмуриється, напружується.

— Це не... Я так не можу.

— Я розумію привабливість рутини, — м'яко каже Джозеф. — Я маю на увазі, якщо я звик до риби із чипсами по п'ятницях, то мені стає посправжньому сумно, коли доводиться їсти щось ще на вечерю, розумієш? Але... хіба правило «тільки одна книга» дещо не обмежує?

Серце Джейн завмирає. Це те, що люди завжди їй кажуть. *Обмежуєш. Дивна. Нудна.*

— Це... це просто, — каже вона дещо різко, ніби захищаючись. — Це те, що мені було потрібно, коли я приїхала у Вінчестер. Мені потрібна була простота.

Джозеф дарує їй легку, заспокійливу усмішку.

— О, ще один пазлик, — каже він, нахилиючись до неї. — Підказка до того, хто ж така Джейн Міллер.

— Припини, — каже вона, але трохи пожвавлюється; дуже важко не усміхатися, коли Джозеф усміхається. — Тут справді немає що складати до купи. Я просто не дуже цікава.

— Тепер я знаю, що це зовсім не так, — відказує Джозеф.

Джейн дивиться на нього крізь вії та швидко опускає погляд униз. Якщо він намагається її підбадьорити, то йому це вдається, і вона починає розслаблятися, та потім Джозеф схиляє голову й запитує:

— Ти коли-небудь розкажеш мені, що сталося в Лондоні?

Джейн ковтає. Це її вина: вона створила ось цю інтимність між ними, намагаючись першою проникнути крізь його броню. Але... зараз, коли вони тут, здається, це ідеальне місце та час, щоб відкритися. *«Насправді ми колись працювали разом у «Брей і Кембрі».*

Найімовірніше, ти не запам'ятав мене в обличчя, але, напевно, чув про мене». Вона може це сказати. Відкрити душу.

— А ти збираєшся розповісти мені, що саме сталося в День святого Валентина? — запитує вона натомість. Її голос спокійний, і дівчина сподівається, що він не помітить його тремтіння.

Джозеф злегка хмуриться, розтуляє рот, ніби хоче щось сказати, потім знову його стуляє. Він одягнений у чорне, і це робить його очі зеленішими за маленькими круглими окулярами. Джейн подобаються окуляри. Джозеф добре вдягнений, підтягнутий чоловік, але ці окуляри говорять їй, що він не переймається тим, що про нього думають інші люди. І вони досить милі. Функціональні, солідні, інтелігентні.

— Картере! — лунає голос з іншого кінця ресторану.

Вони обертаються та бачать чоловіка у костюмі, який проштовхується у вхідні двері закладу. Його шовковисто-чорне волосся елегантно спадає на чоло, а одягнений він у дуже дорогий, на думку Джейн, костюм. Хтось міг би назвати його усмішку грайливою, проте ті, хто розбирається в людях, точно побачать у ній зухвалість.

— Скотте, привіт! — каже Джозеф, підводячись, аби обійняти його. — Знайомся, це Джейн, Джейн, це Скотт, — відказує чоловік.

Скотт оглядає Джейн. Її погляд теж ковзає по ньому, та згодом дівчина знову дивиться на стіл. Вона не знайома з багатьма друзями Джозефа — вони живуть переважно в Лондоні. Але про Скотта дівчина чула здебільшого в контексті галасливих вечірок.

— Дуже приємно, Джейн, — каже Скотт, і вона чує легку усмішку в його голосі. Він повертається до Джозефа. — Як справи, Картере? Нам точно треба випити по келиху, правда?

Вони деякий час розмовляють, а Джейн переглядає меню, байдуже слухаючи, як хлопці обговорюють, коли батьки Скотта наступного разу приїдуть із Гонконгу, і наскільки незручний розклад роботи в юридичній фірмі, де зараз працює Джозеф.

— О, і... як там Фіфі? — запитує Скотт.

Джейн і далі дуже зосереджено вивчає меню — так, ніби вона не замовить той самий пиріг, що й завжди. Однак, якби дівчина могла

нашорошити вуха, вона б точно це зробила. Джозеф ніколи раніше не згадував про Фіфі.

— Скотте... — застережливо каже Джозеф, і Скотт сміється.

— Добре, гаразд, я не питатиму, — каже Скотт, плескаючи Джозефа по плечу. — Може, наступного тижня зустрінемось і вип'ємо по келиху.

— Залюбки, — відказує Джозеф, сідаючи за стіл. — Бережи себе.

— Хто така Фіфі? — запитує Джейн, коли Скотт виходить із ресторану зі своїм замовленням.

Брови Джозефа здіймаються вгору.

— Цікаво.

— Що цікавого?

Хлопець намагається стримати усмішку.

— Хочеш води? — запитує він, відсуваючи стілець, аби піти й принести їм по склянці.

— Що цікавого? — повторює Джейн, коли він повертається, і цього разу не може приховати усмішку. Здається, вона починається з очей і поволі розходить по всьому обличчю.

— Ти ніколи раніше не питала мене про жінок, ось і все, — відповідає Джозеф.

— Запитувала!

— Ні, справді не питала, ніколи, — каже Джозеф, відпивши води. — Повір, я б запам'ятав. Ти ніколи не зачіпаєш теми мого особистого життя. Або твого.

Джейн знову починає хвилюватися.

— Ти знаєш, що я не ходжу на побачення.

— Однак, не розумію, чому, — зауважує Джозеф, дражливо здіймаючи брови.

Джейн проковтує і тягнеться до своєї сумочки, дістаючи звідти книжечку «Як не бути хлопчиком».

— Може, замовимо їжу? Я готова, а ти?

— Знаєш, як твій удаваний хлопець, я справді думаю, що заслуговую знати трохи більше про твоє особисте життя, — каже Джозеф.

Дівчина кліпає очима.

— Тобі більше не потрібно бути моїм удаваним хлопцем, — каже вона.

Джозеф кривиться.

— Мене щойно звільнили?

Джейн усміхається, хоча її руки міцно стиснуті на колінах. Сьогодні із Джозефом щось не так. Здається, вона дозволила йому заглибитися в ті розмови, які він зазвичай ввічливо обходить стороною. Чи збиралась вона дозволяти?

— Узагалі-то ти *спізнився* на роботу на день, — каже дівчина, намагаючись зберегти легкість у голосі. Він сміється гучним, розлогим сміхом Джозефа, таким, який зазвичай заспокоює її — тільки сьогодні у неї від цього всередині все приємно лоскоче.

О Боже. Він їй подобається. Він їй *подобається*. У ту мить, коли Джозеф сміється, Джейн відчуває, що зробила крок вперед і не знайшла під собою опори, як герой мультфільму, що випадково робить крок в урвище.

Наступного місяця Джейн занурюється в рутину. Вийшовши з ресторану, дівчина вирішила припинити спілкуватися із Джозефом — це найбезпечніший варіант. Однак після мук ігнорування його повідомлень протягом дня чи двох, вона тягнеться до телефону, натискає на його ім'я і пише: «*Вибач, дуже завантажені дні! Далі читаємо новинку від Стівена Кінга?*».

Здається, дівчина надто слабка. Вона нічого не може із собою вдіяти. Тож припиняє боротися з бажанням бачити його та йде на компроміс, зробивши те, що вміє найкраще: створює систему.

Джейн дозволила собі бачитися із Джозефом раз на тиждень. Один телефонний дзвінок; помірна кількість повідомлень, з проміжком не менше ніж година між відповідями; ніяких мрій про нього. Вона повинна думати про хлопця лише як про приятеля-книголюба, когось, з ким можна поговорити про читання. Більше нічого. Такі правила.

Вони видаються розумними, коли вона формулює їх для себе, але зараз, наприкінці березня, Джейн навіть думати не хоче, як часто вона дозволяє собі їх порушувати.

Дівчина замикає благодійну крамницю і згадує, як Джозеф цілував її в щоку, аж раптом не знайомий їй голос кличе її на ім'я.

— Джейн? Джейн Міллер?

Вона обертається. Сьогодні сірий, дощовий день, і жінка позаду неї одягнена у великий плащ; лише коли вона опускає каптур, Джейн розуміє, хто вона. Лу Севідж — секретарка одного зі старших партнерів юридичної фірми «Брей і Кембрі».

Побачивши Лу, Джейн запаморочливо відчуває, наче вона повернулася назад в інший час. Жінка зовсім не змінилася: сірий костюм під плащем, туфлі на підборах у три сантиметри, коротке світле волосся з помітною смугою темного коріння, що проростає на проділі. Лу завжди запрошувала Джейн випити вина після роботи, коли вона тільки почала працювати в «Брейс»; вони майже подружилися.

— Так, це ти! — каже Лу, ступаючи вперед з усмішкою. — Боже, як ти?

— Я... добре, — промовляє Джейн, важко ковтаючи та відчуваючи, як пітніють її долоні. Усе в цій жінці повертає її в минуле: її охайність, тон голосу, професійний блиск усмішки. — Я краще піду — мені потрібно додому.

— О, звісно, — каже Лу, мінливо усміхаючись. — Так, вибач.

— Ні, це не так, я не хочу здаватися грубою, — вимовляє Джейн, але її дихання пришвидшується, а ключі від благодійної крамниці боляче впиваються в долоню.

Вираз обличчя Лу пом'якшується.

— О, все гаразд. Ти маєш такий вигляд, ніби привида побачила. Напевно, тобі так і здається. Минуло багато часу, відколи ти пішла з «Брей і Кембрі», і це все було трохи... — Вона махає рукою, наче відмахуючись від цієї думки, а потім її очі розширюються. — Вибач, ти, напевно... Не те щоб я була в курсі ситуації, але... — Вона зітхає. — Ти ж знаєш, як люди люблять поговорити.

Лу більш доброзичлива, ніж Джейн пам'ятає. Її нестримність, на диво, заспокійлива. «Вона просто людина, — нагадує собі Джейн, — не втілення чогось страшного, просто людина, яка прокидається щоранку, чистить зуби та іноді забуває замкнути двері».

— То ось де ти зараз живеш? Як тут гарно! Вінчестер чудовий. Чим ти зараз займаєшся? — запитує Лу, поправляючи мокрий каптур свого пальта й роздивляючись вітрини благодійної крамниці.

— Я працюю тут, — відповідає Джейн.

— О, повний робочий день?

Джейн раптом помічає маленький значок на своїх грудях із написом «Волонтер». Вона бачить, як на обличчі Лу промайнула цікавість, а потім мить, коли вона свідомо стирає цей вираз обличчя.

— Що ж, чудово, ти знайшла собі заняття, яке припало до душі, — каже Лу. Вона ще якусь мить стоїть, невпевнено кусаючи губу, поки тягнеться мовчанка. — Слухай, я завжди почувалася трохи... Мені шкода, що ми не провели тебе належним чином. Це було несправедливо з нашого боку. — Вона тягнеться до своєї кишені й дістає візитівку. — Ось. Зателефонуй мені, якщо тобі щось знадобиться, або просто захочеш поговорити. Будь ласка, — каже вона, коли Джейн мовчки дивиться на картку. — Візьми. — Вона усміхається. — Хоча б для того, щоб мені стало легше.

Джейн бере візитівку. Вона дивиться на маленький логотип — жолудь. Під ним акуратним, офіційним шрифтом написано «Брей і Кембрі». І навіть попри тепло благодійної крамниці за спиною, вона відчувається так, ніби повернулася до Лондону, до іншої версії себе. Страждання наче перекриває їй доступ до повітря.

— Знаєш, не всі повірили в його версію тієї історії, — тихо каже Лу, уже збираючись йти. — Ти була б здивована.

ШИВОН

План Шивон на день розписаний похвилинно. У неї є тринадцять хвилин, щоб дістатися від радіостудії «Золоті дні» до залізничного вокзалу; поїзд до Лімерика йде дві години та шість хвилин; є п'ять хвилин, аби випити кави та перекусити здорової їжі (насправді печиво), а потім на неї чекатиме машина, яка відвезе її до бізнеспарку, де вона буде інструктувати півтори сотні працівників кол-центру щодо формування власного визначення успіху. Її рейс до Лондону о четвертій годині; дівчина точно розраховує час, їй не доведеться чекати на оголошення посадки, не доведеться бігти через запізнення.

Однак вона засинає під час польоту й пускає слину на плече літньої жінки, яка сидить поруч із нею.

— Не хвилюйся, любя, — каже жінка, поплескуючи Шивон по руці, коли вона відривається від її плеча, закутаного в кардиган. — Як компенсацію, я з'їла твої смаколики.

— Я мала за цей час написати дописи у блозі, — ошелешено каже Шивон, дивлячись на чорний екран ноутбука перед собою, коли лунає оголошення, сповіщаючи про підготовку до посадки.

— Що ж, схоже, у твого організму були інші плани, — каже літня жінка, витираючи серветкою вологе плече.

Літак приземляється, і Шивон знову вирушає, картаючи себе за згаяний час. Вона біжить через аеропорт, поки не наздоганяє всіх, хто зійшов із літака до неї; прослизає в початок черги на таксі, доки інші вовтузяться з кавою, візками для багажу й дітьми. Для Шивон це легко. Вона сама по собі.

Так минає день, хвилина за хвилиною, аж коли нарешті все зроблено, дівчина потрапляє у свій номер в готелі «Темза Бенк», — а її голова ледь не паморочиться від втоми. Вона вмощується в крісло біля вікна й

стягує підбори, ворущачи пальцями ніг. На нозі з'явився новий мозоль; вона мимохіть помічає його, знаючи, що завтра буде надто зайнята, щоб відчувати біль.

Дівчина інстинктивно тягнеться до свого телефона, переглядаючи електронну пошту, твітер, потім інстаграм. Раніше це буденне заняття ліниво розтягувалося, але тепер стало її роботою. Тож дівчина підходить до нього з тією самою зосередженістю, якої, здається, на даному етапі життя від неї вимагає все. Вона відповідає якомога більшій кількості дописувачів, потім вимикає екран телефона та заплющує очі, відкинувши голову на спинку крісла.

Цей вечір належить їй, і вона вже знає, як збирається його провести. Вони із Джозефом переспали чотири рази відтоді, як вона заприсяглася Фіоні, що більше ні на крок не наблизиться до нього. Останні кілька місяців дівчина була в Лондоні частіше, ніж зазвичай, і, якщо чесно, вона просто не може триматися подалі від цього чоловіка. Це звучить так жалюгідно і невиразно, *не можу триматися подалі* — те, що кажуть слабкі люди, щоб виправдати свою поведінку. І це навряд чи виражає ту нав'язливу потребу, ту *жагу*, яку Шивон відчуває до нього; від самої думки про цього чоловіка їй стає тепло, ніби вона занурюється в ідеально гарячу ванну.

Я в Лондоні й вільна, якщо ти теж маєш час х

Біля повідомлення з'являються дві блакитні галочки, і Джозеф починає друкувати. Шивон згадує, що не встигла поїсти, але одразу забуває про це, бо він пише:

Привіт! Чому ти не відповіла на останнє моє повідомлення? Я в барі «Ласт-аут». Можу прийти до тебе опісля... Або ти можеш приєднатися і випити зі мною келих? Х

«Ласт-аут» — один із тих псевдоджазових закладів, де музиканти грають важкі саксофонні версії пісень на кшталт «Нарру»⁴ та «Valerie»⁵. Шивон не в захваті від такого місця: воно занадто

надумане, переповнене людьми, які вважають, що так звучить справжній джаз. Але це бар, де всі танцюють, навіть у черзі до туалету, а вона справді любить танцювати. Думка про те, що вона притиснеться до Джозефа на переповненому танцмайданчику, змушує її тіло схвильовано тремтіти від очікування.

А ти з ким? Х

Я на дні народження давнього друга. Дуже хочеться, щоб ти була поруч. х

Їй не варто сьогодні нікуди йти. Вона виснажена; безумовно, останнім часом вона забагато на себе бере. Але... це відчуття теплої ванни, ефект Джозефа. Цьому так важко опиратися.

Шивон починає друкувати.

Буду за сорок хвилин. Бувай. Хх

•••

Коли вона приходить, дуже п'яний Джозеф уже танцює. Шивон бачить це по тому, як він рухається: лікті занадто розслаблені, ноги рухаються не в такт музиці. (Вона мала рацію: це «Нарру»).

Його волосся стирчить дибки, а сорочка прилипла до спини від поту. Дівчина бачить чіткі обриси його рук крізь рукави, легку щетину на підборідді, коли він підіймає обличчя до стелі, заплющивши очі. Вона прямує до нього й пригортається до його тіла ще до того, як він розплющує очі. Від того, як вони спалахують, помітивши її, Шивон стає трішки млосно, глибоко в її грудях розливається щемливе тепло.

— Привіт, — каже він, глибоко цілуючи її. Вони починають танцювати, тіло до тіла. — Я п'яний, — каже він із чарівною відвертістю, і Шивон сміється.

— Так, я це бачу.

— Я п'яний, і я... я... — Він озирається навколо, примружуючись. — Я тут, — каже він трохи здивовано. — З тобою.

— Угу, — каже Шивон, намагаючись стримати сміх. — Ти написав мені повідомлення.

— Так, звісно, я написав, — каже він і знову цілує її. — Привіт. Привіт.

Унизу її живота вже відчувається легке тепло, а коли Джозеф хапає її за талію, притискає ближче, підносить руку, щоб провести по її волоссю, воно посилюється до розкішного повільного жару. Щось таке є в Джозефі. Якийсь магнетизм, тяжіння, ніби він змушує світ навколо себе крутитися, і Шивон потрапляє у цей вир. Зараз, притиснувшись до тепла його тіла, танцюючи так сильно, що їй перехоплює подих, вона відчуває, як щось затихає всередині неї. Це нестримне, рушійне бажання, яке завжди кипить у ній, — воно затихає, коли Джозеф її обіймає.

Ця думка змушує дівчину нервувати, і вона трохи відступає, раптом усвідомлюючи, що починає пітніти.

— Отже, хто ж іменинник? — запитує вона, озираючись.

Джозеф показує через її плече й усміхається до когось, кого вона не бачить.

— Хлопець у дуже жахливій сорочці, — каже він, і вона стежить за напрямком його пальця. — Скотте! Познайомся із Шивон!

Скотт проштовхується крізь натовп із напівпорожньою склянкою в руці. Його темне волосся виблискує сріблом під світлом прожекторів, а на грудях видніється значок «Іменинник». Шивон пирхає від сміху, коли впізнає жахливу сорочку — «Дольче і Габбана» цього сезону. Джозеф так наївно необізнаний.

— О! Знаменита Шивон! — п'яно каже Скотт, надто прискіпливо розглядаючи дівчину, проте він достатньо привабливий, щоб це не видавалося дивним.

— Так, це я. З днем народження! — голосно вигукує Шивон, перекикуючи музику. — Я йду до бару, ти хочеш чогось?

Дівчина занадто твереза, у неї болять ноги. Та й запальний танець із Джозефом відібрав чимало сил.

— Я приєднаюся до тебе, — каже Скотт.

Вони разом просуваються крізь натовп танцюристів і стають пліч-о-пліч біля бару. Ліворуч від Скотта жінка, одягнена в сукню зі сріблястих паеток, рухає стегнами під музику, а він дивиться на неї натренованим поглядом чоловіка, який влучно оцінює, наскільки жінка п'яна та/або самотня. Шивон теж досить добре володіє цією грою, і жінка, безумовно, і п'яна, і самотня, але, на її подив, Скотт повертає свою увагу назад до Шивон.

— Так чим ти займаєшся, Шивон? — запитує він.

— Я лайф-коуч.

Зазвичай це викликає різні відповіді. Існує значний контингент людей, які вважають, що лайф-коуч — це по суті інший термін для шахрая. Вони зазвичай починають із питання, скільки коштують послуги Шивон. Окрім того, є люди, які хочуть отримати сеанс безкоштовної терапії та одразу починають перераховувати свої проблеми із самооцінкою. І, звісно, є ті, хто хоче кинути виклик Шивон, не розуміючи, яке вона має право давати поради іншим щодо їхнього життя. Це майже завжди чоловіки.

Скотт значною мірою підвищується в оцінці Шивон, доводячи, що він не представляє жодної із перерахованих категорій, коли каже:

— Б'юсь об заклад, це досить важко — цілими днями вирішувати проблеми інших.

— Так, іноді, — вона усміхається йому. — А чим ти займаєшся?

— Я займаюся фандрайзингом, — відповідає він, а Шивон думає: «Так, чудово, ти точно на своєму місці».

— Звідки ти знаєш Джозефа? — запитує вона, коли Скотт замовляє їй келих піно-гриджію.

— Ми разом ходили до школи у Вінчестері, — відказує чоловік. — Це був ще той ботан. Знаєш, ми обоє були такими. — Він стишує голос, змовницьки усміхаючись. — Не кажи йому, що я тобі це сказав.

Шивон сміється, і дозволяє Скотту утримувати її поглядом трохи довше, ніж треба, роздумуючи. Він гарний, добре одягнений, сексуально впевнений. На секунду їй спадає на думку, що вона могла б піти додому з ним, а не з Джозефом, і їй цікаво, що зробив би Джозеф.

Розлютився б на неї? Припинив би їхню інтрижку? Чи йому було б байдуже?

— Можна у тебе дещо запитати? — каже Скотт.

Вона зводить брови, ніби кажучи: «Продовжуй».

— Ти ж знаєш, що він зустрічається з іншими жінками, так?

Гурт розпочинає бадьоре виконання пісні «Just Haven't Met You Yet»⁶. Ритм динамічно вібрує під ліктем Шивон, і вона знає, що якби могла чути своє серцебиття, воно б теж пришвидшило темп.

— Ми не домовлялися бути ексклюзивними одне для одного, — відказує Шивон. Це правда, але вона не пояснює, чому зараз дівчина так сильно впивається нігтями у свої долоні.

— Приємно це чути, — каже Скотт із чарівною, дражливою посмішкою, проте його запитання приглушає ентузіазм Шивон. Вона озирається на танцювальний майданчик, і Джозеф досі там, намагається писати повідомлення, танцюючи, його примружене обличчя освічує екран телефона.

— Приємно було познайомитися з тобою, Скотте, — каже дівчина й прямує до Джозефа, пробираючись крізь натовп. Їхні очі ззираються, коли він відкладає свій телефон, на обличчі хлопця знову з'являється той здивований, задоволений вираз, а у Шивон — тепле відчуття у грудях.

Джозеф простягає їй руку.

— Потанцюй зі мною! — каже він зі своєю передатливою усмішкою. Дівчина бере його руку. Хіба не так вона вчиняє раз у раз?

Наступного ранку Джозеф уже не спав, коли у Шивон задзвенів будильник. Він лежить на спині біля неї, його щетина сьогодні трохи темніша, його світло-карі очі розплющені.

— У мене, — повільно промовляє він, — страшенне похмілля.

Шивон сміється, і Джозеф повертає до неї голову. Усміхаючись, він примружує очі.

— Доброго ранку, — каже він. — Скажи, будь ласка, як тобі вдається мати такий чарівний вигляд одразу, як ти прокинулася, поділися секретом?

«Я змиваю лише частину свого макіяжу, коли лягаю спати», — думає Шивон. — «Лише макіяж для очей, а решту збризкую спреєм для фіксації».

— Це мій дар, — каже дівчина, потягуючись та вигинаючи спину. Його погляд ковзає по її тілу, як вона й сподівалася.

— Дякую, що прийшла вчора ввечері, — каже він, повертаючись на бік та проводячи рукою по її боці, від грудей до стегна. Вона здригається, її тіло прокидається від його дотику. — Це було так... мені сподобалося, що ти була там зі мною.

Дівчина вигинає брову, коли його пальці ковзають по її стегну.

— Тобі сподобалося, що було об когось тертися на танцмайданчику?

— Мені сподобалося виходити з тобою на люди. Мені сподобалося, що ти познайомила мене з кимось із моїх друзів.

Чоловік підпирає щоку однією рукою, але піднесена рука не може приховати рум'янець, що заливає його обличчя.

Шивон нахилив голову. Цей рум'янець просто зачаровує, а його імпульсивний рух, щоб прикрити його, ще більше. Вона згадує слова Скотта минулого вечора: «Він був ще той ботан», — і думає: «Так, я це бачу». Джозеф має таку зовнішність, до якої треба дорости — він мав би бути незграбним підлітком, надто широким у плечах, ці густі прямі брови трохи важкі для його обличчя. І він розумний, вона це вже знає: він читає книги, що потрапляють у шортліст премій. Шивон бачить, як вони стирчать із кишені його пальта. Одного разу, вийшовши з душі, вона побачила, що він читає на ліжку догори дригом, закинувши ноги на узголів'я.

А рум'янець чоловіка змушує її бажати того, чого вона не повинна була б бажати. Шивон хочеться вмотитись у нього на колінах і цілувати доти, доки він не обм'якне в її руках, доки вона не дістанеться до його серця. Тепер його рука опускається нижче, на її верхню частину стегна. Дівчина зосереджується на відчутті. Вона не повинна думати про те, ким насправді є Джозеф. Він вправний у ліжку. Це все, що має значення для неї.

— Було весело, — видихає Шивон, коли пальці Джозефа наближаються ближче до того місця, де вона найбільше їх потребує. А

потім, не стримавшись, додає: — І Скотт такий симпатичний.

Його рука завмирає. Шивон, мабуть, мала б це передбачити. Можливо, вона й очікувала саме такої реакції, адже це найдурніша річ, яку можна сказати в ліжку. Це бажання відштовхнути Джозефа, вивести його із себе, видима ознака, що вона відчуває до нього те, чого не повинна.

— Він досить популярний серед жінок, так, — каже Джозеф. Його голос легкий, проте в ньому відчувається певна напруженість. Якщо Шивон бажала ревнощів, то вона їх добилася, але все, що вона відчуває після цих слів — це роздратування і нервозність. Вона злегка відсувається, і хлопець знову підносить руку до її живота, розуміючи натяк.

— То що в тебе сьогодні за розкладом? — запитує він, намагаючись пригладити розкуйовджене волосся рукою, якою він підпер голову. Шивон на мить заплющує очі, згадуючи розклад на сьогоднішній день.

— Кілька зустрічей із пресою, віртуальний тренінг, який я перенесла на сьогодні.

— Ти досі проводиш персональні віртуальні тренінги? — запитує Джозеф.

Він забирає руку з її живота й тягнеться до столика біля ліжка жестом, майже до болю знайомим для Шивон, — шукає свої окуляри, щоб краще її бачити. Вона проковтує. Дівчина могла б із такою легкістю закохатися в цього чоловіка, коли він ось такий, із заспаними очима та з похмілля.

— Якщо ціна підходить, — каже вона, а Джозеф усміхається. Йому не так вже й легко замилити очі.

— Я вражений, що ти знаходиш час, — каже він, надягаючи окуляри. — Я бачив твої графіки. Сім днів на тиждень, і у розклад навіть внесено перерви на відвідування туалету.

Шивон спалахує — це досить болісна тема. Друзі теж повсякчас допікають щодо її напруженого графіка.

— Так, він досить завантажений, але що я маю робити, відмовлятися від можливостей? — запитує вона, сідаючи в ліжку. Її одяг розкиданий на підлозі з комічною недбалістю: бюстгальтер лежить чашечками

догори на столі, бретелька звисає, а між двома подушками застряг черевик.

Джозеф бере її за руку. Дівчина висмикується, але він знову наполегливо тягнеться до неї, і вона зрештою підводить на нього очі.

— Я маю на увазі, що тобі іноді може бути важко, — каже він. Вираз його обличчя ще більш серйозний, ніж зазвичай. — Ось і все. Я в жодному разі не хотів тебе зачепити. Цілком очевидно, що ти дивовижна у своїй справі.

Від того, наскільки глибоко хлопець її розуміє, Шивон стає лячно. Зазвичай вона не підпускає чоловіків, з якими спить, настільки близько, щоб вони почали розуміти її так добре. Дівчина невпевнено усміхається йому, але його це не влаштовує, — Джозеф присувається ближче, сплітає їхні пальці. Його спроби вкласти своє волосся не мають успіху: з одного боку воно пригладжене, з іншого — стирчить. Чоловік сонно кліпає за його кумедними, чарівними маленькими окулярами, і по тілу Шивон розливається тепло, роздратування дівчини вщухає, як полум'я газу, що згасає на плиті.

— Вибач, що нагрубила, — каже вона за мить. — Гадаю, що я трохи... виснажена.

Він притискає її руку до своїх губ.

— Можливо, тобі варто зробити перерву?

Її гнів знову спалахує.

— Я не можу, — відказує дівчина. — Усе не так просто.

— Гаразд, — заспокоює він її. — Отже, тоді тобі потрібно більше масажів.

Чоловік надто добре вміє заспокоювати її, коли вона починає дратуватися. Шивон усміхається та повертається до нього для поцілунку, порушуючи цим одне зі своїх священних правил стосунків без обов'язків — ніяких ранкових поцілунків, поки всі не почистять зуби, і відчуває себе небезпечно вразливою.

Шивон підводиться, бере телефон і прямує до ванної кімнати. Ці стосунки із Джозефом заходять надто далеко — вона має їх припинити, перш ніж обпечеться.

Поки дівчина вмикає воду в душі, даючи їй нагрітися, вона перевіряє свої сповіщення. Є одне з додатка для відстеження менструації — затримка на день.

У неї й так літали метелики в животі після усіх любовців з Джозефом, а тепер всередині взагалі все холоне. Вона перевіряє дату — сьоме квітня. Трекер має рацію. У неї затримка. Її місячні завжди регулярні, як годинник; єдиний раз була затримка тоді, коли вона завагітніла.

— Ні, ні, ні, — вигукує дівчина вголос, відступаючи до дверей. Їй стає нестерпно холодно; таке відчуття, ніби щось повзає по шкірі.

— Ти щось казала? — озивається Джозеф з іншого боку дверей, і вона здригається — дівчина забула, що він усе ще там, за зачиненими дверима, у тій частині її життя, де ця катастрофа ще не сталася.

Їй потрібно піти й купити тест на вагітність. Але сама думка щодо цього викликає у неї нудоту. Шивон цілком впевнена в тому, яким буде результат; їй нестерпна думка про трихвилинне очікування, про другу смужку, що повільно з'являється поруч із першою, про жахливу впевненість у тому, що вона була невимовно дурною. Вони із Джозефом завжди користувалися контрацептивами, але тільки презервативами, — а вони не зовсім ефективні, чи не так? Їй слід було знову приймати таблетки, коли вони із Джозефом почали зустрічатися частіше, ніж раз на місяць. Її рука рухається до живота й сильно його стискає. Яка ж вона *ідіотка*. Дівчина впустила цього чоловіка у власне життя, через що сталося найгірше, і вона точно знає, що буде далі, вона просто *знає*.

— У тебе там все гаразд? — запитує Джозеф.

— Усе добре! Ти можеш просто піти? Тобто, можеш піти, будь ласка?

Раптом дівчина відчуває нагальну потребу в тому, щоб Джозеф Катер просто зник з її готельного номера.

— Що? Просто піти? — Він підходить до дверей ванної кімнати. — З тобою все гаразд?

Дівчина відчуває, як сльози підступають до очей. Вона міцно зціплює зуби.

— Я просто хочу, щоб ти пішов.

— Ти хочеш, щоб я пішов? Щось трапилося?

— Зі мною все гаразд, просто забирайся звідси, — відповідає Шивон, підвищуючи голос. Їй стає все важче стримувати сльози. — Іди звідси, Джозефе. Іди.

Настає довга тиша. У ній Шивон чує відгомін минулого; відчуває себе відкинутою, забутою, невдахою. У цьому є жахлива неминучість. І це стосується не лише страху перед вагітністю, вона це вже відчуває; дівчина перебуває на якомусь переломному етапі, і ця ситуація ніби її переповнила. Здається, наче вона божевільна, абсолютно некерована. Якось дівчина вже так падала, і зараз їй ще гірше від усвідомлення того, наскільки це може бути жахливим.

— Але чому? — запитує Джозеф. Його голос звучить так стурбовано, ніби йому справді не байдуже. Але він скоро піде, він піде, вона знає, що він піде. — Я щось не так сказав, Шив?

Шивон міцно заплющує очі, по її щоках течуть сльози.

— Ні, — глухо відповідає вона. — Мені просто потрібно, щоб ти пішов, гаразд? Забирайся. Геть.

Знову тиша. Нігті Шивон вгризаються в шкіру її долоні. Після довгої павзи Джозеф пробує взятися за дверну ручку, і дівчина здригається, хоча вона замкнула двері.

— Я сказала *тобі забиратися геть!* — кричить вона.

— Гаразд, вибач, я... Я піду, якщо ти цього хочеш, — каже Джозеф через двері. — Але пообіцяй, що зателефонуєш мені, якщо тобі щось знадобиться?

Шивон не відповідає. Вона нічого йому не обіцяє.

— Гаразд. Будь ласка, бережи себе, Шив. Прошу, зателефонуй мені, якщо буде потрібна допомога.

За деякий час вона чує, як він пішов, чує, як за ним зачиняються двері готельного номера. Давши волю сльозам, вона припадає до дверей ванної кімнати, знову і знову чуючи звук зачинених дверей.

⁴ «Happy» (укр. «Щасливий») — пісня американського співака та продюсера Фаррелла Вільямса.

⁵ «Valerie» (укр. «Валері») — пісня британського рок-гурту *The Zutons*.

⁶ «Just Haven't Met You Yet» (укр. «Досі тебе не зустрів») — пісня канадського виконавця Майкла Бубле.

МІРАНДА

Картер плюхається на ліжко Міранди, прикриваючи очі рукою, щоб захиститися від весняного сонячного світла, що проникає крізь вікно.

— Гм, — видає він.

Міранда усміхається, вмоцнюючись поруч із ним. Вона знову зробила перестановку у своїй кімнаті: практика, про яку дівчина згадувала кожні кілька тижнів, щось на зразок фен-шуй. Ця кімната може бути тісною і вологою по закутках, але вона любить кожен її сантиметр, від пошарпаних жалюзі до книжкової полиці, яку вона зробила власноруч із переробленої деревини. Завдяки нинішньому облаштуванню трикутник квітневого сонця з вікна освітлює її ліжко ніжним, лимонно-жовтим теплом. Міранда хоче грітися в ньому, як кішка.

— Забагато випив? — запитує вона Картера.

Учора ввечері він був на дні народження Скотта і сказав, що повернеться до неї опісля, оскільки його тітка залишиться на ніч із матір'ю. Але десь о пів на одинадцятую вона отримала незв'язне повідомлення, що він дуже п'яний і переночує у Скотта. Вона б не заперечувала, якби Картер прийшов до неї п'яний — навіть воліла, щоб він краще ночував у неї, а не у Скотта. Міранда зовсім не впевнена щодо Скотта. Він із тих людей, які говорять «Я жартую» після грубих коментарів, ніби «Я жартую» їх пом'якшує. А якось вона заплела волосся у дві коси, Скотт смикнув її за одну з них і сказав, що вона дуже мила.

«Бачив би ти мене з бензопилою, друже», — сказала тоді вона, а він засміявся.

— Так, занадто багато, — каже Картер. Його голос трохи хрипливатий. — Іди до мене, — хлопець плескає себе по грудях, і Міранда підсувається, аби прилягти поруч. — Так краще, — каже він,

зітхаючи. — Твоя присутність — це вже бальзам для душі, Мірандо Россо.

Міранда усміхається. Від Картера пахне її гелем для душі: він зайняв її ванну кімнату, щойно приїхав сьогодні вранці. Вочевидь Скотт щоранку витрачає годину на душ, а Картер не зміг дочекатися, коли нарешті звільниться ванна кімната. Минулі кілька місяців поспіль були просто чудовими для Міранди й Картера. Кожні кілька тижнів вона навідувалася до Вінчестера; дівчина навіть супроводжувала його з матір'ю під час візиту до лікаря. Вони стали більше схожі на закоханих хлопця і дівчину, ніж були раніше — насправді той дивний День святого Валентина наче зблизив їх.

— Ти пропонуєш мені рекламувати себе як засіб від похмілля? — запитує Міранда, притискаючись до нього.

Картер сміється.

— Я занадто егоїстичний для цього. Ти мій особистий засіб від похмілля. — Він цілує її в маківку. — Тільки ти можеш розсмішити мене, коли я почуваюся настільки жахливо.

— Це таке похмілля, коли всі твої нутроці палають, ніби вони гніваються на тебе й карають ізсередини?

— Який детальний опис, — каже Картер, і вона чує усмішку в його словах. — Я не впевнений, що такі подробиці допоможуть мені впоратись із цим.

— Бранч! — кричить Френні через двері. Картер жмуриться і скиглить.

— У Картера — похмілля! — кричить у відповідь Міранда.

— А можна якось... зменшити рівень гучності сім'ї Россо сьогодні? — жалібно промовляє Картер. Міранда сміється.

— О, то він не хоче фритати? — кричить Френні.

— Фритати? Відколи ти знаєш, як готувати фритату?

— Я пробую щось нове! — кричить Френні. — Фритату з ковбасою та перцем!

— О Боже. Будь ласка, більше жодного слова про фритату, — Картер сідає, протираючи очі. — Сама думка про яйця... Уфф. — Його

телефон дзижчить, він перевіряє його, напружуючи обличчя, а потім стогне. — Дідько. Я маю заскочити в офіс.

— У суботу? — вихоплюється в Міранди. Картер кривиться.

— В адвокатів не існує вихідних.

— Фу. Гаразд. Ти впевнений, що не хочеш...

— Мірандо, я тебе попереджаю, — каже Картер суворим голосом, який завжди її смішить.

— Фритати! — кричить вона йому, коли хлопець прямує до дверей із рюкзаком через плече.

— Коли в мене не буде похмілля, — каже Картер, повертаючись до Міранди та показуючи на неї пальцем, — я нещадно залоскочу тебе за це.

Картер забув своє пальто. Міранда, взуваючись, помічає його на ліжку й усміхається. На ній джинси та джемпер з V-подібним вирізом, який мама подарувала їй на минулий день народження — вона збирається випити пива із Джеймі та командою, щоб відсвяткувати особливо вдалий березень. Міранда бере пальто, накидає його на плечі й трохи легковажно усміхається, відчуваючи себе дівчиною на вечірці, яка вдягла худі свого хлопця.

Френні, лежачи на дивані, гортає сайт із плітками на своєму телефоні, коли Міранда виходить зі своєї кімнати. У квартирі досі відчувається запах її жакливої пригорілої фритати. Адель пішла в якихось термінових справах, що, ймовірно, було лише прикриттям, щоб уникнути кулінарних шедеврів Френні.

— О Боже, я буквально одержима Гаррі та Меган! Не можу відволіктися від читання цієї нісенітниці, — каже Френні, відриваючи погляд від свого телефона. — О, у тебе нове пальто?

— Це Картера, — Міранда не може стримати усмішку. — Він забув його сьогодні вранці. Мені воно подобається.

— Ти схожа на червону зефіринку, — каже Френні без наміру образити. — Уже обнишпорила кишені?

Міранда кліпає.

— Що? Навіщо мені це робити?

— А чому б і ні? — відказує Френні, перехилившись через спинку дивана й порпаючись у найближчій до неї. — О, жуйка!

— Гей, припини! — вигукує Міранда, коли Френні береться за іншу кишеню, уже жуючи жуйку.

— Рахунок! — Френні розмахує папірцем, ухиляючись, коли Міранда намагається його вихопити.

— Ми не можемо... нишпорити в кишенях Картера! — каже дівчина.

— Зараз це твої кишені, — зауважує Френні. — Що ж, схоже, твій хлопець сьогодні вранці дуже добре поснідав із похмілля у «Бальтазарі» в Ковент-Гардені! Не дивно, що він не захотів моєї смачної фритати із сосисками!

— Віддай мені це, — каже Міранда, забираючи рахунок та пхаючи його назад до кишені.

Серце дівчини калатає. Як тільки Френні помічає її вираз обличчя, то вмить заспокоюється. У цьому різниця між Френні та Адель: якщо Френні перегинає палицю, то вона це помічає.

— Що таке? Мір? Що трапилося?

— Га? Ні, нічого.

— Ти вся зблідла, наче привида побачила. Що з тобою?

Міранда проковтує. Скотт живе в Тутінгу. У Картера не було жодних причин їхати сьогодні вранці на північ від річки. Навіщо йому добиратися з квартири Скотта в центр Лондону, щоб поснідати на самоті, а потім вирушити в Суррей, аби провести суботу з Мірандою?

Під поглядом Френні Міранда знову перевіряє рахунок. Відчуття огидне. Наче відклеїти пластир або видавити прищ: жахливо, і дуже важко стриматися.

Видається так, ніби він замовив сніданок на одного: бананові млинці та каву. Можливо, він розділив із кимось рахунок. Напевно, це робоча зустріч, про яку Картер їй просто не повідомив.

Але у Картера є робоча картка від AmEx. Безумовно, він би скористався нею, якби це була ділова зустріч. У цьому рахунку зазначено, що він заплатив дебетовою карткою Visa Debit. І сьогодні субота.

— Мірандо?! — гукає Френні, округливши очі. — Про що ти думаєш?

— Ні про що, — відповідає Міранда. — Він просто пішов снідати сам у Ковент-Гарден. Тут немає нічого дивного. Це нічого не означає.

Але це нашттовхує на думку — зовсім трішки, якщо ви надто підозрілі, — що він міг не залишатися у Скотта минулої ночі. І якщо він не залишався у Скотта минулої ночі...

Де він був насправді?

Міранда прибуває до пабу спітніла та збуджена. Усю дорогу в автобусі вона не могла думати ні про що, окрім цього клятого рахунка.

Міранда занадто довірлива — саме таких жінок обирають шахраї, з її сонячним, миловидним обличчям та бажанням бачити в людях тільки найкраще. Але це Картер, а в глибині душі дівчина завжди відчувала, що він занадто гарний, аби бути правдою. Тож вона скільки завгодно може пояснювати цей рахунок, але сумнів уже був — і тепер він підкріпився.

— Россо! — кричить Джеймі, коли Міранда заходить до пабу.

Знайомий запах вражає з порогу: заспокійливий аромат місця, де на килимах розлито не один кухоль пива. Дівчина помічає команду в кабінці в глибині приміщення — Джеймі підносить руку, щоб привернути її увагу, і вона розуміє, що він уже хильнув кілька пінт. Міранда усміхається, наближаючись до них. Паби, хлопці — це те, що видається їй комфортним. Тут вона почувається, як вдома.

— Що питимеш, Россо? Пиво, вино? Одну з тих барвистих штучок із безглуздою назвою? — запитує Джеймі, підводячись, щоб іти до бару.

— Будь-який лагер на розлив, — відказує Міранда. — Тільки неповний кухоль.

— Неповний! — Джеймі робить павзу, згадуючи, що Міранда — молода жінка, яка працює на нього. — Звичайно. Так, половина.

Міранда обертається до Ей-Джея, Трея та Спайкса. Ей-Джей розслабився, чи, може, краще сказати, розпластався на лавці. Він займає більшу частину місця, широко розставивши коліна, величезні плечі спираються на м'яку спинку сидіння. Трей згорбився біля нього,

втупившись у свій напій, наче на прослуховуванні щодо майбутньої ролі старого в пабі о десятій ранку. Спайкс вмонівився на стільчику, що явно замалий для нього; його голова хитається з одного боку в інший, наче він відслідковує рух бджоли. Міранда стежить за його поглядом і розуміє, що він насправді спостерігає за жінками, які проходять повз вікна пабу.

— Що ж, це був ще один вдалий тиждень, — каже дівчина, намагаючись не сміятися зі Спайкса.

— Той дуб був справжньою халепою, — каже Спайкс. І додає з хитрою усмішкою: — Принаймні хоч нікого не довелося рятувати.

Ей-Джей зводить брови, дивлячись на Міранду; навіть Трей повільно відриває погляд від свого кухля. Міранда сміється.

— Усе гаразд. Мені вже не соромно, — каже дівчина. — Минуло майже два місяці відтоді, як Ей-Джею довелося знімати мене з того дуба. Жартуйте наді мною, скільки завгодно. Я готова.

— О, ми достатньо поглузували над тобою. Просто робили це так, щоб ти не чула, — каже Трей, а потім, після довгої павзи, куточок його опущеного рота злегка сіпається догори.

— Дякую, — сухо відповідає Міранда. Їй подобається Трей. Він трохи схожий на віслючка Іа-Іа: сумний, похмурий, однак з ним весело.

— Принаймні ти не впала, — каже Спайкс, потягуючи свій «Гіннес» із дивовижною для такого габаритного чоловіка грацією. — Трей сторчма полетів у свій перший же день сходження.

Вираз обличчя Трея повертається до звичної похмурості.

— Неправда, — каже він, пильно дивлячись на Спайкса.

— А як тоді це називається? — запитує Спайкс.

— Було неочікувано слизько, — відказує Трей. — Усе сталося швидше, ніж я думав.

— Він обдер всю передню частину свого тіла об стовбур явора, — каже Ей-Джей Міранді, нахилившись уперед. — Ти б бачила, в якому стані був його член після цього, він нагадував напівпережовану паличку пепероні.

Треј і Спайкс приголомшено завмирають. Вони ніколи не дозволяють собі таких балачок, коли поруч Міранда. Ей-Джей не зводить із неї очей, очікуючи її реакції; його особливий погляд ніби промовляє: «*Та я тебе як облуплену знаю*». Міранда зустрічається з ним очима й усміхається.

— Якщо ти намагаєшся шокувати мене, Ей-Джею, — каже вона, беручи склянку, яку їй простягає Джеймі, повертаючись до столу, — тоді тобі доведеться вигадати щось оригінальніше, ніж член Трея. Без образ, Трею.

Ей-Джей сміється. У нього глибокий, горловий сміх, від якого мурашки по шкірі, і Міранда вкотре вражено думає, що йому, напевне, так легко вдається залицятися до жінок. Вона наслухалася чимало історій під час роботи із хлопцями: історії про секс Ей-Джея втрюх, його прихильність до блондинок й одну особливо кумедну байку про те, як він займався сексом у кузові вантажівки, поки хтось інший вів її по горбистій сільській місцевості.

— Салямі, — похмуро додає Треј. — Не пепероні. Велика палка салямі. Груба така.

Ей-Джей допиває останній келих і прямує до бару, а Міранда зупиняє його.

— Моя черга, — каже вона. — Я винна тобі випивку.

Їхні погляди зустрічаються, і обличчя дівчини стає гарячим, щойно вона згадує, як майже два місяці тому Ей-Джей запросив її випити, усе ще задихаючись від їхнього спуску крізь гілля дуба. Його брови трохи здіймаються, але він нічого не говорить, просто мовчки йде за нею до бару. На її запитальний погляд він відповідає:

— Я допоможу тобі нести — не думаю, що ці ручки впораються з п'ятьма кухлями.

Вона заводить очі, але усміхається. Щиро кажучи, їй приємно, що з неї кепкують. Коли людям байдуже, ти точно знаєш, що вони вважають тебе ідіотом, і минуло занадто багато часу, перш ніж ці хлопці почали шпигати її словами.

— Отже, Ей-Джею, — каже дівчина, коли вони стають у чергу перед барною стійкою. Міранда двічі обмірковує, чи варто спиратися на неї передпліччями — барна стійка заляпана розлитими напоями й дуже липка. — Завтра зранку немає роботи. Яка програма в тебе сьогодні на вечір? Палкі любовці на півдорозі до сосни, секс вчотирьох у ковші підйомника?

Він не відповідає, а коли дівчина повертається до нього, то бачить досить похмурий вираз обличчя. Вона на мить замислюється, чи не образила його, але це зовсім не так — Ей-Джей видається більше напруженим, ніж роздратованим, і його погляд прикутий до неї.

— Знаєш, це нормально, якщо ти хочеш, щоб вони бачили в тобі одного зі своїх хлопців, — тихо каже він, підступаючи ближче. — Проте я ніколи не зможу так тебе сприймати.

Міранді перехоплює подих. Останні шість тижнів Ей-Джей поводить себе дуже добре. Іноді він робить дивні кокетливі речі — не вголос, просто затримує погляд, кладе руку на її талію, коли проходить повз неї, — але Міранда не відчуває, що їй потрібно його за це вилаяти. Вона майже звикла до цього: для Ей-Джея, наскільки вона може судити, флірт — це стандартна поведінка за замовчуванням.

Тож це — напружений погляд, близькість його тіла — трохи несподівано. Вона відчуває, як палає її шкіра, і відвертається від нього до бару.

— Я не намагаюся бути одним із хлопців, — каже Міранда, зберігаючи голос легким. — Я хочу бути частиною команди. Не розумію, як до цього стосується те, що я жінка.

Вона чує його реакцію на це: наче сміх, а може, звук здивування. Він мовчить. Дівчина звертається до бармена й замовляє їм випивку, а коли нарешті озирається на Ей-Джея, той дивиться на неї здивовано. Так, наче він таки не знає її як облуплену.

— З ним ти теж так поводишся? — запитує він, підіймаючи два кухлі зі стільниці бару.

— Як я поводжусь і з ким?

— Зі своїм хлопцем. Ти поводишся так? Впевнено, сексуально? Така, яка ти є насправді?

— Ей-Джею, — попереджає Міранда. — Досить.

— Мені не можна казати, яка ти насправді?

— Ти не можеш казати мені, що я... Я не дозволяю тобі фліртувати зі мною.

Чоловік злегка усміхається і хитає головою, коли вони підходять до столу.

— Мірандо, якщо ти не хочеш, щоб я вважав тебе сексуальною, тобі потрібно припинити говорити мені, що я не можу тебе мати. Я не вмію дотримуватися заборон. Це як... чиста спокуса.

— Я думала, що саме в цьому і є привабливість, — каже Міранда, доки вони пробираються від бару крізь жвавий паб.

— Думай, що хочеш, — каже Ей-Джей, притискаючись до неї, маневруючи з нею між столиками. — Але якщо я хочу тебе лише тому, що не можу мати, чи не краще нарешті піти зі мною на побачення? Просто, аби розставити всі крапки над і?

— Аароне Джеймсон, ти безсоромна шльондра, — твердо відповідає Міранда. — Піди пофліртуй з однією з тих двадцяти жінок у барі, які витріщаються на тебе.

— Мені не потрібні ті двадцять жінок у барі, — відказує Ей-Джей, коли вони підходять до столика.

— Що ж, ти вже переспав принаймні з двома з них, якщо мені не зраджує пам'ять, — каже Джеймі, примружено розглядаючи групу жінок, які всі разом повернулися в бік Ей-Джея. — Яка незручна ситуація.

ШИВОН

Шивон вдалося скасувати особисту зустріч, але вона не змогла відмовитися від усіх інтерв'ю для преси. Дівчина й гадки не має, що сказала в кожному з них. Зараз уже вечір, і всі бесіди з блогерами та різними журналістами злилися в одну нечітку пляму в її свідомості. З таким самим успіхом, вона могла б послати до біса редактора новин щомісячного дублінського бізнес-журналу *Dublin Business Journal Monthly* та не помітити.

Ідучи крізь темряву до стоянки таксі в аеропорту Дубліна, дівчина відчуває себе кимось іншим. Це відчуття не абстрактне, навпаки, воно реальне. Зараз вона не життєвий коуч Шивон, не Шивон-Імператриця, брендowana бізнес-леді; вона навіть не Шивон, сусідка Фіони по квартирі. З сьогоднішнього ранку вона просто... зависла у невідомості.

Дивовижно, яким чином вона все ще рухається вперед, крок за кроком; люди навколо неї видаються справжніми, і ноги під нею справжні, але дівчина відчуває потужну, нагальну потребу запитати когось: «Я тут? Ви впевнені? Це точно я?».

Минулого разу все було зовсім не так. Тоді Шивон розпалася на частинки, але принаймні знала, хто вона така. Хоча, можливо, вона воліла б цього не знати.

— З вами все гаразд? — запитує її таксист, коли дівчина застигає біля машини, втупившись у вікно. Її відображення витріщається на неї у відповідь. Воно спотворене й дивне. Шивон боляче впивається нігтями в долоні, і це заспокоює її, допомагає прийти до тями. Вона не розслабляє кулаків, нігті вп'ялися в шкіру, нагадуючи, що вона реальна.

— Так, — каже вона. — Так, усе добре.

Шивон сідає в таксі. Машина їде через Дублін, а дівчина спостерігає за обличчями у вікно й дуже хоче, щоб хтось обернувся і подивився на неї, коли вона проїжджає повз.

— Боже мій, — каже Фіона, зустрічаючи її.

Шивон подзвонила у двері; сама лише думка знайти ключі в сумці здавалась їй неймовірно складною, наче пролізти крізь бетон.

— Боже мій, Шив, у тебе вигляд...

Шивон намагається усміхнутися. Фіона здається такою схожою на себе. Ніби нічого й не змінилося.

— У мене нікудишній вигляд, так? — запитує Шивон.

— Так, — відповідає Фіона, рішуче заводячи її у двері. — Ти маєш нікудишній вигляд, прекрасний і нікудишній, очевидно, що це ти, але все ж таки нікудишня. Сідай, я зроблю тобі чай.

Чай такий гарячий, що чашка обпікає холодні руки Шивон; дівчина відчуває сліди, залишені своїми нігтями, наче уколи шпильками, що печуть трохи сильніше, ніж решта шкіри долонь.

Дівчина починає плакати. Вона сьогодні немало плакала. Весь час, який не був зайнятий іншими людьми, вона проводила або байдуже втупившись у порожнечу, або згорнувшись у позі ембріона, з мокрим від сліз обличчям і стиснутими кулаками.

— Ти себе так в могилу зведеш, — каже Фіона, вмощуючись поруч із Шивон на дивані й натягуючи ковдру на їхні ноги. — Моя люба, у тебе в житті забагато стресу.

Шивон хитає головою, стискаючи гарячу чашку.

— У мене затримка, — каже вона, й очі Фіони розширюються.

— Ох, — вона кладе руку на зап'ястя Шивон. — Шив, усе буде добре. Ти робила тест?

Шивон хитає головою. Сльоза капає їй у чай.

— Мені так... — вона намагається дібрати влучні слова, щоб передати те, наскільки вона повністю і жахливо попливла за течією. — Я впустила Джозефа, — каже вона. Її голос схожий на дитяче скиглення, дівчина ледве впізнає себе. — І що тепер? Поглянь на мене. Господи, це була така помилка...

— Закохатися в нього? — продовжує замість неї Фіона.

— Ні! — різко відказує Шивон, підіймаючи голову. Фіона видається розмитою через сльози в її очах. — Я не закохалася. Ні. Ні, я не могла, я не можу!

— Усе гаразд, випусти це все назовні.

Лише тоді Шивон помічає, що її сльози перетворилися на ридання, уривчасті та задушливі. У неї раптом заболіли ноги. У руках і на обличчі з'являється якесь дзижчання — ні, не поколювання, це занадто м'яке відчуття. Схоже на люту, шумну статичну електрику під її шкірою.

— Гаразд, може, не випускай настільки багато, — каже Фіона, здивовано дивлячись на неї. Вона забирає чашку з тремтливих рук Шивон. — Шив, дихай. Дихай. Поглянь на мене.

Шивон намагається. Фіона схожа на Фіону, але мозок Шивон наче не може її впізнати. Усе, про що він може думати, це: «Я недостатньо сильна. Я не зможу зробити це знову. Я не зможу пережити це знову». Ці думки такі нав'язливі, тому не залишається місця ні для чого іншого, навіть для Фіони.

— Вдих, видих, вдих, видих, — Фіона намагається заспокоїти подругу, гладячи її по спині, але дихання не підкоряється — воно занадто швидке, важке повітря вдарає у горло, наче підступний бойовий прийом.

— Я... Я не можу, — вдається їй вимовити. Як це зупинити? Як вона може це зупинити?

— Це гіпервентиляція, — каже Фіона. — Хороша моя, для мене, спробуй контролювати своє дихання. Як на початку медитації, пам'ятаєш?

Нічого не виходить. Шивон опускає голову на коліна, міцно заплющивши очі, плечі здригаються. Усього лише на секундочку вона згадує звук дверей готелю, що зачиняються за Джозефом, і її дихання стає ще швидшим. Дівчина вже не контролює власного тіла, вона наче зависла у вільному падінні. У розпачі вона думає про те, що на ранок її очі жахливо припухнуть. Як вона це замаскує перед першим сеансом? У Шивон на завтра запланований виступ у школі. Вона стоятиме перед

усіма цими людьми, і всі побачать її такою, якою вона є, — тендітною, неконтрольованою.

— Я маю зробити тест на вагітність, — приглушено каже Шивон, все ще впираючись у свої коліна.

— Гаразд. Тоді зробимо тест.

— Я не можу. Я не можу цього зробити. Я просто не можу.

— Я буду поруч. Зробимо це разом. Кожен крок.

Шивон не до снаги підвести голову з колін. Почуття набігають хвилями, кожна з яких жакливіша за попередню, і її тіло ніби сповнене ненавистю, що тече по венах, як чорнило.

— Почнімо з чогось легшого. Приведемо тебе до ладу, — зрештою промовляє Фіона. — Ходімо, я наберу тобі ванну.

Шивон дозволяє вести себе, спираючись на руку Фіони; вона не впевнена, що ноги її втримають. З дівчиною відбувається щось жахливе. Вона не може встояти.

— Сьогодні в нас будуть маленькі завдання, кожне по п'ять хвилин, — каже Фіона, знімаючи мокру від поту сорочку з тремтливого тіла Шивон. — Як в одному з твоїх робочих графіків, тільки всі завдання будуть легкими. Наступні п'ять хвилин ми проведемо в цій ванні. Я буду поруч кожену секунду із цих п'яти хвилин. Обговоримо новий епізод «Королівських перегонів Ру Пола»⁷. Ми можемо помити тобі голову, якщо хочеш.

У теплій воді, підтягнувши ноги до грудей, Шивон схлипує у свої мокрі руки.

— Вибач мені, — насилу вимовляє дівчина. — У тебе є плани... Ти маєш купу справ...

— Шивон, — каже Фіона, додаючи кілька крапель лавандової олії у ванну. — Скільки разів ти доглядала за мною, коли я була на межі?

«Так, проте, ця ситуація геть інша», — міркує Шивон. Така вже динаміка їхніх стосунків: Шивон усе облаштовує й розв'язує проблеми за інших. Вона ніколи не дозволяє нікому бачити себе такою слабкою, навіть Фіоні.

— Ти ніколи не була такою бісовою розмазнею, — каже Шивон, затуляючи очі кулаками. Вона знову впирається нігтями в долоні,

прагне того секундного полегшення від легкого болю, яке відчула біля таксі.

— Припини це, — різко каже Фіона, беручи одну руку Шивон. — Шив, зупинися.

Шивон дозволяє Фіоні розтиснути її руку. Її долоні перетинають чотири маленькі вигнуті порізи, відбитки накладних нігтів, набряклі та синюваті. Два з них почали кровоточити; Шивон спостерігає за кров'ю з відстороненим задоволенням.

Фіона тягнеться за губкою й обережно ополіскує одну руку, потім іншу.

— Не роби так більше, будь ласка, — тихо промовляє вона.

Шивон підводить очі на подругу. Дівчина почувається крихітною і загубленою. Повністю розбитою.

— Шив, пообіцяй мені. Наступного разу, коли захочеш себе поранити, знайди мене, де б ти не була.

— Я не ранила себе, — каже Шивон, кліпаючи очима.

Фіона підіймає брови, переводячи погляд на краплі крові, що видніються на долоні дівчини.

— Гарзд, — каже вона. — Як би ти це не називала, не роби так більше.

— О, я... — починає Шивон, доки Фіона витирає свіжу кров з її руки. — Вибач. Просто це дає певне... полегшення... Я не хотіла, щоб порізи кровили.

— Є кращі способи підбадьорити себе, — каже Фіона. — І ми їх знайдемо. Але спочатку виміємо тобі волосся?

Шивон опускається у воду, заплющуючи очі. На п'ять хвилин. Вона може це зробити. Звісно.

— Фі, — раптом каже вона, розплющуючи очі й підіймаючи голову з води. — Фіоно, я справжня? Я справді тут?

Фіона ніжно втирає шампунь у волосся Шивон.

— Ти справжня, Шивон Келлі. Якби ти була плодом чиєїсь уяви, ти б, напевно, менше лаялась і не позичала б мої туфлі так часто.

Шивон крізь сльози сміється. Вони з Фіоною здивовано ззираються — очевидно, жодна з них і гадки не мала, що зараз дівчина здатна

сміятися. Фіона усміхається і нахиляється вперед, щоб нанести шампунь на голову Шивон.

— Може, домовимося? — запитує вона. — Якщо ти перестанеш існувати, я тобі про це скажу. Гаразд? Я буду першою, хто повідомить тобі цю новину.

Шивон знову заплющує очі та злегка киває, перш ніж опуститись у теплу воду.

[Z](#) Американське конкурсне реаліті-шоу. Ру Пол виконує в ньому роль ведучого, головного судді та наставника.

ДЖЕЙН

Весна переходить у літо, і Джейн оживає. Візитна картка Лу надійно захована за банкою із сухими квітами на камінній полиці. Дівчина все ще телефонує батькові й говорить неправду заради його ж блага; на сніданок вона ходить до пекарні «Гокстон», щоденно взуває свої зношені коричневі черевики та латає лікті на четверговому кардигані, коли він протирається. Одна книга на тиждень. Одна крапля вершків у каву. Красива, обережна простота — ось життя, яке побудувала для себе Джейн.

А ще є Джозеф. Красивий, безумовно, але зовсім непростий. Джейн намагається знову ставитися до нього, як до друга, але це наче вона ввімкнула світло, а тепер не може знайти вимикач. Його яскравість неможливо приглушити. Щотижня її почуття до нього стають яскравішими, іноді їй здається, що він має бути здатним бачити, як вона сяє від них, як у її душі розгоряється велике полум'я любові.

Джозеф узагалі не полегшує її стану. Він добрий, розумний і чарівний, слухає та пам'ятає про те, що для неї важливо. Ніколи не переходить межі й не намагається навіть злегка фліртувати.

А ще він приносить їй книжки.

Це почалось у травні: на порозі з'явилася нова бібліотечна книга. Жодної записки, але дівчина зрозуміла, що це від нього. Вона занесла її до будинку, надто сильна спокуса — не зрозуміло, чи змінюються правила, коли хтось інший приносить книгу в її квартиру. До середи дівчина дочитує трилер для їхнього книжкового клубу, а вечір четверга здається таким довгим і самотнім.

Щотижня хлопець залишає для неї книги. Ні Джейн не сказала Джозефу, що знає про його витівки, ні він сам не зізнавався їй у цьому. Але якось він запитав її, що вона думає про Оруноко, і дівчина

написала йому, дійшовши до цього епізоду в «Зниклій дівчині»⁸. Ось так книги на порозі стали частиною щотижневого розпорядку Джейн.

Протягом червня і липня вони із Джозефом читають все, від жорстоких детективів до романів із розриванням бюстгальтерів. Джозеф поставив перед ними завдання — відкинути жанровий снобізм і спробувати все. У середині липня вони зустрічаються, щоб обговорити «Спокушання бравого герцога»⁹. Джейн, одягнена у свою улюблену суботню сукню, лежить на галявині перед собором, кремова спідниця розвівається навколо її ніг, шовк ледь торкається травинок. Сонце — це тепле туманне сяйво за її сонцезахисними окулярами. Вона кладе розгорнуту книгу на живіт, чекаючи на Джозефа, відчуваючи тремтіння під її сторінками, метеликове хвилювання від усвідомлення того, що він незабаром лежатиме на траві поруч із нею.

— Я запізнився! Знову! — радісно каже Джозеф, падаючи на землю. — Але в мене є чудове виправдання.

Джейн усміхається, очі все ще заплющені за сонцезахисними окулярами; дівчина наче відкладає ту мить, коли зможе розплющити їх та побачити його.

— У тебе завжди є виправдання.

Джозеф видає щасливий стогін, простягаючись поруч із нею.

— Чи може бути щось краще, ніж сонце на твоєму обличчі? — запитує він.

«Те, як ти усміхаєшся, коли бачиш мене на вулиці», — думає Джейн. — «Відчуття, коли наші руки випадково торкаються. Твій запах, запах кедра й лимона».

— Я люблю літо, — безтурботно каже дівчина. — Але все ж віддаю перевагу весні. Відчуття надії, очікування, коли ж все оживе.

Із заплющеними очима Джейн уявляє, що його тіло лише на відстані одного подиху від неї, і вона може повернутися набік, прямо в його обійми. Сонце заходить за хмару й знову з'являється, його ліниве тепло ковзає по її шкірі.

— Дай вгадаю. Святвечір подобається тобі більше, ніж Різдво? — каже Джозеф, і вона чує усмішку в його голосі.

Джейн стискає губи. Останні кілька святкувань Різдва були жахливими: вони з батьком їздили на день до сім'ї тітки, але її батько ненавидить святкові дні, а Джейн ненавидить те, що їй доводиться говорити стільки брехні. *«Так, Лондон чудовий, так, на роботі добре...»*.

— Як ти виправдаєш своє запізнення цього разу? — запитує Джейн, не особливо бажаючи говорити про Різдво. Хоча, так, їй завжди подобалось очікування Святвечора, і вона віддає перевагу п'ятницям перед суботами. А ще іноді проводити великим пальцем по непотрісаному корінцю нового роману настільки приємно, що їй не хочеться розпочинати читання першого розділу.

— Я купував нам тематичні закуски до сьогоднішньої книжкової дискусії.

Джейн чує шурхіт паперових пакетів. Вона повертається на бік, дозволяючи книжці сповзти на траву, і розплющує очі, розглядаючи заклопотаного Джозефа. Його щетина сьогодні темніша, ніби він запізнювався і не встиг поголитися; це трохи змінює його обличчя, надаючи образу хорошого хлопця нового відтінку. Він одягнений у шорти та білу футболку, а V-подібний виріз на шиї показує трохи волосся на грудях. Дівчина ніколи й уявити не могла, що усе це приваблюватиме її, а зараз не може відірвати очей.

— Сендвіч «Вікторія», — урочисто виголошує він, — оскільки він фігурує в тій сцені з королевою. І фалічні сосиски в тісті, на честь пеніса герцога. — Джейн починає сміятися і хлопець задоволено їй усміхається. — І кілька круглих булочок із глазурованою вишнею в середині. Пояснення, на мою думку, тут зайві. — Він розкладає їх парами. — Я тебе розсмішив!

— Так, — погоджується дівчина, спираючись на лікоть.

— Завдання із зірочкою, — каже він, набиваючи повний рот сосискою. — Ммм. Прекрасна діва не збрехала, смакує надзвичайно. Тож, твої думки щодо книги? Чудова, правда ж?

Його впевненість та безсоромність заразливі. Хоча дівчині й цікаво, чи всі ці жарти про фалічну випічку не спосіб розтопити лід між ними. Вони ніколи раніше не обговорювали книжку з такою кількістю

сексуальних сцен. Це в Джозефовому стилі, узяти це до уваги та спробувати зробити таку тему більш комфортною.

— Вона справді дуже хороша, — зізнається дівчина, тягнучись по глазуровану булочку. Можливо, одразу братися за вишеньки дещо провокативно, та Джейн все одно починає з них. — Прочитала її за день. Я думала, що герцог буде жахливим персонажем, він владний, але не є повним...

— Недоумком? — підказує Джозеф, доїдаючи свою сосиску в тісті. — Погоджуюся. Це зовсім не те, чого я очікував. Сексуальні сцени в книгах зазвичай максимально незручно читати, правда ж? Усі ці розповіді про те, що куди входить, і раптом вже рухається в протилежному напрямку, усе описують максимально незрозуміло, і ось ти вже сам заплутався в тому, що читаєш. Але... — Він бере свій примірник і знаходить закладену сторінку. — Ось цей момент. Як він описує те, коли нарешті доторкнувся до неї, бо раніше міг лише мріяти про це. Він пише: *«...він провів руками по шовковій м'якій шкірі її живота, ледь дихаючи. Це було занадто для нього, як насичений смак меду, аж приторно-солодкий, що не витримати, і коли він опустив губи до її грудей, що набухли, їхні...»*, — він прочищає горло, усе ще дивлячись у книгу.

Серце Джейн калатає, а внизу живота приємно болить, тому що вона знає, як розвивається ця сцена, і самої лише думки про те, що Джозеф згадує вигаданого герцога, який цілує соски вигаданої служниці, очевидно, вдосталь, щоб вона розпалилася від бажання. Дівчина старанно приховує своє обличчя, але він, безперечно, відчуває напруженість в повітрі між ними, щедре тепло якої, наче сонячні промені, падає лиш на них двох.

— Так, добре, — каже Джозеф, і на його вилицях з'являється милий рожевий рум'янець, який аж ніяк не допомагає контролювати всі почуття, що розквітають усередині Джейн. — Гадаю, що це має сенс. Я точно знаю, що він має на увазі. Тобто, я можу собі це уявити. Дуже життєво. — Він сором'язливо підводить очі. — Боже, не дивно, що так важко написати гарну сексуальну сцену, я навіть не можу про це говорити.

Джейн усміхається.

— Я розумію, про що ти. Очікування — це частина того, що робить цю ситуацію настільки, гм, гарячою, чи не так? — Вона опускає очі, кажучи «гарячою» — трохи не схоже на Джейн, але дівчина не може дібрати іншого слова. — Весь час, який вони проводять, не торкаючись одне одного, означає, що коли вони це зроблять...

— Думаю так, — погоджується Джозеф, прочищаючи горло. Він тягнеться по сендвіч «Вікторія» і починає його розгортати. — Мабуть, деякі люди варті того, щоб на них чекали.

Джейн безперестанку думає про цю фразу після того, коли вони розійшлися, кожен зі своєю часткою випічки. Щоразу, коли вона намагається в думках втекти від поганих спогадів, вони повертають її до тієї солодкої гарячої миті на траві, до Джозефа, який каже, що «деякі люди варті того, щоб на них чекали», і дівчина не втомлюється відтворювати цю фразу.

Джейн знову пригадує цю фразу через кілька тижнів, в один із тих серпневих днів, коли надворі така спека, ніби Англія перенеслася кудись ближче до екватора. Вони з Коліном засмагають на розкладних стільцях біля благодійної крамниці. Минуло дві години, відколи до них навідався останній відвідувач (у пошуках сонцезахисного крему, який вони не продають), а Колін набагато поблажливіший заступник менеджера, ніж його партнер. «Пакети з пожертвами зачекають», — сказав він, виганяючи Джейн на сонце. — «Така погода не почекає».

— Отже, Джейн, — каже Колін, поправляючи кепку. Він зовсім лисий, і Мортимер дуже наполягає, щоб він носив капелюх у сонячну погоду. Колін підкоряється, але не дає права Мортимеру вирішувати, яким саме буде його головний убір. Сьогодні на ньому чорна кепка із широкими полями, на якій великими літерами написано «Мені начхати».

— Я хочу зробити Мортимеру пропозицію.

Джейн обертається і дивиться на чоловіка крізь сонцезахисні окуляри. Вони п'ють холодний чай — дівчина приготувала його днями, і Коліну він настільки сподобався, що він умовив її готувати напій

щоразу, коли він у крамниці. У Джейн стало дуже тепло на душі, коли вона побачила на кухні сітку лимонів із написом: «Для особливого холодного чаю від нашої Джейн! НЕ ЧІПАТИ!».

— Чудово, — відказує дівчина.

— Я завжди думав, що він мені запропонує. Колись, кілька років тому, він сказав, що волів би сам запропонувати. Мені здається, він чогось очікує, проте я уявлення не маю, чого ж саме. — Колін сьорбає чай із льодом. — І я беззастережно вірю, що чекання того варте, він вартий того, щоб на нього чекати. Проте інколи я замислююсь, може, мені треба взяти бика за роги й попросити самому.

Джейн кусає губу й згадує той випадок, коли вона запитала Мортимера, чи не зачіпає його, що Колін збрехав про нього своїй матері. «Гадаю, рано чи пізно він зробить це», — відповів тоді Мортимер. — «Йому треба трохи більше часу».

— Ти хочеш велике весілля? З усією сім'єю? — запитує Джейн.

— Велике, звичайно, — усміхається Колін. — Упевнений, Морт хотів би запросити свою сім'ю, а в мене є тільки мама, і вона... скажімо так, вона все одно не зможе приїхати. Хіба що ми одружимося в Единбурзі.

Джейн не те щоби знає, що єдина причина, чому Мортимер досі не запропонував Коліну одружитися, — його мати, та все ж... Щось було в його голосі, коли вони говорили про «Дзвінку». Удавана легкість, досить непереконалива. Джейн на мить згадує останню розмову з батьком — вона вдавала, що стоїть у Риджентс-парку — і заплющує очі від тамованого болю.

— Ти б хотів, щоб вона була на весіллі? Твоя мама? Ти... думаєш, Мортимер теж хотів би цього? — дівчина обережно добирає слова. Колін занадто розумний для таких хитрощів; він пильно дивиться на неї.

— Він тобі щось казав?

Джейн не повинна втручатися в їхнє життя. Це не її справа, і зараз у неї відносно добрі стосунки з цими людьми; не хочеться руйнувати їх своєю нетактовністю. Але в голосі Коліна відчувається якась образа, настороженість у його позі, і на якусь дивну мить їй хочеться підійти й

покласти руку на його плече, такого імпульсу вона не відчувала вже дуже давно.

— Він просто сказав мені, що вона не знає про вас двох, — ніжно каже дівчина. — Насправді він намагався підбадьорити мене, коли я збрехала своєму батькові. Я не зізналася татові, що поїхала з Лондону. Мені нестерпна сама думка, що я зрадила його надії, — дівчина затуляє свій хвіст і відводить очі. — Я маю на увазі, що ми іноді говоримо неправду людям, яких любимо. Але мені цікаво, може, це той останній пазлик, якого бракує, останнє, чого чекає Мортимер?

Колін опускає погляд на свій напій, кепка затуляє його обличчя.

— Знаєш, — промовляє він досить тихим голосом, — мені здається, що я вже й сам це знав.

Джейн мовчки сидить поруч. Вулиця жвава, переповнена перехожими з пакетами куплених продуктів та речей, але ніхто не підходить до благодійної крамниці; вони з Коліном сидять у своєму маленькому, освітленому сонцем світі, тримаючи в руках склянки холодного чаю.

— Дякую, Джейн, — каже чоловік.

Телефон Джейн голосно дзижчить на хиткому столі між ними. Колін підстрибує, хапаючись за груди.

— Господи. Ненавиджу ці бісові речі, — каже він, поглядаючи на нього з відразою.

Джейн усміхається, відкриваючи електронного листа. Це запрошення від безпаперової пошти Paperless Post. *«Мартін Ванг, Констанс Гоббс та їхні сім'ї запрошують Вас відвідати весільну церемонію...»*.

Серце дівчини завмирає, опускаючись униз важким каменем. Їй доведеться піти. Було б неввічливо не піти, особливо після того, як вона була гостею на їхніх заручинах ще в лютому. Але що одягнути? З ким вона буде розмовляти? Що, якщо вона залишиться зовсім одна в натопті або, що ще гірше, можливо, їй доведеться вести світську бесіду з незнайомими людьми? Дівчина бурмоче Коліну, що відійде, й повертається в прохолоду благодійної крамниці; сонце раптом стає для неї занадто пекучим.

Усередині нікого немає, і, поки Джейн стоїть у тиші, її охоплює раптове бажання щось утнути. Вона дозволяє собі одну чудову мить

дитячої вередливості та кидає свій телефон у велетенського плюшевого білого ведмедя біля каси. Телефон ударяється об голову ведмедя, проскакує крізь його витягнуті передні лапи й падає йому на коліна.

— Бідне створіння, має сидіти так на своїй дупі весь день, — лунає голос від полиць праворуч каси.

Джейн здригається, обертається і бачить жінку з величезним стосиком книг у м'якій обкладинці. Придивившись, дівчина розуміє, що це Еггі, жінка в піжамі.

— Я тут уже давно, — каже Еггі, зі стогоном ставлячи книги біля каси. — Вибач, якщо налякала тебе. Не знаю як ти, а я ніколи не бачила, щоб білий ведмідь так сидів. Не те щоб я бачила багато білих ведмедів у своєму житті. У будь-якому випадку, я хочу сказати, що розумію, чому ти вирішила позбавити бідолаху страждань прицільним у голову.

Джейн досить зняквовіло забирає телефон із колін білого ведмедя.

— Я щойно... отримала електронного листа про те, чого б я не хотіла робити, — каже дівчина, кладучи телефон до кишені.

— Здається, я маю звичку вриватися тоді, коли в тебе погані дні, — усміхається Еггі. — Випиймо чаю, і ти мені все розповіси?

Джейн кліпає. Вона саме збиралася озвучити свою підготовлену задалегідь відповідь на такі запитання: *«Це дуже мило з вашого боку, але я надто зайнята»*, — проте Еггі знову говорить:

— Насправді я маю кращу ідею. Чи може твій бос відпустити тебе на кілька хвилин?

— О, ніякий я не бос, — каже Колін, заходячи у крамничку. На ньому все ще кепка з написом: *«Мені начхати»*; Джейн уловлює захоплений погляд Еггі. — Джейн, зроби перерву, якщо хочеш.

— Дякую. Але я ще мала перебрати...

— П'ять хвилин, — каже Еггі, пильно дивлячись на Джейн. — Три, якщо хочеш. Будь-хто може приділити три хвилини.

З цим важко сперечатися. І є ще дещо в Еггі. Вона нагадує Джейн про Джозефа, як би смішно це не звучало, але у неї така ж зосередженість,

те захопливе відчуття, що вона дійсно слухає вас, а не просто міркує про те, що хоче сказати далі.

— Якщо я не зможу поліпшити твій ранок, присягаюся, я дам тобі спокій назавжди, — каже Еггі, тримаючи руку біля серця. — Але б'юсь об заклад, якщо ти даси мені три хвилини, я зможу повернути усмішку на це прекрасне личко.

«Чому вас це хвилює? Навіщо вам взагалі намагатися?», — хоче запитати її Джейн. Між ними затягується мовчанка; Джейн не знає, що сказати. Еггі зітхає.

— Слухай, Джейн, я просто відчуваю, що ми могли б стати подругами, — каже жінка з певним роздратуванням у голосі. — Мені здається, років із дванадцяти я нікого не просила бути моїм другом, і то мені просто був потрібен хтось, з ким можна сидіти поруч в автобусі. Але ти, здається, не розумієш натяків, тому я кажу про це відверто.

Джейн розгублено кліпає.

— О, — каже вона, приголомшена. — Справді?

— Я не була дуже крутою дванадцятирічкою, — сухо відказує Еггі.

— Ні, я маю на увазі... — Джейн замовкає.

— Невже так важко повірити, що хтось хоче з тобою товаришувати? — запитує Еггі. Вона жартує, але зупиняється, коли бачить вираз обличчя Джейн. — О, *так*. Ходімо. Я не приймаю відмов.

Еггі виводить Джейн із крамниці, залишаючи на прилавку свою вежу з книжок у м'яких обкладинках.

— Я як собака з кісткою, — весело каже Еггі, повертаючи від магазину ліворуч і прямуючи до будинків біля річки. — Не відчеплюся, поки не отримаю «*так*» у відповідь. А ось тут я живу.

Жінка відмикає вхідні двері невеличкого багатоквартирного будинку із червоної цегли, доглянутого та охайного, з геранню в синіх горщиках обабіч дверей. Вони підіймаються сходами до квартири № 4. Велика кімната світла та облаштована кимось, хто, очевидно, має художній смак. Джейн входить у вітальню. Там стоїть довгий диван кольору охри, на ньому подушки у візерунках із павичами; плінтус пофарбований у чорний колір, а дошки підлоги покриті блискучим

лаком. Джейн обертається, аби все це розглянути, і раптом сміється, побачивши величезну картину, що займає всю задню стіну. Це яскраво-рожеве полотно, фарба нанесена настільки щільно, що здається, ніби картина світиться. По всій поверхні картини чорним маркером, схожим на перманентний, написано фразу: «Більшість людей — лайно, і що ти з цим зробиш?».

— Подобається? — запитує Еггі, кидаючи сумку на диван та зиркаючи на годинник. — Хоча не відповідай, ми згаяли вже півтори хвилини. Ходімо.

Вона виводить Джейн на балкон. Краєвид звідти не надто надихає. Під ними — автостоянка, оточена гаражами, їхні сталеві двері опущені, наче сумні заплющені очі.

— Тримай, — каже Еггі й вкладає щось важке та м'яке в руки Джейн. Це повітряна кулька, наповнена водою. У кутку балкона їх стоїть ціле відро, різних кольорів і розмірів, усі акуратно зав'язані.

Джейн розглядає в'язку, слизьку, дитячу річ у своїх руках, потім запитально підводить очі на Еггі.

— Я продемонструю, — каже Еггі, а потім драматичним маневром передпліччя, наче гравець у крикет, кидає кульку з балкона вниз на асфальт. Вона приземляється з тріском, вибухаючи яскравим потоком води. — Твоя черга!

— Ти хочеш, щоб я... кинула повітряну кульку з балкона? На землю?

— Так, — спокійно відповідає Еггі. — Ну ж бо.

— А як щодо безладу? — запитує Джейн.

— Я приберу його пізніше. Це мій постійний антистрес. Просто спробуй.

Кулька коливається і ковзає в долонях Джейн. Вона перекладає її в праву руку й дивиться вниз із балкона. Залишки кульки Еггі розпласталися внизу, яскраво-зеленими гумовими плямами на асфальті.

Джейн розмахується й кидає свою кульку. Вона робить це набагато сильніше, ніж хотіла: щойно рука дівчини починає рухатися, сила лише зростає, і раптом їй хочеться розірвати її, побачити, як ця кулеподібна медуза в її руці вибухне. Як тільки кулька лопається —

Джейн відчуває полегшення. Дівчина не встигає обернутися та подивитися на Еггі, коли та мовчки передає їй іншу повітряну кульку, цього разу темну, яскраво-червону й трохи більшу. Джейн перехиляється через балкон, підіймаючи її високо вгору, а потім кидає. І ще одна кулька. І ще одна. Це приносить їй величезне задоволення, дівчина сміється, й Еггі приєднується і теж кидає кульки; хтось унизу відчиняє вікно і з цікавістю висувається назовні, спостерігаючи за двома дорослими жінками, які з радісним криком кидають водяні кульки з балкона.

Коли всі повітряні кульки зникають, усміхнена та засапана Джейн повертається до Еггі. Жінка усміхається до неї, здмухуючи пасмо рудого волосся із чола.

Її подруга Еггі.

А чому б і ні? Джейн так довго вірила, що ніхто не захоче з нею щиро дружити — час, проведений у Лондоні, допоміг добре засвоїти цю думку. Але ось жінка, яка сама *попросила* подружитися з нею, і в благодійній крамничці висить сітка лимонів, яку зберегли для «нашої Джейн», і в телефоні — повідомлення від Джозефа, у якому він розповідає, що її остання звісточка змусила його усміхнутися.

«Можливо, я таки варта того, щоб подобатися людям», — міркує дівчина, зирнувшись з Еггі, — «Можливо, я не така вже й дивна, не така вже й незграбна, чи складна. Можливо, він помилявся щодо мене».

— Добре, еге ж? — запитує Еггі.

— Так, — відповідає Джейн, усміхаючись. На її превеликий подив, вона щаслива.

Дивне почуття — щастя. Не помічаєш, що його немає, доки воно не повертається у твоє життя.

— Просто попроси його бути твоїм кавалером на весіллі, — каже Еггі, тягнучись до пляшки вина.

Жінка простягається на дивані кольору охри. Джейн сидить у кріслі, притискаючи до грудей одну з подушок із павичем. Вона все ще не може повірити, що це сталося. Із заохоченням Еггі вона надіслала

повідомлення Коліну, запитуючи, чи він не проти, якщо вона не повернеться сьогодні до крамниці. Чоловік зателефонував їй, щоб відповісти («Мої пальці не підходять, щоб друкувати на цих штуках», — сказав він) і зізнався, що за останні чотири години вони не продали жодної речі, тож вона, імовірно, не потрібна. Але він гукне її, якщо в крамниці буде грандіозний вплив енергійних покупців.

Зараз десята вечора, а Джейн усе ще у квартирі Еггі.

— Я не можу попросити його бути моїм кавалером, — каже Джейн.

Вона так давно не проводила стільки часу в компанії іншої людини, просто розмовляючи. Джейн відчувається водночас виснаженою та бадьорою.

— Звісно, ти можеш, — каже Еггі. — Ти ж і раніше просила його бути твоїм кавалером, чи не так?

— Тоді все було по-іншому. Тепер...

Тепер вона намагається прочитати сенс у книгах, які Джозеф залишає їй на порозі, годинами розмірковуючи, чому він подарував їй «Розум і Почуття», чому він вибрав «Винні зірки»¹⁰. Тепер, коли вони далеко одне від одного, дівчина прагне, щоб він увірвався в її будні у своєму звичному вирі енергії, почути його сміх, зустріти теплий погляд його карих очей і відчувати, як всередині все перевертається, коли їхні погляди зустрічаються. Тепер вона закохується в нього.

— Тоді чому б тобі просто не запросити його на побачення? — запитує Еггі. Її макіяж трохи розтікся, забившись у складки під очима, та й спідниця зовсім зім'ялася, але Джейн уже досить добре знає Еггі, аби розуміти: їй начхати на всі ці дрібниці.

— Я не можу, — Джейн возиться з краєм подушки на колінах, її серце калатає. — Я не ходжу на побачення.

— Ти... не ходиш на побачення?

— Я не дуже хороша партнерка, — пояснює Джейн.

Зависає тиша.

— Досить дивно чути це, — каже Еггі через деякий час. У її голосі немає осуду, лише цікавість.

Джейн підводить до неї очі.

— Я маю на увазі, що не вмію будувати стосунки. Чоловіки... йдуть від мене через деякий час. Я не розумію багатьох речей, — вона знизує плечима. — Зі мною складно. Коли я закохуюся в когось, коли ми разом, я втрачаю... — «Себе», — міркує дівчина. — Я втрачаю тверезий погляд на життя, — каже вона натомість.

— Хм, — каже Еггі, хитаючи головою. — Можна я просто скажу: «Я не дуже хороша партнерка» звучить як думка, яку хтось вклав у твою голову? «Зі мною складно»? «Я багато чого не розумію»? Хто тобі це сказав, Джейн?

Джейн дивиться на Еггі. Вони сидять так, мовчки, обличчя Еггі відкрите, а Джейн шокована.

— Ох, — лиш видихає вона. — Емм...

— Остогидлий колишній? — співчутливо запитує Еггі. — Бачу, він добряче побавився твоїми почуттями.

Серце Джейн, здається, зараз вискочить із грудей, щоки розпашіли.

— А якщо я скажу, що *вважаю* тебе просто неймовірною? Це тобі допоможе? Мені фактично пів року довелося переслідувати тебе, поки ти не погодилася приятелювати зі мною, — каже Еггі, ганяючи своє вино стінками келиха. — І в благодійній крамниці всі говорять про тебе так, ніби ти їхня улюблена онука. Люди люблять тебе, Джейн. Що б тобі не говорили в минулому.

Джейн не знає, що сказати. Здається, ніби Еггі приклала заспокійливий прохолодний компрес до зболеного смутку, що завжди палав в її грудях, загасивши його одним порухом. «Люди люблять тебе, Джейн».

На превеликий сором Джейн, до її очей починають підступати сльози. Вона опускає погляд вниз, на подушку у себе на колінах. Дівчина не знає, що сказати.

— Дякую, — шепоче вона. — Ти дуже добра.

На це Еггі лиш пирхає.

— Фе, ні, я просто чесна, — каже вона. — І, якщо відверто, ти майже закохана в цього Джозефа, і ти заслуговуєш на щастя, тому тобі варто запросити його на побачення. Тоді він принаймні знатиме про твої

почуття. Боліти має ще більше, якщо ти закохана в нього, а він навіть не знає про це, правда?

— Так, це боляче, — каже Джейн, ковтаючи сльози. — Але це набагато безпечніше.

П'ять днів потому, дівчина сидить навпроти Джозефа за їхнім улюбленим столиком у кафе «У Джозі». Джейн, несподівано сама для себе, каже:

— Пам'ятаєш, ти запитував, чи звільнила я тебе як свого удаваного кавалера?..

— Так? — каже Джозеф, протираючи окуляри футболкою. Він сьогодні веселий та енергійний — хлопець щойно грав у футбол, і його волосся ще мокре після душу. Коли вона прийшла до кафе, він подивився на неї і сказав: «Джейн, ти сьогодні маєш чудовий вигляд», і єдине, що вона подумала: «Одружись зі мною, одружись зі мною, одружись зі мною», а потім: «Припини, Джейн, просто припини це».

— Що ж, я хотіла б дізнатися, чи не погодишся ти посісти колишню посаду? Так би мовити, повернутися у компанію на попередню роботу.

Дівчина намагається говорити невимушено, але тепер шкодує, що сказала «компанію». Джозеф досі не знає, що Джейн раніше працювала в «Брей і Кембрі», і вона трохи здригнулася, вимовляючи це слово, але він, нахиливши голову, лиш зацікавлено дивиться на неї.

— Тобі знову потрібен кавалер? — запитує після короткої павзи.

Джейн зосереджено вивчає меню. Навіщо вона почала цю розмову? Чому слово таки не горобець і його не впіймаєш?

— Наприкінці вересня в Констанс весілля. Я мушу піти, але я ненавиджу такі великі події, і я б справді хотіла... Я хотіла б, щоб ти пішов зі мною.

— Як твій вигаданий хлопець? — запитує Джозеф.

— Ох, забудь, погана ідея. Я не мала б навіть просити тебе про це, — каже Джейн, закриваючи обличчя руками.

— Усе гаразд, — відказує Джозеф через кілька секунд. — Я просто хотів уточнити.

Звісно, він хоче уточнити. Ймовірно, десь там є якась мила, красива жінка, з якою він переписується в додатку для знайомств або ще десь; у нього навіть може бути дівчина, про яку Джейн нічого не знає. Вони давно не обговорювали його особистого життя — відтоді, як Скотт згадав жінку на ім'я Фі, або, може, Фіфі. Джозеф більше ніколи не згадував цього імені, та й у принципі не говорив про інших дівчат, а Джейн ніколи не запитувала.

— Удаваймо, що я цього не казала, — каже Джейн, знову дивлячись у меню, хоча вони вже зробили замовлення. — Я справді... Так ненавиджу відвідувати такі заходи сама. Але мені треба бути сміливішою. Це стане хорошим викликом для мене.

Насправді на думці у неї зовсім інше. Дівчина вже придумує собі виправдання, аби пропустити цю подію: може, харчове отруєння? Їй не хотілося б брехати — вона й так багато каже неправди. Але, може, варто просто недосмажити курку або випити трохи прокислого молока?

— Я з радістю це зроблю, якщо ти хочеш. Якщо тобі потрібен хтось поруч, — каже Джозеф.

— О ні, — швидко відказує Джейн. — Усе гаразд.

Дівчина відчуває, як хлопець нахилиє голову, намагаючись спіймати її погляд. Її серцебиття здається таким сильним і гучним, і вона впевнена, що Джозеф його чує, наче гарячий барабанний бій пульсує по кафе.

— Джейн, — зрештою каже Джозеф. — Усе гаразд. Якщо я тобі знадоблюся — я буду поруч. — Він робить павзу. — Для цього й потрібні друзі, — продовжує він, і Джейн відчуває, що ось-ось розплачеться.

— Так, — каже вона. — Для цього й потрібні друзі.

⁸ «Зникла дівчина» (англ. Gone girl) — роман-трилер американської письменниці Гілліан Флінн.

⁹ Ідеться про роман британської письменниці Елеонори Бенфілд Wittingly Seduced by the Dashing Duke (укр. «Свідомо спокушена бравим герцогом»).

¹⁰ «Винні зірки» (англ. The Fault in Our Stars) — роман американського письменника Джона Ґріна.

МІРАНДА

Сьогодні двадцять п'яте серпня — день народження Міранди, її найулюбленіший день у всьому році.

Дівчина знає, що їй, напевне, слід було б віддати перевагу Різду або якомусь іншому дню, що передбачає затишне святкування з родиною та й загалом близькими людьми. Але дівчина ніколи не втрачала дитячого захоплення прокидатися в день, коли ти можеш робити все, що твоїй душі заманеться. Усі мають бути люб'язними з тобою, ти отримуєш купу повідомлень із привітаннями від друзів, а ще бувають сюрпризи, як цей: Картер з'являється в її квартирі з великою тарілкою млинців, политих кленовим сиропом.

— Доставка прямим рейсом із самого Вінчестера, — з гордістю каже він, ставлячи їх на кухонну стійку.

Млинці з кафе «У Джозі», улюбленого місця сніданку Картера. Міранда щасливо усміхається до нього.

— Ти привіз їх сюди поїздом?

— Звісно! Лише найкраще для тебе, — він цілує дівчину, нахилиючи її назад у рожевій візерунчатій піжамі так, що Міранда ледь не падає. Коли Адель заглядає до кімнати, вони обіймаються й цілуються на поручнях дивана.

— Бридота, — каже Адель, позіхаючи. — З днем народження, Мір. Ці млинці для всіх?

Вона вже дістала виделку і йде до тарілки із наміром поласувати.

— Млинці лише для Міранди, — відповідає Картер, перш ніж Міранда встигає розтулити рота, аби нагримати на сестру. — Привілей дня народження: ділитися не потрібно.

— Дякую, — шепоче Міранда йому на вухо, коли вони випростовуються, поправляючи одяг.

— Доброго ранку, — каже Френні, виходячи до них у капцях Міранди й у чомусь, що дуже нагадує пеньюар. — Чим ми займемо себе до початку вечірки?

— У нас вихідний у Лондоні, — каже Міранда, хапаючи виделку, яку Френні щойно дістала із шухляди. — Ніяких млинців! Приготуй собі сніданок сама!

Френні дується.

— Ох, фіфа-іменинниця. То що, навіть нас не запросиш?

— Навіть не думала, — відповідає Міранда. — Ви можете прибрати у своїй кімнаті до того, як усі прийдуть на вечірку.

— Чому наша кімната має бути прибраною? — обурено запитує Адель, засипаючи в рот жменю кукурудзяних пластівців прямо з коробки. — Хіба туди буде хтось заходити? У мене там цінні речі.

— Що? Та немає в тебе нічого такого, — каже Міранда. — І хтось може випадково туди зайти, це ж вечірка. Просто прибери, добре?

— Раніше з тобою було весело, — каже Френні.

— Ні, не було, — весело промовляє Міранда.

— Це правда, — каже Адель. — Ти народилася до нудоти відповідальною.

Картер сміється із цього, кидаючи на Міранду вибачливий погляд, щоб перевірити, чи вона не ображається. Дівчина усміхається йому, хоча насправді воліла б, аби хлопець не чув цих шпильок, — Адель та Френні завжди виставляють її цілковитою невдахою. Міранда може витримати скільки завгодно глузувань від хлопців на роботі, але якимось чином сестрам завжди вдається зачепити її за живе.

Телефон Міранди дзижчить: відеодзвінок від батьків. Вони на відпочинку у фургоні в Австрії. Відколи близнючки переїхали, батьки вирушили назустріч пригодам, які, на думку Міранди, більше підходять підліткам, які подорожують із рюкзаками, особливо враховуючи, що батьки постійно беруть бабусю у свої мандрівки.

Міранда бере млинці та виделку й прямує до своєї спальні, вмоцнюючись біля узголів'я ліжка, аби відповісти на дзвінок. Її мама, тато та бабуся з'являються на екрані, а потім зникають з очей: схоже, мама тримає телефон і, як завжди, не може сфокусувати його на їхні

обличчя. Не стримуючись, вони починають какофонічно виконувати: «З днем народження тебе!».

— Мірандо! Моя люба дівчинко! — вигукує мама значно гучніше, ніж потрібно. — Ти вже така доросла! О, я пам'ятаю тебе зовсім крихітною, з такими малесенькими кулачками й ніжками. Ти несамовито кричала, коли тебе вперше поклали мені на руки...

Це традиційна розмова на день народження, по суті монолог матері Міранди про життя Міранди від народження та дотепер; її бабуся та батько час від часу долучаються до діалогу, але мама воліє залишатися в центрі уваги. Зрештою Пенні Россо навіть не вдає, що намагається показати в кадрі свого чоловіка і свекруху. Коли вони прощаються, у Міранди болять щоки від сміху, і вона з'їла цілу коробку млинців, які, дівчина впевнена, розраховані для двох. Вона повертається на кухню. Адель лежить на дивані й дивиться відео на телефоні з увімкненим звуком, а Картер, нахилившись, щось пише за кухонним столом. Він кидає погляд на дівчину й ховає своє творіння. Міранда усміхається. На різдвяній листівці він від руки намалював ілюстрацію, де Міранда сидить на ялинці з крихітною бензопилою. Картер не дуже добре малює, і зображення зовсім не схоже на неї, але це не має значення: головне, що він намагався.

Дуже мило, що він малює їй листівку до дня народження. Хоча було б краще, якби він зробив це заздалегідь, а не тоді, коли вони мають уже виходити. Запізнення Картера, те, як він робить деякі речі в останню хвилину, безумовно, чарівні, проте водночас трішки дратують Міранду. Дівчина ніколи не розуміла, як люди можуть постійно спізнюватися. Чому б їм просто не усвідомити, що варто залишати про запас трішки більше часу?

— Дай мені дві хвилини, імениннице, — сором'язливо каже він, прикриваючи листівку рукою. — Дві хвилини, і ми вирушаємо на зустріч пригодам.

Міранда відчуває, що сьогодні вона творить свої спогади. Вона просто знає, як ці миті з Картером повернуться до неї, коли вона скрутиться клубочком у ліжку, або коли одного дня поїде саме цим поїздом до

центру Лондона. Дівчина усміхнеться лиш від однієї згадки про ці зворушливі миті.

Останнім часом у стосунках із Картером усе було досить... спокійно. Цьому аж ніяк не допомагали її молодші сестри, які постійно вештаються по квартирі із гучною музикою, із випрямлячами для волосся та нескінченними балачками на підвищених тонах («Чому вони не можуть побалакати в одній кімнаті?» — розмірковує Міранда). Але коли вони з Картером, тримаючись за руки, прогулюються садами К'ю під літнім дощиком і коли Картер слухає її захопливі розповіді про дерева та кущі, які їм трапляються під час роботи... здається, між ними знову все ідеально.

Дорогою додому, у поїзді, він згадує особливо смішну суперечку між своєю тіткою та матір'ю, доповнену чудовою пародією манірного шотландського тону тітки. Розповідь так розсмішила Міранду, що вона аж фиркнула, злякавши чоловіка, який дрімав на протилежному боці проходу. Слухаючи, як Картер може так відверто — і навіть легко — говорити про хворобу своєї матері, Міранда розцвітає. Дівчина, витираючи очі й стискаючи його руку, відчуває, що до неї повернувся колишній Картер, життєрадісний, завжди усміхнений, завжди здатний розсмішити її.

Вони повертаються до квартири трохи пізніше, ніж планували: гості прийдуть о пів на сьому, а на годиннику вже далеко за шосту. Френні досі у своєму пеньюарі, Адель витирає кухню не тією ганчіркою, залишаючи мокрі сліди на поверхнях, які, якщо чесно, мають ще гірший вигляд, ніж до прибирання.

— Хочеш, я зроблю тобі макіяж? — люб'язно пропонує Адель, коли о шостій тридцять Міранда виходить зі своєї спальні у святковому вбранні.

— Що? — Дівчина дивиться у дзеркало на стіні вітальні. — Я вже нафарбувалася!

Френні та Адель презираються. Це один із тих загадкових поглядів їхньої таємної мови — він цілком зрозумілий для всіх та каже: «*Їй уже ніщо не допоможе*».

Відвівши очі за поглядом сестер, Міранда розуміє, що Трей, Ей-Джей та Спайкс стоять на вході до її квартири, а Картер зачинає за ними двері. Дівчина випростовується, раптово червоніючи. Дивно бачити їх усіх тут, ніби два її життя наклались одне на одне, роблячи сцену дещо розмитую.

— Я вважаю, у тебе чудовий макіяж, — каже Картер у ту мить, коли Ей-Джей промовляє: — Ти така гарна.

Усі завмирають. У повній тиші Френні впускає корок від пляшки на підлогу кухні й тихенько скрикує «ой» від переляку. Ей-Джей не здригається, нічого не каже і навіть не дивиться на Картера. Він просто усміхається Міранді.

— Ей-Джей, чи не так? — сухо каже Картер. Він одягнений у штани та сорочку, та й загалом має розкішний вигляд: енергійний, розумний, у такого чоловіка не можна не закохатися.

Ей-Джей тисне йому руку. Він приодягнувся для цього вечора: на хлопці худі з каптуром та одні з тих джинсів, які не порвані та не заплямовані. Ей-Джею байдуже до презентабельності — насправді це весь максимум, на який він здатен.

— Амброуз, — каже Спайкс, потискаючи Картеру руку.

— Що? — вигукує Міранда, нарешті приходячи до тями. — Амброуз?

Спайкс здається збентеженим.

— Що? — каже він. — Я не вибирав цього імені.

— Насправді я була впевнена, що ти Спайкс від народження, — здивовано каже Міранда, беручи упаковку шести пляшок пива, що простягає їй Спайкс. — Дякую, я поставлю це в холодильник.

— Отже, — каже Картер, слідуючи за нею на кухню. Коли вона відчиняє холодильник, він нахилиється та шепоче їй на вухо: — Ти не казала мені, що татуйований велетень із твоєї роботи закоханий у тебе.

— О, тихіше, — спокійно каже Міранда, відсуваючи кілька напівпорожніх баночок Адель із йогуртом, щоб звільнити місце для пива. — Ей-Джей просто любить створювати проблеми.

— Ммм, — каже Картер. — Чи варто мені включити режим печерної людини та надерти йому дупу?

— Ти щойно сказав «дупу»? — запитує Міранда, повертаючись до нього обличчям.

— Так, — відповідає Картер, не кривлячись.

— Звучало дуже загрозово, — Міранда сміється і цілує його, обвиваючи руками за шию. — Тільки не треба чіпати нічиєї дупи, гаразд?

— Молодець, Россо, потрібно обстоювати власні кордони, — каже Трей, проходячи повз із пластиковою склянкою червоного вина.

Міранда притуляється чолом до плеча Картера й напівзітхає, напівсміється.

— Я перепрошую, — каже вона. — Мої колеги трохи... відрізняються від твоїх.

— Гей, — Картер знизує плечима, щоб вона підвела на нього погляд. — Якщо вони тобі подобаються, тоді вони подобаються і мені.

— Мірандо, тут ще кілька твоїх знайомих чоловіків середнього віку! — кричить Адель.

Це її колишній бос та один з альпіністів з її останньої роботи. Відірвавшись від Картера, дівчина кидається до них, щоб привітатися та обійняти.

— *Кожен*, хто прийде на цю вечірку, вважає, що футболка оверсайз із джинсами — це стильно? — запитує Френні, коли Міранда повертається на кухню, навантажена пляшками.

— Так, — радісно каже Міранда. — Безперечно.

•••

Ця вечірка довга та п'янка, а ніч одна з тих, яка поволі рухається вперед, поки не настане світанок. І ви настільки змучені втому, що не можете зрозуміти: від випивки чи від виснаження паморочаться голови. Зрештою, Міранда засинає на Адель, вмоцнюючись на дивані близько п'ятої ранку.

Ей-Джей з Треєм пішли десь перед північчю, найпевніше, у нічний клуб чи щось схоже. Міранда ігнорувала Ей-Джея весь вечір; коли він підійшов поговорити з іменинницею десь о пів на дванадцятю, вона

сказала: «*Ти в немилості*», — простягнула йому відкривачку для пляшок та вирушила на пошуки Картера.

Міранда прокидається о пів на дев'яту — жахливо рано, враховуючи час, коли вона заснула минулої ночі. Дівчина шкутильгає на кухню. Минулого вечора Спайкс став їй на ногу під час затиї гри в бірпонг¹¹, після чого відбулася довга дискусія про те, чи потрібно їй звернутися у відділення екстреної допомоги. Висновок був — ні: це всього-на-всього палець на нозі, а кому взагалі потрібні пальці на ногах?

— Гей, — шепоче Картер, виходячи зі спальні Міранди.

Дівчина тре очі.

— Ти спав у моєму ліжку?

Він усміхається, обіймає її за талію та цілує в лоб.

— Хтось повинен же був там спати. Та не про це. Який твій улюблений сніданок, щоб впоратися з похміллям після дня народження?

Щось ніби спалахує. Похмілля після дня народження. Останні кілька місяців Міранда не згадувала про той зім'ятий рахунок із банановими млинцями з Ковент-Гардену; вона так і не запитала у Картера про ту ситуацію, бо довіряє йому. Вона навіть не задумувалася над цим.

Проте, дивлячись на Картерові сонні очі та скуйовджене волосся, дівчина згадує про це знову. Лише на мить, якої достатньо, аби в неї злетіло з уст:

— «Бальтазар» у Ковент-Гардені — це твій звичний вибір, так?

Хлопець хмуриється, відсуваючись, щоб поглянути на неї.

— Що?

— Це твоє улюблене місце для сніданку після вечірки.

Джозеф нічого не каже, тільки дивиться на дівчину.

— Після дня народження Скотта, коли в тебе було сильне похмілля. Перш ніж приїхати сюди, саме туди ти навідався, чи не так? — Міранда ковтає. Зараз їй трохи погано; похмілля накриває її стрімкою хвилею.

Картер хмуриється, заглядаючи дівчині в очі.

— Таке було? — зрештою каже він. — Я таке казав?

Ці слова здаються Міранді дивними, хоч вона не розуміє, чому. Її трохи трусить від огидного відчуття, яке виникає через зневоднення та надмірну кількість випитого спиртного.

— Найпевніше, — з легкістю вимовляє вона. — Звідки б ще я про це знала?

Якщо Картер і намагається приховати своє здивування, йому не дуже добре це вдається. Він усе ще насуплено дивиться на неї, тримаючи руку на її талії, коли Френні виходить із гостьової кімнати, заявляючи, що йде на пробіжку.

Міранда морщиться, відводячи очі від Картерових.

— *Пробіжку?*

Довге темне волосся Френні зібрано у хвіст, а сама вона одягнена в смішні короткі шорти.

— Угу, — каже вона так, ніби до Міранди все доходить дуже повільно. — Насправді я прокинулася з невеликим похміллям і подумала, що пробіжка мене підбадьорить.

— Вона ще не знає, що таке похмілля, — каже Картер, поки вони дивляться, як близнючка зникає за дверима. Він повертається до Міранди та посміхається їй. — Отже, щось смажене? Підемо в кафе на розі?

— Так, однозначно, — з полегшенням каже вона, притуляючись до його грудей. «Дякувати Богу, ця розмова позаду», — думає дівчина. Вона не впевнена, якого результату очікувала, проте відчуває, що, очевидно, не такого.

¹¹ Бірпонг (англ. beer pong) — популярна гра, в якій потрібно закидати кульки від настільного тенісу в склянки з пивом противника.

ШИВОН

— Думаю, — промовляє Шивон, пропливаючи повз свою подругу Марлену, яка вмостилася на надувному фламінго, — мені просто потрібно зрозуміти сенс свого життя. От і все.

Вони в Греції, недалеко від Атен. Фіона вибрала до смішного пафосний готель: розкішний п'ятизірковий палац з персоналом, котрий намагається не траплятися вам на очі та шанобливо підносить напої на тацях, якщо ви відпочиваєте біля басейну.

Коли у квітні Шивон дізналася, що не вагітна, її самопочуття не повернулося до норми, як вона того очікувала. Дівчина залишилася розбитою. Переслідувана тривожним смутком та відчуттям своєї цілковитої неадекватності, вона досі не розуміє, чи взагалі зараз перебуває там, де її тіло.

Шивон взяла тривалу відпустку на роботі. Вона зникла із соціальних мереж, припинила працювати над блогом, передала своїх індивідуальних клієнтів іншому лайф-коучу. Літо дівчина провела повільно, болісно, у нескінченних душевних розмовах з друзями та інтенсивній терапії, з'ясовуючи, як знову зібрати себе до купи.

— Сенс свого життя? — запитує Марлена, поправляючи свій закритий купальник. Вона оббиває ногами шию надувної іграшки, й кілька чоловіків на краю басейну дивляться на неї так, наче вони страшенно заздять цьому фламінго.

Марлена — це жінка, яку язик не повернеться назвати просто гарненькою, єдине правильне слово для неї — прекрасна. Вона найближча подруга Фіони та Шивон з часів навчання в акторській школі, і в липні дівчина нарешті повернулася до Дубліна. А це означає, що вони тепер можуть бачитися з нею стільки, скільки їм хочеться. Нині вона модель на постійній основі й зазвичай поруч з нею є

приголомшливої краси подружки. Але вони ніколи надовго не затримуються, тож Шивон ніколи не щастило познайомитися з ними. Марлена — чудова подруга, проте жахлива партнерка.

— Так, його, — каже Шивон, перевертаючись на спину. — Якщо я зрозумію сенс життя, то знатиму, як розібратися з цією ситуацією.

Безхмарне небо над ними насичено блакитного кольору, а прохолодна вода приємно освіжає гарячу шкіру. Дівчата тут уже тиждень. За планом, Шивон мала би почуватися більш розслабленою, ніж є насправді. Минуло п'ять місяців відколи вона, думаючи, що вагітна, ледь не збожеволіла. Вісім тижнів з того часу, як Джозеф востаннє намагався сконтактувати з нею.

Спочатку дівчина поводитися з ним так, як з іншими хлопцями, яких хотіла викреслити зі свого життя. Вона ігнорувала його повідомлення, хоча, якщо відверто, на ранніх стадіях її нервового зриву одне повідомлення від Джозефа викликало в дівчині напади ридання, які тривали годинами. Тоді Шивон просто знесилено лежала на дивані, охоплена почуттям невпевненості в собі. Але він не вчинив так, як більшість чоловіків, яких вона знала. Джозеф не сердився, не намагався захистити себе, не зник через кілька тижнів, втомившись від спроб пробитися до неї. Він і далі писав — не так часто, щоб тиснути на неї, але достатньо, аби показати, що він думає про неї та хоче знати, чи все в дівчини гаразд.

Поки, зрештою, це не припинилося. Після трьох місяців її мовчання, хлопець написав: *«Що ж, краще мені таки повірити у твоє бажання, щоб я дав тобі спокій. Дуже сподіваюся, що з тобою все гаразд, Шив, і що, можливо, наші шляхи знову перетнуться одного дня хх»*.

— Розібратися в якій ситуації?.. — запитує Марлена, опускаючи сонцезахисні окуляри на ніс.

— Та загалом, життєвій, — відказує Шивон, невиразно махаючи рукою в небо. — Робота. Чоловіки. Гроші. — Вона також думає про дітей, але не може змусити себе вимовити це вголос. Від одного лиш спогаду у неї болюче стискає в грудях. Цієї теми не раз торкалися в нескінченних розмовах, якими дівчина рятувалася під час свого нервового зриву, і вона досі не зрозуміла, як говорити про неї без

нестерпної щемкості всередині. — Усі важливі речі, — додає Шивон натомість.

— Що ж, якщо моя думка має значення, я ставлю на секс, — каже Марлена. Вона потягується, вигинаючи спину, і глибоко зітхає. Один із її шанувальників біля басейну на вигляд такий, наче от-от зомліє.

— Ставиш на секс? — запитує Фіона, підпливаючи у своїй улюбленій фіолетовій шапочці для душу.

— Сенс життя, — пояснює Марлена.

— О Боже! — нажахано каже Фіона, зависнувши у воді. — Якщо це справді секс, то нащо я взагалі існую?

— Направду, — відказує Марлена, — ця частина твого життя вже деякий час не давала мені спокою.

Фіона оббризкує її, і Марлена пищить, притримуючи рукою сонцезахисні окуляри. Проте фламінго надто нестійкий, тож дівчина перевертається та падає прямісінько у воду. Кілька чоловіків підіймаються на своїх шезлонгах, мабуть, сподіваючись стати її рятівниками. Однак дівчина випливає на поверхню через кілька секунд, відкашлюючись, а надувний фламінго спокійненько перепливає на інший бік басейну. Поки Фіона та Марлена ведуть дуже нецивілізовану боротьбу, Шивон допливає до своєї сумки біля басейну та дістає телефон. Нових повідомлень немає. Вона нервово відкриває свій чат із Джозефом і дивиться на його останнє повідомлення. Бажання відповісти страшенно схоже на прагнення поранити себе: різкий імпульс, ігнорування якого вимагає всієї її внутрішньої сили.

Раптом телефон в її руках оживає — це Річард, Блакитна Сталь, її клієнт з індивідуальних консультацій. Шивон здивовано кліпає очима.

Сподіваюся, ви насолоджуєтесь своєю відпусткою. З нетерпінням чекаю наших зустрічей після вашого повернення. Без вас тут все не так х

— Шивон Келлі! — гаркає на неї Фіона.

Шивон обертається. Зазвичай Фіона не говорить до неї таким тоном, але зараз вираз її обличчя надзвичайно суворий.

— Що ви там розглядаєте в себе в телефоні, леді? — запитує вона.

— О ні, — каже Марлена, брасом підпливаючи до них з кутка, у який вона втекла від Фіони. — Вона знову за своє?

— Я не заходила в електронну пошту, клянуся, — заперечує Шивон, сміючись. Відмова від роботи на період свого одужання стала для неї *дещо* складним випробуванням.

— Ти нахмурилася, і це дуже нагадувало твій робочий вираз обличчя, — суворо каже Фіона.

— Це був не він. Чесно, я просто... — вона тяжко зітхає собі під ніс. — Якщо це вже так важливо, я просто переглядала повідомлення від Джозефа.

— Оу, — лиш промовляє Фіона.

— Але я не збираюся писати йому! — швидко додає Шивон.

— А нагадай-но мені, чому? — запитує Марлена, хапаючись за край басейну.

— Ми стали занадто близькими, і наші відносини почали нагадувати *стосунки*. Мені цього не треба.

— Не треба, бо?.. — продовжує Марлена тим самим тоном. — Зрозумій мене правильно, я тільки за збереження власної свободи, проте ти видавалася дуже щасливою, коли ви з ним були разом.

— Стосунки надто стресові, вони зв'язують тобі руки, і взагалі вони... вони просто... вони того не варті.

Фіона і Марлена дивляться на Шивон з однаковими виразами обличчя: очі примружені, голови нахилені.

— Я зараз *дещо* скажу, і тобі це не сподобається, — каже Марлена. — Твій колишній жахливо поведився з тобою, Шив.

— Я не хочу говорити про Кілліана, — різко відказує Шивон, задкуючи у воді.

— Я знаю. Ти завжди не хочеш. Але правда в тому, що він просто покинув тебе, а ти... Ти була *вагітна*, Шив...

— Припини, — гаркає Шивон, її обличчя червоніє від гніву. Вони ніколи про це не згадують. *Ніколи*. Фіона дивиться на Марлену широко розплющеними очима, не вірячи, що вона наважилася це сказати.

— Я не здивуюся, якщо частина того, через що тобі довелося пройти цього року, пов'язана з переосмисленням минулої травми, — спокійно продовжує Марлена.

— Так-так, ми всі вже це зрозуміли, — коротко відказує Шивон. — Я думала, що вагітна, і це спогадами повернуло мене в минуле, *бла-бла*. І як ти здогадалася?

— Справа не тільки у вагітності. У Джозефі також, — продовжує Марлена. — Кілліан зробив тобі боляче. А тепер ти відштовхуєш людей, щоб вони не могли відштовхнути тебе першими.

Шивон сахається, наче її вдарили батою. Сонце занадто припікає їй у плечі, попри те, що вона в прохолодній воді.

— Я так не роблю, — відказує вона.

— Робиш, — твердо говорить Марлена.

— Господи, це не занадто? Не можна обговорювати такі теми в купальниках! Та годі. Ну ж бо просто насолоджуватися відпочинком. Хіба не для цього потрібна відпустка?

— Вона потрібна для того, аби попідкуватися про себе, — каже Фіона. Видно, що їй некомфортно; дівчина ненавидить складні розмови, і вона ненавидить, коли запальний характер Шивон бере гору над нею. Та вона продовжує, прикусивши нижню губу.

— Ми хочемо допомогти, — говорить Марлена. — Але ти маєш дозволити нам це зробити. Ця ситуація з Джозефом... Він справді здавався дуже милим. З ним ти була щасливою. Тільки хороші хлопці надсилають такі повідомлення. Мені болить, бо ти саботуєш сама себе. Ти не дозволяєш собі бути щасливою. Ти стільки працюєш, наче намагаєшся довести комусь невидимому, що твоє життя наповнене та значуще, і...

— Припини! — шипить Шивон, змахуючи руками та розбризкуючи воду. — Я припхалась в Атени не для того, аби вислуховувати, що моє життя не може бути повноцінним і значущим, якщо у мене немає хлопця!

Подруги й далі вперто й рішуче дивляться на дівчину. Ніхто не готовий відступати.

— Ти ж розумієш, ми не це мали на увазі? — зрештою каже Фіона.

Шивон пирхає і розвертається, щоб вилізти з басейну.

— Мені потрібно охолонути, — кидає вона. — Побачимося пізніше, щоб випити кілька коктейлів та *повеселитися*. Хоч одне слово про мої минулі травми, і я їду звідси. Усе зрозуміло?

Фіона та Марлена дотримуються домовленості до кінця відпустки. Ніяких розмов про травми. Проте між ними нависає напруга, і Шивон не може забути їхніх слів: «*Ти відштовхуєш людей*».

Невже це правда? Сама ідея здається абсурдною. Навіщо їй це робити, якщо останнє, чого вона хоче, — це бути покинутою?

ДЖЕЙН

— Здається, я... інша, — каже Джейн, вертячись перед дзеркалом.

З горою онлайн-покупок на колінах, Еггі сидить на ліжку позаду неї, сяючи усмішкою, що відображається в дзеркалі.

— Ти така, яка є, — запевняє її Еггі. — Просто більш нарядна.

Джейн не віриться, що вона це робить. Коли дівчина переїхала до Вінчестера, вона була вся зболена, така тендітна; раптове різноманіття життєвих виборів приголомшувало її. Покинувши Лондон, Джейн не мала нікого, хто б сказав їй, що їсти, куди йти, що одягати. Такий вибір виснажував.

Тож вона купила сім нарядів, по одному на кожен день тижня, усі ретельно дібрані, щоб підходити для кожної пори року. Це робило все набагато простішим — дівчина мала змогу більше подумати про важливіші речі.

Але днями Еггі запитала: *«Може, спробуєш одягнути в четвер щось інше, крім блідо-зеленої сукні? І, як на те пішло, чому б не дозволити собі булочку з корицею замість йогурту на сніданок?»*. У Джейн в голові тоді крутилося лиш одне: *«Я не можу. Я справді не можу»*.

Та раптово дівчину наче осяяло: *«Це не свобода»*. Колись рутинна її заспокоювала, проте тепер вона стала ще однією пасткою. Читати дві книги на тиждень набагато краще, ніж одну, а хіба Джейн не заслуговує на краще?

І ось вона тут, приміряє речі після шопінгу.

На ній яскраво-червона сукня; вона сягає підлоги, а розріз спідниці доходить аж до стегна, відкриваючи трохи забагато ніг, коли Джейн іде. Дівчина давно не демонструвала світу свої ноги, і вони здаються їй якимись дитячими та незграбними, ще й з цими трішки випуклими

колінами. Її кіт Теодор спостерігає за нею з теплого, насидженого місця біля батареї — сірий пухнастий муркотливий клубок.

— Ти не думаєш, що червоний занадто привертатиме увагу? — запитує Джейн.

— Немає нічого поганого в тому, щоб привертати увагу, — відповідає Еггі.

«Є, якщо ти приховуєш щось», — думає вона, і всередині все холоне від цієї думки. Дівчина повертається, щоб поглянути, як сукня сидить на ній ззаду. Тканина щільно облягає її сідниці, не такі пружні, ніж востаннє, коли вона на них дивилася. Волосся у неї розпущене — зараз дівчина ходить так набагато частіше — і воно менш неохайне, адже Еггі підстригла кінчики.

— Я не можу залишити її, — раптом роздратовано вимовляє Джейн. — Вона мені не потрібна. Я могла б просто одягнути...

— Джейн, — суворо каже Еггі. — Чому ти не хочеш придбати цю сукню?

— Бо... — раптово у Джейн виникає думка: «Я її не заслужила». Подруга здогадливо дивиться на неї.

— Що б ти не говорила, мені здається, ти караєш себе за *щось*, — каже вона Джейн. — Той, хто змусив тебе повірити, що ти не заслуговуєш нічого хорошого — недоумок, зрозуміла? Ти роками не обновляла свій гардероб. Ця сукня з перероблених пластикових пляшок, заради Бога, жінко, — тобі немає за що винити себе. І ти маєш приголомшливий вигляд. Серйозно, Джозеф ще навіть не підозрює, як йому пощастило.

Наступного дня Джозеф прийшов на весілля раніше — це справді щось новеньке. Він чекає на Джейн біля церкви, піджак через руку, зі звичною теплою усмішкою на обличчі. Хлопець у темно-синьому костюмі з бордовою вовняною краваткою, у своїх звичних окулярах видається гармонійним та невимушено красивим. А ось Джейн — це справжнісінький напружений клубок нервів. Він завжди був таким високим? У костюмі він раптово стає лякаюче солідним, альтернативна

версія чоловіка з м'яким поглядом, якого вона звикла бачити в шерстяних джемперах.

Очі Джозефа округлюються, коли він бачить дівчину.

— У тебе приголомшливий вигляд, — каже він, цілуючи її в щоку. — Вау, цей червоний?

Джейн опускає погляд, до його черевиків.

— Це задумка Еггі, — відповідає вона. Голос дівчини звучить тихіше, ніж зазвичай, і Джозеф нахилиє голову, аби вловити її слова. — Я вже шкодую, що одягнула її.

— Не кажи дурниць, ти чарівна, — каже хлопець, простягаючи їй руку. — Що ж. Готова бути моєю дівчиною?

Її серце калатає так, ніби вона щойно перелетіла через лежачого поліцейського.

— Готова, — каже Джейн ледь тремтячим голосом. — Дякую, що погодився. Знову.

— Без проблем, — з легкістю промовляє Джозеф. — Хоча нам краще попрацювати над деталями нашої історії. Твоя колега Кіра засипала мене питаннями вранці після заручин, і я ледве пам'ятаю, що саме відповідав. Ми зустрілися...

— У пекарні «Гокстон», — продовжує дівчина, поки вони прямують до входу в церкву. Сьогодні ясний вересневий день; спочатку йшов дощ, але тепер з'явилося сонце, і калюжі між бруківкою виблискують золотом. — Ми не міняємо оригінал. Але здається, ти сказав, що ти...

— Я почав ходити в пекарню, аби побачити тебе, — відказує Джозеф. — Так. Одного разу я випадково побачив тебе і подумав, що ти дуже красива, тому почав заходити щодня в один і той самий час, сподіваючись на зустріч.

Так мило і водночас трохи боляче. Але це приємний, солодкий біль, схожий на те, як пече в горлі, коли відкушуєш великий пончик із джемом.

— А наше перше побачення? — запитує вона. Дівчина говорить з придихом; Джозеф точно здогадається, що щось не так.

— Мені здається, спочатку ми бачилися просто як друзі, — відповідає він через мить. — Можемо не вигадувати й просто сказати,

що одного вечора після нашого книжкового клубу...

Хлопець чекає, доки вона доєднається та закінчить речення, але дівчина не може, вона не може цього зробити.

— Усе змінилося, — тихо закінчує він, коли вони підходять до церкви. — І ми зрозуміли, що наші почуття перетворилися з дружби у щось значно глибше.

Вони заходять до церкви, де вже сидить не менше як сотня людей. Джейн вдихає запах: прохолодний камінь, відтінок ладану, злегка вологий мускус від будівлі, якій ніяк не полагождать дірявий дах.

Пара сідає на свої місця за кілька митей до того, як звучить музика. Коли з'являється Констанс, йдучи проходом під руку зі своїм сином, дівчина відчуває хвилю непідробної заздрості. Наречена просто тріумфує від щастя. Джейн робить кілька фото під час підписання посвідчення, аби пізніше надіслати їх своєму татові, — доказ того, як вона з друзями провела ці вихідні.

Після церемонії вони йдуть на бенкет до сусіднього пабу. Усередині тісно та спекотно, занадто багато гостей; персонал напружений, а столиків не вистачає. Джейн і Джозеф протискуються до стовпа, навколо якого достатньо простору хіба для того, щоб балансувати з бокалом. Джозеф зникає хвилин на десять, бо він намагається замовити їм напої з бару, тому Джейн стоїть сама, відчайдушно випромінюючи неприступність. У цей момент до неї, звісно ж, підходить Кіра.

— Джейн! Лиш погляньте на неї! — каже жінка, окидаючи її поглядом з ніг до голови. — Рада, що ти змінила образ для такої події! Дуже привабливо.

Колін вигулькує позаду Кіри, одягнений у блідо-рожевий костюм і капелюх, а Мортимер поряд із ним вбраний в особливо привабливу варіацію свого звичайного коричневого щоденного вбрання.

— Ти прекрасна, наче видіння, — каже Колін, і Мортимер рішуче киває.

— Чарівна, Джейн, просто чарівна, — говорить він.

— Дякую, — відказує дівчина, дещо розслабившись.

— І ти привела того чудового чоловіка! Дуже рада, хоча у нього навряд чи є графський титул? Як у Ронні? — каже Кіра, коли Джозеф, тримаючи по бокалу в кожній руці, нарешті пробирається до неї між двома групами чоловіків середнього віку. Він трохи спітнів, і світло пабу відображається на його чолі та верхній губі. Джейн ним милується — це нова глибина, в яку вона занурюється. Навіть пітніючи у своєму костюмі, Джозеф настільки привабливий, що вона не може встояти.

— Хоча, дівчинко, може, тобі й не потрібен граф, — продовжує Кіра, добродушно штурхаючи її ліктем. — Знаєш, ми просто вмираємо від бажання дізнатися, звідки ти береш всі ці гроші.

Передаючи Джейн бокал з білим вином, Джозеф глипає на неї та вітається з Коліном та Мортимером. У дівчини всередині все перевертається: «Ні, ні, ні», — думає Джейн, стискаючи склянку. — «Не сьогодні, будь ласка».

— Отже, Джозефе! — запитує Кіра повертаючись до нього, на превелике полегшення Джейн. — Ви двоє будете наступними?

— Перепрошую, наступними куди? — ввічливо запитує Джозеф.

— Наступними до віттаря, звісно ж! — вигукує жінка, по-дружньому плескаючи Джейн по щоці.

— Ох, — видихає Джейн, відвертаючись від руки й кидаючи наляканий погляд на Джозефа, який, на її полегшення, намагається не розсміятися.

— Ми нікуди не поспішаємо, — дипломатично відповідає він.

— Нагадай-но, любонько, скільки тобі років? — запитує Кіра у Джейн.

— Тридцять, — каже дівчина.

— Ох лишенько, а годинник-то цокає! — каже Кіра.

Джейн і так напружена після коментаря про гроші. Вона роками терпіла недоречні зауваження жінки щодо свого життя. Раптом у неї з'являється думка: «А навіщо я це терплю?».

— Ви маєте на увазі, що мої дітородні роки спливають, тому мені краще швидше вийти заміж? — запитує дівчина. — Кіро, вам не здається, що це запитання дещо неввічливе?

Дівчина просто не може стриматися, і насправді їй *приємно* озвучувати свої думки вголос, не соромлячись власної прямої. Вона сердита, тож чому б ні? Джейн може навіть не хотіти дітей. Звісно, якщо це трапиться у правильний час, вона буде тільки рада, але як це стосується Кіри?

— Я просто говорю правду! — обурюється Кіра.

Джейн ледь стримує злу посмішку, почувавшись краще від того, як Кіра заливається рум'янцем.

— Яка в тебе ситуація з дітонородженням? — звертається Джейн до Джозефа. — Ти плодовитий?

Він злегка усміхається, а Джейн просто обожнює його такого. Крім того, вона змогла здивувати хлопця.

— Знаєш, мене нечасто про це запитують, — відповідає він.

— Справді? — продовжує Джейн, скося поглядаючи на Кіру. — Мабуть, це приємно.

— Тепер я ніколи не сприйматиму це як належне, — відказує Джозеф, а позаду нього давиться сміхом Колін. — А тепер, прошу нас вибачити, Кіро, Коліне, Мортимере...

Він веде Джейн подалі від сутички. Незважаючи на людей навколо, вона відчуває тріумф, бо нарешті змогла протистояти Кірі. Але коли вони просуваються глибше в натовп, дівчину хтось штовхає і їй доводиться вхопити Джозефа за рукав, і раптом їй стає душно від близькості їхніх тіл. Тріумф поступово зникає, і вона стискає рукав Джозефа сильніше.

— Куди ми йдемо? — запитує вона, коли перед очима в неї з'являються двері в сад пабу.

— Я подумав, що тобі не зашкодить трохи свіжого повітря, — каже Джозеф. — Я знаю, що ти не любиш натовпу.

Коли вони нарешті виходять надвір, Джейн з полегшенням видихає та зазирає всередину.

— Дякую тобі. Господи, я не повинна була так розмовляти з Кірою, — каже вона роздратовано.

— Було чудово! — відповідає Джозеф, усміхаючись, від чого в кутиках його очей з'являються зморшки. — Я ніколи раніше не бачив

тебе такою. Мені подобається гостра на язик Джейн.

Дівчина на мить ловить його теплий погляд і намагається не усміхнутися.

— Я не випускаю її надто часто, переважно це виходить випадково.

— Чи можна запитати... — каже Джозеф, коли вони пропускають пару, що проходить повз. — Та фраза Кіри про «звідки ти береш всі ці гроші». Що вона мала на увазі? Твою роботу в благодійній крамниці не оплачують?

Джейн на мить заплющує очі. Вона сподівалася, що він не зверне на це уваги. Дівчина крутить келих із вином за ніжку, спостерігаючи, як напій виблискує у слабкому світлі, а шкіра її пече від сорому.

— Ні, — каже дівчина, не відводячи погляду від вина. — Ні, я просто волонтеру.

— Ого, вау, — каже Джозеф, злегка нахмурившись. — Я зрозумів.

Він надто ввічливий, щоб прямо запитати: «Звідки ж у тебе гроші?». Проте мовчазне запитання висить між ними в повітрі так, наче було насправді озвучене.

Джейн знову глибоко вдихає. Тиша стає все напруженішою, тому вона вирішує збрехати хлопцю.

— Коли я пішла зі старої роботи, я отримала... певного роду виплату від мого боса. На неї зараз я і живу, — вона робить ще один ковток вина, намагаючись пригасити палючий сором всередині.

— Це щось типу компенсації через звільнення?

— Угу, — бурмоче Джейн у свій бокал.

— А нагадай-но, чим саме ти займалася? — запитує Джозеф.

Ситуація поволі перетворюється в її найстрашніший жах. Джейн намагається знайти спосіб уникнути цієї розмови, але в голові порожньо; м'яка трикотажна тканина її сукні раптом здається затісною, наче корсет. Краще б уже Кіра критикувала її життєві вибори, ніж це.

— Працювала у великій юридичній фірмі, — зрештою каже вона. Не зовсім брехня, проте й не договорена до кінця правда.

— Справді? — запитує Джозеф трохи здивовано. — Ти ж знаєш, чим я займаюся, так?

— Так, знаю, — відповідає Джейн, у розпачі озираючись навколо. — Тут трохи прохолодно, не думаєш?

— Ні, — твердо каже хлопець. — Чому ти не казала, що теж працюєш в юриспруденції? Я, найпевніше, знаю IT-команду твоєї компанії, можливо навіть працював з нею. Життя мене трохи покидало.

— Так, — каже вона здавленим, нетипово високим голосом. — Так, можливо.

Він зітхає.

— Джейн...

Дівчина на мить заплющує очі.

— Чому ти тиснеш на мене?

— Вибач, — говорить Джозеф після короткої павзи. — Я просто не розумію, чому все так... складно. Ти так багато приховуєш. Чому мені не можна знати якісь важливі подробиці про тебе?

— Я думала, ти розумієш. Тобто... наприклад, чому мені не можна знати, що трапалося на День Валентина? — говорить Джейн, розплющуючи очі та дивлячись на нього. — Хіба це не те ж саме?

У Джозефа такий вигляд, наче вона зацідила йому ляпаса.

— О, — тільки й промовляє він. — Я... Це зовсім інше. — Щелепа хлопця нервово смикається. Зазвичай він такий відкритий у своїх почуттях, проте зараз його обличчя застигло.

— Чому? — продовжує Джейн.

— Тому що це... — він різко видихає. — Гаразд, Боже, я не знаю, мені шкода. Я не хотів змушувати тебе видавати мені всі свої секрети, якщо ти цього не хочеш. Мабуть, моє бажання *знати* тебе краще просто непереборне, я не можу нічого з цим зробити. — Він дивиться на свою порожню склянку. — Дідько, а це вже в мені говорить подвійна горілка.

Двоє маленьких нарядно вбраних дітей пробігають між ними, і Джейн опирається на стіну пабу.

— Я поновлю твій напій, — каже вона, тремтячою рукою тягнучись до його склянки — Тобі повторити?

— То це все? Розмова завершена?

— Що ти хочеш від мене почути?

— Я хочу, щоб ти розповіла мені те, чим не ділишся з іншими людьми, — каже Джозеф з несподіваною напругою в голосі, і раптом він уже ближче, хоч дівчина і не впевнена, хто підійшов першим. Їхні руки стискають його склянку між ними, наче вони на павзі. — Я хочу, щоб ти впустила мене. Я не повинен цього хотіти, знаю, але я не можу нічого з цим удіяти.

Джейн пильно дивиться на його шию. Вона просто не може змусити себе подивитися йому в очі. Натомість дівчина розглядає зернисті цяточки щетини, схожі на темний пісок, розсипаний по його шкірі.

— Чому ти запросила мене сюди? — тихо запитує він.

Хлопець торкається дівчини. Просто легкий дотик пальця до її пальця, проти теплого скла в їхніх руках. Вибух відчуттів охоплює її, коли його шкіра торкається її, і на якусь мить Джейн здається, що він справді вдарив її струмом.

— Я хотіла... — у неї пересохло в горлі. Поруч хтось занадто голосно сміється. — Я хотіла тебе. Тут, зі мною, я маю на увазі. Я не хотіла бути тут без тебе.

— Тобто, тобі просто був потрібен друг? Це все?

На коротку мить Джейн підводить очі на нього. Його зіниці розширені, наче чорні озера. У погляді хлопця є щось нове, неприборкане, жагуче. Бажання пронизує її, коли їхні очі зустрічаються. А потім вони відступають одне від одного, схвильовані, зняковілі, тому що Кіра, лупаючи своїми величезними накладними віями, кидає якесь напіввибачення за грубість Джозефу, і хлопець відпускає склянку, яку вони тримали, а очі його стають теплими й привітними, як завжди. Усе минулося, наче цієї миті ніколи й не було.

— Я поновлю твій напій, — каже Джейн, вислизаючи від них зі склянкою в руці.

Незабаром після розмови з Кірою їх запрошують до вечері, і Джейн із жахом помічає, що пари за кожним столиком розсілися окремо; найпевніше, так заохочують до спілкування. Виявляється, це одне із найменш приємних занять дівчини. Жінка поруч з нею — подружка

когось за головним столом. Вона постійно поправляє волосся і розмовляє про реаліті-шоу, які Джейн ніколи не бачила. Тож ситуація для неї досить стресова.

Джейн утікає в туалет, і коли дівчина стоїть у черзі, дзичить її телефон. Це повідомлення від Еггі.

Ти вже сказала йому про свої почуття?! Ххх

Джейн якусь мить думає, кусаючи губу, і прямує до саду, уже набираючи номер Еггі.

— Я не можу йому сказати, — шепоче вона, сідаючи на лавку спиною до стіни пабу. — Еггі, я не можу. Навіть якби я могла це зробити... Навіть, якби хотіла. Він запитував мене про Лондон.

— О, — незворушно каже Еггі. — Хороший знак.

— Хороший знак?

— Джейн, у цьому і полягає різниця між другом та коханцем. Ти не потрібна другу цілком та повністю. Якщо ти не хочеш розповідати про своє життя до нашої зустрічі, мені байдуже — я живу в теперішньому із Джейн, яка є тут і зараз, чи не так? Я приймаю тебе такою, яка ти є. Але якби я тебе кохала, я б хотіла знати про тебе все. Хіба ні? Хіба ти не хочеш його повністю? Знати всі його секрети? Усі версії Джозефа, які існують, усі його прояви, коли він на роботі, зі своєю матір'ю та хлопцями в пабі?

— Так, — сумно визнає Джейн. Вона хоче знати, чому згадка про День святого Валентина вразила його, як удар; вона хоче тримати його за руку, поки він лікує деменцію своєї матері; вона хоче зняти з нього кожен шар, поки не знайде серцевину, ядро Джозефа, чоловіка, яким він є наодинці із собою. Дівчина зайшла занадто далеко — вона болісно, безповоротно закохана.

— Але ти не хочеш говорити з ним про те, що сталося в Лондоні? — продовжує Еггі.

Джейн закусила губу, вагаючись.

— Не тільки це. Ми колись працювали разом.

Еггі здивовано вдихає.

— Ого, ти жартуєш? Ти зустріла Джозефа в Лондоні?

— Ні, — каже Джейн, розгладжуючи тканину червоної сукні на своїх стегнах. — Я зустріла його у Вінчестері. Але я впізнала його. Просто... Я не думала, що він коли-небудь зрозуміє, що ми працювали в тій самій компанії, оскільки він не згадав мене одразу, і я просто не... думала... що це колись розкриється.

Западає тиша.

— Алло, ти ще тут? — запитує Джейн, перевіряючи сигнал.

— Я все ще тут, — каже Еггі. — Просто цікаво, чи це все правда.

Джейн ображено замовкає.

— Що ти маєш на увазі?

— Гарзд. Ти не розповідала мені історію про Лондон, тому я можу лиш додумувати. Але з того, що я знаю, ти не дозволяла жодному хлопцю говорити з тобою більше як п'ять хвилин протягом досить тривалого часу. Тож чому ти обрала його?

— Ти думаєш, я потоваришувала з Джозефом, бо він працював у «Брей і Кембрі»? — вона заперечливо хитає головою. — Ні, це не так. Ти не права.

— Можливо, це не так. — каже Еггі. — Але я думаю, ти розуміла всі ризики. Ти знала, що рано чи пізно настане час для цієї розмови. То, може, це і є той слушний момент поговорити про все?

Джейн розглядає лавки для пікніка з фірмовими парасольками, на яких вже назбиралося багато сміття: напіввипиті бокали, пакети з-під чипсів, попільнички. Під лавкою лежить покинутий шовковий шарф; на мить у темряві він видається, як маленька тварина, що згорнулася в клубочок.

— Відлюдництво та дотримувannya своїх звичок не були задумані як зміни в житті, чи не так? — запитує Еггі ласкавим голосом. — Просто механізми для виживання, правда? Можливо, тобі був потрібен час, аби переосмислити певні речі, і для цього потрібна була тиша. Однак зараз, чомусь мені здається, вона тобі більше не треба. Тепер ти на новому етапі переосмислення. Тож, якщо тобі потрібно, варто поговорити.

Джейн мовчки сидить, смакуючи цю думку так, як би ви смакували незнайоме вино. Насправді вона ніколи не думала про себе, як про когось, хто може бути в процесі переосмислення. Дівчина мала версії «до» і «після»: вона була однією людиною, а потім роздала всі свої речі, сіла в потяг, і ось перед вами вже зовсім інша особа. Думка про те, що вона все ще на стадії розвитку, справді шокує дівчину. Джейн намагається сісти зручніше, шкодуючи, що залишила свою накидку всередині; день поволі переходить у вечір, тому в повітрі відчувається прохолода, й оголена шкіра її ніг покривається сиротами.

— Або ж ще не час, — весело продовжує Еггі, коли Джейн не видає жодного звуку у відповідь.

— Ні-ні, я тебе почула, — відказує Джейн, прочищаючи горло. — Просто це... дуже глибока думка.

— Що ж, на сьогодні я раджу тобі поставити всі роздуми на павзу, — спокійно каже подруга. — Але довіряйся своїй інтуїції. Якщо хочеш відкритися Джозефу — зроби це. У цьому немає нічого поганого, правда ж? Ти добре знаєш цього хлопця, правильно? Ти впевнена, що йому можна довіряти?

Джейн вагається. Чи довіряє вона йому *насправді*? Хоча, з її боку досить лицемірно використовувати секрети Джозефа проти нього. Та все одно перше, що спадає їй на думку: «Він не говорить мені, що сталося на День святого Валентина». Та хіба це має впливати на її довіру? Ні, не має. Проте ця таємниця здається важливою. Джейн відчуває, що не зможе цілком довіряти Джозефу, поки не дізнається правди.

День склався не зовсім так, як дівчина собі уявляла, але момент після першого танцю, коли Джозеф бере її за руку та веде на танцмайданчик, був прекрасний, як у її мріях.

— З тобою все гаразд? — шепоче Джозеф їй у волосся.

Дівчина киває, на мить міцно заплющуючи очі та погойдуючись у його обіймах. Лунає пісня «All of Me»¹² Джона Ледженда, і слова настільки ідеальні, що стає щемко. Уперше за дуже тривалий час

Джейн прагне віддати себе, кожную частинку себе, усі свої труднощі та протиріччя.

— Джейн, — шепоче Джозеф, і його рука пересувається нижче по спині дівчини, притягуючи її ближче.

Тепло його тіла робить її слабкою. Джейн не може змусити себе розплющити очі. Дівчина погойдується, ледь рухаючи ногами, і відчуває його дихання на своєму волоссі, легке, п'янке.

— Джейн, вибач, що тиснув на тебе. Я розумію, що тобі просто потрібен друг.

Її тілом знову наче проходять електричні розряди, коли його права рука стискає її сильніше. Найменший контакт із Джозефом відчувається приголомшливо. Цікаво, як це цілувати його, зі всією хіттю, коли є лиш вони, уста в уста, його щетина, тіла притиснуті дуже близько?

— Це не основна причина, чому я запросила тебе сюди.

Джейн говорить це поспіхом; це приходить від захованої, імпульсивної її частини, тієї, яка може стояти на платформі поїзда і — на частку секунди — уявити, як ступає вперед на рейки. У тиші, що настає після її слів, дівчина щиро вражена сама собою.

— Не основна? — каже Джозеф через мить, наближаючи своє обличчя до її, поки вони танцюють. Навколо них повільно, ліниво кружляють пари, і у залі починає лунати інша пісня.

Джейн трішки відсувається, щоб подивитися на його обличчя. Хлопець зустрічається з нею поглядом, і це наче вийти на сонячне світло, — вона відчуває його тепло всюди, на кожному сантиметрі свого тіла.

— Тоді чому? — запитує він сиплим голосом. — Що ми тут робимо?

— Я не знаю, — відповідає Джейн. Вони вже майже не танцюють, завмерши одне навпроти одного, й дівчина не відводить від нього погляду. Важко сказати, що складніше: боротися з бажанням поцілувати його чи піти на ризик.

Дівчина злегка підіймає підборіддя. Це незначний рух, ледь помітний, але зіниці Джозефа розширюються, а щелепи стискаються, і

вона знає, що він теж відчуває цей подих між їхніми губами, це очікуване рішення.

Перший доторк губ обпалює. Він ледь уловимий, звичайний дотик, але Джейн відчуває, як всередині неї розливається пекуче тепло. Їхні губи торкаються ще раз, трохи поглиблюючи поцілунок, і дівчині доводиться докласти усіх зусиль, аби не впасти на хлопця, бо її коліна зрадницьки слабшають, коли вона в його руках.

Раптом Джозеф відступає: руки на її плечах, голова опущена. Джейн хитається, ледь не втративши рівноваги.

— Мені шкода, — каже він надломленим голосом. — Я не можу.

Дівчині потрібен час, щоб зрозуміти його слова. Вона ще ледь відчуває його губи на своїх, ніби поцілунок, як і Джейн, залишився на крок позаду.

Джозеф тримає її на відстані витягнутої руки, міцно стискаючи руками плечі. Його дихання уривчасте, а погляд усе ще прикутий до підлоги. Ця нерухомість здається неправильною, ніби вони вийшли за межі часу, застигли, поки решта людей на танцмайданчику вільно рухається навколо них.

Що означає, що він не може?

Жах повільно наростає, проймаючи шкіру Джейн, наче тремтіння.

— Вибач, Джейн. Я не повинен був... Мені дуже шкода.

Значить, у нього є інша. Якась мила, красива дівчина, яка може цілувати його так, ніби в цьому немає нічого особливого.

— Тобі варто було попередити мене, що ти зустрічаєшся з кимось. — каже Джейн, вражена спокоем у своєму голосі. — Чому ти нічого не сказав раніше?

Чоловік так довго думає над відповіддю, що на мить здається — її не почули.

— Вибач, — зрештою каже він, піднімаючи голову. У його очах — розпач, виснаження і, можливо, щось трохи схоже на дикість. — Мені складно пояснити. Я... Мене життя насправді трохи пошарпало, Джейн, але я намагаюся виправитися. Я хочу бути кращим.

Не варто було їй підводити до нього обличчя. Якби не цей крихітний жест, якби дівчина стояла нерухомо, зараз не було б цього гострого

болю в грудях. Вона завжди помиляється, *кожного разу*.

— Вибач. Мені не варто було... Я мав пояснити все з самого початку. Але я хочу бути тобі другом, якщо ти мене приймеш, — каже він. — Якщо ти зможеш мене прийняти.

«Ні», — думає Джейн. — «Ні, ні, ні. Я хочу тебе всього, кожну частинку, або ж нічого».

Це занадто боляче.

Але не настільки, щоб попрощатися та викреслити його зі свого життя.

Тому вона притуляє голову до його грудей і каже:

— Звісно. Звісно, ми друзі.

[12](#) «All of Me» — укр. «Усього себе».

МІРАНДА

Жовтень у самому розпалі й погода все більше нагадує справжню осінь: краплі дощу стікають за комір Мірандиного плаща, нескінченні купи яскравого жовтого листя, розсипані жолуді та каштани. Дівчина вже мріє про настання весни. Що коротшими стають дні, то менше вона почувається собою.

Єдиною втіхою серед усієї сирості та холоду є те, що в них з Картером все, здається, розцвітає. У ньому щось змінилося наприкінці літа: хлопець раптом став більш залученим у їхні стосунки, проте, поки ця зміна не відбулася, дівчина ніколи не відчувала, що він повністю їй не належить.

У п'ятницю після Гелловіну Скотт влаштовує вечірку — це саме те, що він робить навіть з найменшого приводу. Картер їде після роботи прямо до Міранди, щоб вони могли зібратися разом; коли дівчина відчиняє двері, він якраз послаблює краватку. Їй подобається цей рух, нахил його голови, коли він це робить, те, як він із Картера-працелюба перетворюється у Картера-веселуна.

Хлопець нахиляється, щоб поцілувати дівчину, вдихаючи запах її щойно вимитого волосся.

— Гей, ти пахнеш літом, — каже він.

— Якби ж то.

У квартирі дуже холодно, частково тому, що не вистачає радіаторів опалення, а ще бо Міранда завжди забуває ввімкнути опалення, поки не стає надто пізно.

— Це твій костюм? — вона вказує на сумку в його руці, і хлопець корчить гримасу.

— Так, — каже він. — Його вибирала подруга. Досі не розумію, чому я погодився на її допомогу.

Щоразу, коли Міранда думає, що цілком довіряє Картеру, стається схожа ситуація: він згадує якусь жінку, але не на ім'я, і погані думки знову закрадаються в голову дівчини. День Валентина, рахунок, дивне запитання від Мері Картер про те, котра вона з *дівчат*.

— Невже? — каже вона (наскільки це можливо) невимушено. — Хто саме?

— Господи! — викрикує Картер, зупиняючись у центрі кімнати й вибухаючи сміхом.

Адель та Френні виходять зі спальні у своїх костюмах до Гелловіна.

— Я не можу *повірити*, що ти вмовила мене на це, — каже Френні.

Френні — задня частина kota. Адель — передня, що, безумовно, кращий варіант.

— Невже ви весь вечір будете прив'язані одна до одної? — запитує Міранда. — А якщо комусь із вас треба буде в туалет?

— Забудь про туалет. А ось якщо хтось із нас зустріне якогось гарячого красунчика? — каже Френні.

— Гарячих красунчиків там не буде! — відказує Міранда, раптом відчуваючи, що взяти Френні та Адель на вечірку для дорослих — це величезна помилка, незалежно від того, є їм вісімнадцять чи ні.

— Не хвилюйся, — каже сестрі Адель. — Френні не зможе нікого звабити в образі котячої дупи. До того ж цей костюм розстібається, дивіться.

Дівчина обертається, намагаючись продемонструвати, як з легкістю можна розстібнути блискавку на тілі кішки, звільнивши таким чином Френні від потреби слідувати за Адель весь вечір. Проте дівчина не може дотягнутися до блискавки. Френні б'є сестру по руках.

— Я сама впораюсь, — з певними труднощами вона таки розстібає їх. Кішка ділиться навпіл; Картер видається трохи наляканим, і в цьому є щось на диво гротескне. Яким би нереалістичним не був костюм, ніхто не хоче бачити розділеного на дві частини kota.

— Ну от, — каже Адель. — Ідеально.

— Тепер Френні просто кішка без обличчя, — зауважує Картер.

— І це дуже по-гелловінськи, правда? — радісно щебече Адель.

У дівчини досить оригінальний образ, навіть попри те, що половина котячого тулуба тепер звисає позаду неї. Нахмурившись, Міранда зауважує, що передня частина костюма досить коротка. Вбрання бідолашної Френні — це просто чорний фетр, натягнутий аж до шиї, а її половина котячого тіла стирчить спереду, створюючи враження, що дівчина одягнена в костюм вагітної монашки.

— Хутчіш, збирайтеся! — каже Адель, підганяючи Міранду та Картера до кімнати сестри. — Френ, нам потрібно піти по пиво.

— У цих костюмах? — запитує Френні, коли Міранда зачиняє двері до своєї спальні.

Картер посміюється.

— Твої сестри...

— Я знаю, — говорить Міранда, заводячи очі, та все ж посміхаючись. — Ми точно пошкодуємо, що взяли їх із собою. Нарешті подивімося на цей твій костюм, і тоді — ох, він *такий* класний!

Це костюм ковбоя, доповнений капелюхом та черевиками.

— Я буду, як дурень, — каже Картер, поправляючи волосся та розглядаючи костюм на ліжку Міранди.

— Ти будеш дуже сексуальним, — каже вона, приміряючи капелюх. — Як шкода, що ти не сказав одразу. Я б знайшла собі костюм ковбойки!

Його очі злегка розширюються.

— І чому я не сказав одразу? — промовляє Картер, підходячи ближче й кладучи руки на талію дівчини. — Цей капелюх занадто тобі пасує.

Легкими рухами чоловік вивчає її тіло, повільно пробираючись під футболку, шкіра до шкіри. Дівчина підіймає голову, і він цілує її — ніжно, проте з наміром; це один з тих умілих Картерових поцілунків, які заставляють коліна Міранди тремтіти.

Дівчина дивиться на двері.

— У нас точно немає на це часу, — шепоче вона. — Ті двоє вб'ють нас.

— Скільки точно часу тобі потрібно, щоб зібратися? — запитує Картер, починаючи цілувати її шию.

Це одна з тих речей, яка змінилася за останній час. Картер завжди був сексуально активним: повсякчас було відчуття, що він готовий до дій в будь-який момент, коли цього хоче Міранда. Але за останні кілька місяців все стало ще пристраснішим; здається, тепер він хоче її ще більше, дівчина в захваті від його голоду, від того, що він не може тримати руки при собі.

Грюкають вхідні двері, сповіщаючи, що близнючки пішли по пиво. Картер підіймає брови.

— Крамниця усього лиш за три хвилини ходи, — із жалем каже Міранда, водячи руками по грудях Картера. Він усе ще у своєму піджаку та послабленій краватці.

— Проте, в костюмі половини kota...

— Повільніше, — погоджується Міранда. — П'ять хвилин.

— А ще треба обрати пиво...

— Адель дуже вибаглива, — Міранда скидає капелюх і знімає футболку через голову.

— Окрім того, — продовжує Картер, ковзаючи руками до застібки Мірандиного бюстгальтера, — світлофор на пішохідному переході вашої вулиці дуже повільний.

Міранда сміється, її шкіра гаряча під руками хлопця, коли той знімає з неї бюстгальтер.

— Ти справді знаєш, що треба казати, аби звабити мене, — промовляє вона, різко видихаючи, коли її оголена шкіра торкається тканини його костюма.

Картер сміється їй у губи.

— Я ще навіть не згадував, наскільки переповнені вулиці біля пабу.

Навіть якщо Міранда збирається на своїй супершвидкості, вони все одно спізнюються. Дівчина виганяє Картера з кімнати, щоб той придивився за Френні та Адель, коли ті повернуться з магазину, а сама намагається вкласти своє розкуйовджене волосся. Навіть коли вона ледь прилягає на ліжко, її волосся розтріпується, і це дуже несправедливо. Картер має цілком пристойний вигляд; підморгнувши,

він виходить зі спальні повністю одягнений у своє ковбойське спорядження.

— Мір, мій телефон у спальні? — кричить Картер через кілька хвилин з протилежного боку дверей, коли Міранда вже не така розчервоніла, і більше схожа на Алісу з Країни Див.

Міранда озирається. Телефон Картера лежить на ліжку.

— Так, він тут, — відказує вона, розглядаючи себе. На дівчині тільки трусики та білі колготи: вона планувала закінчити макіяж, перш ніж одягнути сукню. — Хмм...

— Перевір події, — каже хлопець. — Ми шукаємо адресу, щоб Адель могла викликати Убер.

Таким чином Адель намагається змусити Міранду поквапитися. Дівчина заводить очі й відкриває календар Картера. На екрані засвічується сьогоднішній день з подією: *«Вечірка на Гелловін у Скотта»*. Проте, дещо під нею привертає увагу Міранди.

«Моя ніч ;)»

Цей смайлик із підморгуванням. Картер такого не писав би, особливо в нотатці, призначеній лиш для нього. Щось схоже могла б написати жінка, а вона точно не залишала таких приміток у нього в телефоні. Міранда вагається лише мить, перш ніж натиснути на подію. Там, де зазвичай вписують локацію, введено: *«Перша п'ятниця місяця МОЯ, Джозефе Картер, не забувай про це х»*. Подія повторюється кожного місяця.

— Мір? — кличе Картер.

Вона проковтує, серце гупає в її грудях. Дівчина прокручує місяці назад, вересень, серпень, липень, шукаючи записи про себе в нотатках Картера. *«Вечеря з Мір»*. *«Ночівля у Міранди»*. *«З Мір до Вінчестера»*.

Вона ніколи не була з Картером в першу п'ятницю місяця. Пара проводила інші дні разом у серпні та липні; другу п'ятницю вересня теж; проте жодного разу це не була перша п'ятниця місяця. Дівчина прокручує далі: червень, травень, квітень. Перша п'ятниця квітня припала на день народження Скотта: шосте квітня. У суботу, сьомого квітня, Міранда знайшла той рахунок за сніданок у закладі в центрі Лондона.

Він збрехав, коли сказав, що був на вечірці у Скотта? Насправді він був з іншою жінкою?

Двері з клацанням відчиняються.

— Усе гаразд?

Міранда дивиться на нього і вираз її обличчя пояснює все без слів. Картер одразу серйознішає, прослизавучи в кімнату та зачиняючи за собою двері.

— Що трапилось?

Він дивиться на телефон у її руці, і його обличчя напружується.

— Ти попросив мене перевірити, — випалює Міранда.

— Я мав на увазі у фейсбуці, — м'яко каже хлопець.

Чоловік тягнеться до телефона, і вона віддає його; на екрані все ще світиться перша п'ятниця квітня; «*Моя ніч ;)*» збігається з днем народження Скотта, дві події заплановані поруч.

Картер затримує погляд на екрані телефона, і цього разу його емоції не так легко прочитати. Насправді Міранда взагалі не може зрозуміти цей його вираз обличчя.

— На сьогодні була запланована подія, — у горлі дівчини раптом пересихає. — Я... Я прогортала назад.

Він дуже довго дивиться вниз, поки Міранда нервово кусає губи. Вона настільки заплуталася, що не розуміє: її вчинок параноїдальний чи розумний. Єдине, що вона відчуває, це стукіт власного серця та краплини поту, що стікають шиєю. Дівчина все ще гола, одягнена лише в колготки, і усвідомлення цього змушує її скласти руки на грудях у захисному жесті.

— Мірандо, — каже Картер після затяжної, напруженої тиші. — Усе не так, як видається.

Це те, що вони завжди кажуть, чи не так? Коли у фільмах хтось ловить зрадника на гарячому, він так і говорить: «*Усе не так, як видається*».

— Тоді що це таке? — запитує Міранда, і вона справді має це на увазі — їй відчайдушно потрібно почути причину, яка мала б абсолютний сенс і пояснила це все. Дівчина відчуває поколювання в шкірі від гострої потреби рухатися; воно завжди виникає, коли вона

тривожиться. Хочеться бігти, видряпатися на дерево, відчути, як горять її м'язи.

Картер нічого не каже. Він проковтує. Дивлячись на нього, Міранда розуміє, що він намагається придумати правдоподібну брехню, і раптом їй стає страшно, що він не знайде нічого підходящого, що їй доведеться зняти ці колготки Аліси з Країни Див і залізи в піжаму та плакати у своєму ліжку, бо вони розійшлися.

— Це твоя колишня? — випалює вона. — Колишня дівчина запланувала цю подію в тебе в календарі, щоб вона повторювалася кожного місяця?

Картер нервово облизує губи й нарешті дивиться на неї.

— Так, — промовляє він. Хлопець намагається усміхнутися, і від цього стає ще гірше, тому що все видається дуже фальшивим. Його справжня усмішка не така. Він занадто блідий, обличчя втомлене та дещо здивоване. — Так, саме так. Мені дуже шкода, я забув видалити.

— Чому ти цього не зробив? — голос Міранди наче стишується. Дівчині хотілося б мати хоч якийсь одяг на собі.

— Не знаю, — відповідає Картер, потираючи рот рукою. — Мабуть, я просто не подумав про це.

— Кожного місяця, коли нагадування з'являлося, ти не думав про те, щоб видалити його?

Картер хмуриться.

— Вибач. Я думав, що зробив це, проте... Можливо, я видалив всього одну подію, а не всю серію?

Тепер дівчина впевнена, що він бреше. Вона прогортала аж до квітня, і кожне побачення в першу п'ятницю місяця було на місці.

— Я видаю всю серію, просто зараз, — він робить це дуже обдуманно, наче змушуючи себе зробити це, аби заспокоїти її нерозсудливість, і від цього Міранді болить ще більше.

— Знаєш, ми ніколи не проводили першу п'ятницю місяця разом.

Картер злегка відхиляється назад, дивлячись на неї таким нетиповим для нього скляним поглядом.

— Хіба? — нарешті оговтується він. — Ніколи? Я впевнений, що це не так.

— Останні шість місяців точно ні. Я не прогортала далі.

— Це просто збіг, Мірандо.

Дівчина дивиться собі під ноги, а Картер дуже ніжно торкається її правого плеча ледь відчутним жестом. Вона думає, що їй варто ухилитися від цього, проте відчувати його руки на собі здається настільки природним, що, коли вона нарешті осмислює це, відходити вже надто пізно.

— Мірандо? Про що ти думаєш?

— Де ти був у п'ятницю, шостого квітня?

Тепер, коли вона відвела погляд, підвести на нього очі здається майже неможливим.

— Що... що ти маєш на увазі? Мені потрібно перевірити свій щоденник, Мір, я не можу просто... — він робить павзу. — Зачекай-но, день народження Скотта шостого числа. Я був на його вечірці. — Каже хлопець дещо зниженим голосом — його дратує те, що вона запитує, і це врешті змушує стійкий характер Міранди похитнутися.

— А що я маю по-твоєму думати? — каже вона, різко піднімаючи на нього погляд. — Наступного ранку ти снідав у центрі Лондона. Того вечора ти зустрічався з жінкою зі своїх нотаток.

— День народження Скотта теж було заплановано на той вечір, — зазначає Картер. — А сьогодні нагадування знову з'явилося, хоч я тут, чи не так? Я не збираюся ні на які побачення, ми разом йдемо святкувати Гелловін.

— Звісно, — каже Міранда, тому що, як би прикро не було, ця думка цілком слушна. — Гаразд. Так... Гаразд. Тож, твоя колишня просто написала це, а ти не встиг видалити нотатки, і це повний збіг, що ми ніколи не проводили разом дні, позначені нею в календарі.

— Ми разом сьогодні, хіба ні?

— Ти справді сердишся на мене через це? — щоки Міранди заливає гнівний рум'янець. — Ти *справді* підвищуєш на мене голос, тому що у твоїх записах заплановані *побачення з іншою жінкою*?

— Мірандо, — каже Картер, роздратовано зітхаючи, — ця подія з'явилася в моїх нотатках дуже давно. Присягаюсь, я не... я більше не зустрічаюся з цією людиною.

Міранда зауважує, як обережно він уникає її імені.

— Що ж, тепер ти видалив всю серію, тож неможливо дізнатися, коли це було додано у твій календар, — зауважує вона. Дівчина стискає щелепи, і вони мовчки дивляться одне на одного.

Картер бере з ліжка сукню і передає їй.

— Тримай, — каже він, і це чомусь дратує Міранду, наче він наказує їй прикритися.

— Я ще не закінчила з макіяжем, — різко відказує вона. — Маю зробити це перш ніж одягну сукню.

Картер підіймає руки в тому універсальному чоловічому жесті, який наче говорить: *«Боже, добре, тільки не злись на мене»*. Ще один невеличкий прояв Ідеального Картера.

— Чим ви двоє там займаєтеся? Сподіваюся, не всякими непристойностями! — кричить Адель через двері.

Міранда на мить ззирається з Картером. Лише двадцять хвилин тому вона відчувала його всередині, притиснута спиною до дверей, поки руки хлопця обхоплювали її стегна. Виходить, такою неможливо інтимною справою вона займалася з цим незнайомцем.

Дівчина заплющує очі, намагаючись привести свої думки до ладу. Його слова справді мають сенс. Хоч логічної відповіді, яка б пояснила, чому він снідав у центрі Лондона сьомого квітня, якщо напередодні ввечері був на дні народження Скотта, так і не прозвучало. Але вона знає, що він їй збрехав. Вона просто знає це. Дівчина шкодує, що підкинула йому ідею з колишньою. Тож тепер неможливо дізнатися, чи він вхопився за цей варіант просто тому, що йому дали шанс виправдатися.

— Ти й ця жінка. Як довго ви були разом?

— Мірандо... ти справді хочеш обговорювати це зараз?

Їй не хочеться. Дівчині боляче уявляти його з іншою, і стає ще гірше від усвідомлення, що якась її частина вірить: *«Моя ніч ;)»* — не просто нотатка від колишньої. Хто залишає події, заплановані в попередніх стосунках, у своєму календарі?

Картер зітхає, його плечі розслаблено опускаються.

— Мірандо, — ніжно промовляє він, — якби я зустрівся ще з кимось, ти б це зразу помітила, хіба ні? Поглянь на мене. Я повністю відданий тобі, клянуся. Для мене існуєш тільки ти. Тільки ти. — Він бере її обличчя в долоні, змушуючи дівчину подивитися на нього, і її нижня губа починає тремтіти від раптового напливу емоцій.

Зараз вона переконана, що хлопець не бреше. Його погляд ясний, він не відводить очей. Картер ніжно торкається її губ своїми.

— Вибач, що залишив це у своєму календарі. Ти ж знаєш, наскільки моє життя хаотичне. Ти ж знаєш, який я неорганізований. Але все вже в минулому. І, якщо хочеш, кожна наступна п'ятниця буде твоєю. Усі п'ятниці. Вони всі твої.

— Агов, — вигукує через двері Адель. — Агов!

— Ми вже йдемо! — кричить у відповідь Міранда, відвертаючись від Картера до дзеркала. — У мене зовсім немає часу возитися з цим макіяжем. Доведеться закінчити те, що є.

— Ти чудесна на вигляд, — каже Картер, і Міранда ледь стримує сміх. Вона напіводягнена, одне око нафарбоване, а інше — ні.

— То між нами все гаразд? — невпевнено каже він, стаючи позаду дівчини. Вони обоє такі гарні в дзеркалі, навіть попри те, що половина обличчя Міранди досі без макіяжу. Зростом вона доходить йому під підборіддя; його плечі настільки широкі, що дівчина може з легкістю за ними заховатися, а ще цей сексуальний ковбойський костюм. Він схожий на когось із фентезі.

Гнів Міранди згасає, коли вона дивиться на їхнє відображення. Негатив просто тане, і все що залишається — втома.

— Так, — каже вона, не знаючи, що ще сказати, та й вони вже спізнюються на вечірку. — Наразі так. Наразі все добре.

ШИВОН

Уже початок листопада, а Шивон досі відчувається, наче порцелянова чашка, яку розбили й потім знову склеїли. Дівчина з болем відчуває всі нові рубці, однак, хоч і невпевнено, але їй таки вдалося зібрати себе воедино.

Після нервового зриву Шивон всього кілька разів навідувалася в Лондон. І навіть після всіх місяців одужання, усе тут їй здається чужим і незнайомим, наче ворожа земля, яка вимагає від неї удавати когось іншого. Дівчина одягнена в чоботи на підборах та вузькі джинси — ефектне вбрання а-ля Шивон. Її пальто величезне: штучне хутро з гігантським драпірованим капюшоном. Вона схожа на ту жінку, яку зупинив би фотограф для колонки *Vogue* про лондонський вуличний стиль. І, розглядаючи себе у вітрині магазину, у неї з'являється те дивне відчуття, яке (як вона тепер знає) називається *дисоціацією* — це наче спостерігати за собою збоку без можливості відповісти, чи ти реальний.

Шивон прямує до офісного приміщення — його вона орендує, коли в Лондоні, — щоб відновити особисті зустрічі з Річардом та багатьма іншими клієнтами: Короткостриженою Дівчиною, Високолобим, Чоловіком у Краватці. Вона поступово перебирає на себе попередні обов'язки водночас із тими, які має виконувати зараз.

Річард приїжджає першим, саме коли вона готується до роботи. Ця офісна будівля — одне з тих місць, де в коридорах є штучна трава й торгові автомати, наповнені фруктами та смузі. Шивон так і не вирішила: для неї це по-особливому круто чи виснажливо.

Минуло кілька місяців, відколи Шивон особисто бачила Річарда. Чоловік на вигляд менш стрункий, ніж коли сидить за столом перед екраном. А ось якщо посміхається, то стає таким же чарівним, як

завжди. Він тисне руку Шивон, нахилившись, щоб поцілувати її в щоку.

— Як ви, Річарде? — запитує Шивон, кладучи блокнот на коліна. Вона переконана, блокноти мають заспокійливий ефект для звичайних людей; це надає розмові офіційності. Та й саму дівчину це заспокоює: вона має чим зайняти руки.

— У мене було кілька досить цікавих місяців, — каже він, поправляючи краватку. Чоловік розкидається на спинку крісла, закладає ногу на ногу та проводить пальцем по верхній губі. — Що стосується бізнесу, усе просто чудово.

Коли Шивон почала працювати з Річардом, він приходив на їхні зустрічі з чітким планом того, що він хотів дізнатися. Підвищення по службі; кілька ділових проблем, щодо вирішення яких він потребував поради; як краще порозумітися з чоловіками. *«Я добре ладнаю з жінками»*, — сказав він, збентежено усміхаючись, — *«але чоловікам я зазвичай не подобаюся»*.

— А ви? — запитує він із відпрацьованим зоровим контактом чоловіка, який має шарм. — У вас усе гаразд?

— Так, дякую, — відповідає Шивон. — Сподіваюся, моя творча відпустка дала змогу вам опанувати нову методичку з Еко?

— Чесно кажучи, з ним працювалося інакше.

Шивон чемно усміхається, проте нічого на це не каже. Річард здається дещо здивованим — Шивон зазвичай більш привітна до нього — але продовжує:

— Якщо ж говорити про моє особисте життя... Моя секретарка і я... Ситуація між нами й далі, е... розвивається. Якщо вже бути відвертим, нам дуже важко триматися подалі одне від одного. Її тіло, те, що вона робить зі мною... Господи, я почуваюся, наче підліток. Гормони вирують. Дідько забирай, сьогодні зранку ми займалися сексом у моєму робочому кріслі.

Річард говорить, дивлячись на Шивон, і раптом дівчина усвідомлює. Їхнє перебування в одній кімнаті допомагає їй осмислити те, чого просто неможливо було сприйняти через скайп. Це своєрідний ексгібіціонізм: розповіді про фантастичне зваблення секретарки, секс у

кріслі, вибух гормонів. У нього немає потреби проговорити власні емоції; чоловік просто хоче, аби вона про все це слухала.

Шивон ненавидить, коли Фіона має рацію.

Поки Річард розказує про свою сексуальну секретарку, сідаючи зручніше та широко розставивши ноги, Шивон замислюється, а як їй діяти саме в такій ситуації. Насправді він не сказав і не зробив нічого непристойного. Вона могла б відмовитися від угоди, яку щойно поновила з відділом кадрів компанії Річарда. Але це означало б втрату як всіх її індивідуальних клієнтів, так і корпоративних курсів з особистісного зростання, які вона там проводить та які приносять їй великі гроші. Теоретично вона могла б поговорити з Річардом напяму, проте... він досить слизький тип. Інтуїція дівчини підказує, що це добром не закінчиться.

Водночас Шивон розуміє, що їй треба вибиратися з життя Річарда Вілсона. Вона стискає руку в кулак, проте її нігті занадто короткі, щоб впитися в шкіру долоні. Дівчина пропрацювала всі інші самодеструктивні рефлекси — кусання шкіри на зап'ясті, смикання волосся — проте цієї звички просто неможливо позбутися, особливо коли вона стресує.

А ця ситуація безумовно стресова. Можливо, Шивон має не найкращий досвід стосунків із чоловіками, проте вона прожила достатньо, аби помітити очевидні червоні прапорці. І, що найгірше, вона знає: у моменти слабкості, коли дівчина відчуває себе найбільш вразливою, такі чоловіки, як Річард, — явно її типаж.

Саме сьогодні, коли дівчина самотньо сидить у готельному барі, оповитому туманним холодом листопада, якимось чином одного келиха піно-нуар вистачає, щоб зламати стійкість Шивон.

Дівчина збирається зателефонувати Джозефу. Вона це розуміє. Це бажання змушує її кров кипіти, викликає поколювання в пальцях. У якийсь момент — між тим, як вона замовляє бокал бордо, та його допиває — це стає невідворотною, беззаперечною правдою, навіть якщо дівчина, сидячи тут, намагається переконати себе, що не буде цього робити.

«Можливо, Фіона та Марлена мають рацію», — думає вона. — «Можливо, я не впускаю чоловіків у своє життя через Кілліана». Шивон похмуро розглядає свій бокал. Так прикро думати, що настільки слабкий чоловік мав на неї такий тривалий вплив. Вона кохала Кілліана, хоч насправді він того не вартий. «І навіть він мене кинув», — думає вона і здригається.

Шивон настільки сильно сумує за Джозефом, що лиш від самої думки про нього їй стає боляче. Дівчина вже й ліку не має того, як часто відкривала їхній чат і читала всі хлопцеві повідомлення, що так і залишилися без відповіді. Минулої ночі він навіть наснився їй. А ще в сновидінні була лама та чоловік із каструлею варення на голові — та це неважливо. Зазвичай, коли вона закінчує стосунки з кимось, все відбувається не так.

Сьогоднішня зустріч із Річардом нагадала їй, чому вона тримає чоловіків на відстані — більшість із них просто недоумки — але це ще й змусило її задуматися, чим Джозеф відрізняється від інших. Як він не просто змушував її відчувати себе сексуальною та бажаною, а ще й давав їй відчуття безпеки, щастя. Джозеф відповідає на дзвінок після третього гудка. Понад двісті днів утримання пішли до біса менш ніж за п'ять секунд.

— Шивон?

Вона заплющує очі, міцно стискаючи ніжку келиха. Позаду неї якась жінка жартує, і люди за її столиком сміються. Довкола вирує гамірне життя інших, а Шивон сидить сама, нахилившись над столом, слухаючи голос Джозефа.

— Так, привіт, — каже вона, скривившись. Навіщо місяцями чекати, щоб зателефонувати й почати з «*Так, привіт*»?

— Ти подзвонила, — приголомшено каже хлопець.

— А ти відповів, — зауважує Шивон, почувуючись від цього трішки ліпше, навіть якщо це всього лиш констатація очевидного.

— Я не думав... Минуло багато часу.

Шивон пересуває склянку туди-сюди. Вина лишилося лиш на дні.

— Проте, ти зберегла мій номер, — повільно каже Джозеф, і їй здається, що вона чує усмішку в його голосі.

«Я не повинна була дзвонити тобі», — міркує вона. Ця думка з'явилася ще тоді, коли він промовив її ім'я. Відверто кажучи, саме тієї миті вона пропала. Дівчина не може встояти перед мелодією свого імені в устах Джозефа Картера.

— Ти зараз у Лондоні? — хрипко запитує дівчина.

— Якщо чесно, я якраз повертаюся до Вінчестера, — каже Джозеф після короткої павзи. — Був на вечірці, але... Так, я вже повертаюся.

Шивон дивиться на годинник. Пів на одинадцять. Дівчина відвідала італійський ресторанчик із Кітом, з'їла десерт і переговорила з Вікшером та Калвіном у їхній квартирі, повернулася до готельного бару і... уже занадто пізно.

У такий час чоловікам не телефонують, хіба що вам потрібен секс на одну ніч.

«Гаразд», — думає Шивон, вертячи бокал у руках та дивлячись на свої коротенькі нігтики; коротко підстрижені, наче вона дитина, яка постійно дряпається. — «І чому ти телефонуєш цьому чоловікові, Шивон Келлі?».

— Я могла б... Я могла б приїхати до тебе, — каже Шивон. — Просто поговорити. Усе ж, це перша п'ятниця місяця. Моя, правильно? — тихо додає вона.

Мовчання просто нестерпне. Дівчина не може вирішити, яка частина цього речення більш принизлива: те, що після стількох місяців вона ладна поїхати до нього у передмістя посеред ночі, чи вдавання, що це лише для того, аби «поговорити».

— Я буду тільки радий, — відповідає Джозеф, перш ніж вона встигає забрати свої слова назад. — Мені б дуже цього хотілося, Шивон.

І ось він знову називає її на ім'я. Дівчина на мить заплющує очі й усвідомлює, що кожна хвилину в потязі до Вінчестера її мучитимуть жах і сумніви щодо цього рішення.

— Скоро побачимося, — каже вона й завершує виклик.

Як тільки потяг зупиняється на станції Бейсінгсток, сумніви настільки проймають все ество Шивон, що вона підводиться з наміром вийти. Дівчина може просто повернутися до Лондона і перетворити все на

кумедний анекдот із повчальним фіналом: вона незалежна жінка, яка, звісно ж, не їхатиме годину в сусіднє містечко, аби провести ніч з чоловіком, з котрим вони колись разом спали. Або ж вона може повештатися нічним Бейсінгстоком — хіба у неї немає тут знайомих? Жінка, яку вона зустріла, проходячи сертифікацію на третій рівень консультування? Чи, може, це була колишня Кіта, низенька, з розкішною шевелюрою?

Але вона просто стоїть у проході, ніби паралізована, притискаючи сумочку до себе. Зрештою двері пишцять та зачиняються, потяг знову рушає, а Шивон все ще тут, їде до Вінчестера о першій годині ночі. І це її лякає. Вона виходить зі своєї зони комфорту. До чоловіка. Їй дуже некомфортно.

Коли дівчина ступає на перон у Вінчестері, її там ніхто не чекає. Нічне повітря пронизує холодом; хитаючись, повз неї проходить п'яний чоловік, наспівуючи «You'll Never Walk Alone»¹³, а жінка на п'ятнадцятисантиметрових підборах каже йому стулити рота, хоч сама й усміхається, намагаючись наздогнати свого кавалера. У житті Шивон є так багато неймовірних людей, вона майже ніколи не почувалася самотньою. Але в цю мить, дивлячись, як цей чоловік із п'яною усмішкою чекає на свою дівчину на високих підборах, її пронизує раптове розуміння. Вона хоче когось, хто чекатиме на неї.

— Шивон?

Джозеф спускається сходами з іншої платформи, сховавши руки в кишені пальта. Він зовсім не змінився: окуляри, скуйовджене каштанове волосся, широка усмішка. Побачивши його, дівчина відчуває полегшення, солодке й тепле, як у хвилини, коли чуєш приємні новини, на які так довго чекав. Вона думає, як їм краще привітатися, проте Джозеф просто цілує її в щоку, швидко обіймаючи.

Вони не їдуть до нього додому.

— Занадто далеко від станції, — каже хлопець, уникаючи її погляду. Усвідомлення того, що він бреше, розвіює тепло, що охопило дівчину, коли вона вперше його побачила. На мить у неї з'являється бажання розвернутися та повернутися на вокзал. Проте, Джозеф міцніше

притискає її до себе, і його запаху та близькості тіла після стількох місяців розлуки достатньо, аби утримати дівчину на місці.

Вони поселяються в милому маленькому готелі за кілька хвилин ходи від вокзалу. Дівчина вдячна, що це не якийсь дешевий хостел, хоча це і не зменшує пошарпаності цього закладу. Власник, здається, знає Джозефа, і Шивон обмірковує, чи водить він сюди інших жінок. Її серце завмирає, коли, на її подив, хлопець каже:

— Не хочеш випити, поки бар ще не зачинився?

Дівчина думала, вони одразу піднімуться до їхнього номера.

— Звісно, — каже вона, коли хлопець уже прямує до столика біля вікна, знімаючи своє пальто. Дівчина замовляє келих піно-нуар, не замислюючись, — інший готель, те саме червоне вино.

— Отже, — промовляє Джозеф, дивлячись на неї, проте погляд у нього дещо насторожений, можливо навіть ображений. — Ти хотіла поговорити.

Уся ця ситуація стає все більш дивною. Шивон та Джозеф не розмовляють. Вони не зустрічають одне одного на вокзалах та не сидять за столиком, потягуючи напої.

— Що ж, у кількох своїх повідомленнях ти писав, що сумуєш за мною, — каже вона, підіймаючи брову, сподіваючись, що це звучить грайливо, а не жалюгідно.

Джозеф дивиться на свій келих з майже сумною усмішкою; руки Шивон стискаються в кулаки у неї на колінах. У неї погане передчуття. Хлопець на вигляд втомлений; Шивон вперше задумується, чому він пішов з вечірки так рано, усього лиш о пів на одинадцяті.

— Я справді сумував за тобою, — каже він, і передчуття чогось нехорошого тільки посилюється. — І я досі сумую. Проте...

«О Боже», — думає дівчина, стискаючи кулаки, — «Я йому більше не потрібна». Вона прокручувала цей жахливий сценарій знову і знову, поки їхала в потязі. Дівчина уже навіть налаштовується сказати, що він їй теж не потрібен, аж тут Джозеф зізнається:

— Слухай. Мені було дуже боляче, коли ти просто відвернулась від мене цього літа. — Він підводить на неї очі й утримує погляд. — Я

був... Мені здавалося, що між нами все чудово, і раптом ти просто викинула мене зі свого життя. Я не міг зрозуміти, чому.

— Так, розумію, — каже Шивон, вертячи келих у руках. — Було досить... дивно.

Ось чому важливо триматися межі, якщо ти вже вирішила її провести, а не раптово телефонувати, вриваючись у його рідне місто о першій ночі.

— Того дня, у квітні, ти була настільки чимось засмучена, — продовжує Джозеф. — А я залишив тебе саму, бо ти наполягала, проте... Відчувалося, що це неправильно. Я весь день хотів прийти, перевірити, як ти. Думаю, мені варто було це зробити.

Шивон повільно видихає.

— Найпевніше, я би вигнала тебе знову.

Джозеф задумано стискає губи.

— Ти знаєш, чому?

Неочікуване запитання — так вона може розмовляти з клієнтом під час сеансу — і це б'є по нервах. Адже Шивон не впевнена, чи знає причину. Точніше, у неї є підозри, але дівчина ще не готова їх озвучити.

— Мені просто не подобається... Я не люблю, коли зрештою мене залишають саму. — Шивон кривиться. Копатися у своєму жалюгідному особистому житті — це вочевидь не те, чим вона хоче займатися саме зараз. Дівчина витрачає стільки часу, копаючись у чужих характерах, що можна було б подумати — у неї відшліфований хист. Проте їй ніколи не подобалося аж так занурюватися в себе. — Іноді, як тільки відчуваю, що це відбувається, мені легше піти першою.

— Щоб тебе не ранили, — каже чоловік.

— Щоб контролювати ситуацію, — швидко виправляє його Шивон.
— Аби переконатися, що я головна.

— Так, — каже він, злегка усміхаючись. — Я розумію.

— Проте мені шкода, — зізнається дівчина після довгого мовчання.
— Якщо я зробила тобі боляче. Або ні. — Вона підіймає руку. — Це недовибачення в стилі політиків. Вибач, що ранила тебе.

Джозеф обдаровує її своєю усмішкою, властивою тільки йому. Це наче ковток чогось гарячого в холодний день — її усмішка розцвітає у відповідь. Уже заради цього обличчя, заради цієї усмішки, варто проковтнути свою гордість, піти на приниження. «Мені вже ніщо не допоможе», — думає дівчина. Її проймає паніка, але все ж вона усміхається йому, наче її обличчя не встигає за емоціями.

— Правду кажучи, коли ти викреслила мене зі свого життя, я ніби прокинувся від довгого сну. Намагався стати кращим хлопцем. Утихомиритися, менше пити. І більше ніяких... вільних стосунків, — Джозеф відводить погляд.

— Саме тому ми зараз розмовляємо внизу, а не ніжимося в ліжку нагорі? — легковажно запитує Шивон, хоч її серце і вискакує з грудей. Вона не знає, що робитиме, якщо він їй відмовить.

— Так, частково, — каже Джозеф, кидаючи на неї погляд, що примушує її тремтіти. — І частково тому що, можливо, минулого разу ми замало розмовляли до того.

Можливо, «минулого разу» свідчить про те, що буде наступний. Шивон сідає рівніше, схрестивши ноги, дозволяючи своїй стопі торкнутися його гомілки. Він злегка підводить брову, наче дорікаючи. Дівчина нахабно, без нотки сорому не відводить погляду.

— Шивон, — каже він, і його тон змушує її відвести погляд. — Я не можу. Більше не можу. Я... зустрічаюся з іншою.

Ох. Вона забирає ногу, міцно стискаючи руки на колінах. *Гаразд.* Дівчина намагається зібрати думки. Це, звісно, погано, проте могло би бути гірше: не те щоби Джозеф її не хотів, просто вирішив порозважатися з кимось, поки її не було.

— У вас усе серйозно? — запитує вона, ковтаючи. Такі, як він, не залишаються без стосунків надовго. Погляньте на нього. Тепер стає до болю очевидно, наскільки глибокі її почуття до цього чоловіка. Коли вони зустрічалися, вона сама сказала, що їхні стосунки не можуть бути близькими. Проте тепер лише сама думка про нього в чужих обіймах викликає в дівчини бажання зламати комусь носа.

Джозеф грається зі своїм келихом.

— Не впевнений. Можливо.

— Ти відчуваєш з нею те ж, що зі мною? Жагуче бажання між вами таке ж, як було в нас?

Джозеф червоніє. Дівчина так любить цей рум'янець; наче з-під образу красивого та врівноваженого чоловіка пробивається миле хлоп'я.

— Шивон...

— Добре-добре, я не мала цього запитувати. Гарзд.

Шивон кусає губи. Її можуть уважати жорстокою, навіть безсовісною, якщо потрібно, проте дівчина ніколи не вкраде чужого чоловіка. Дівочий Кодекс важливий для неї, можливо, одна з найважливіших речей, якої вона дотримується у своєму жіночому житті.

Отже, якщо в Джозефа вже хтось є, потрібно просто це прийняти.

Якою ж вона була дурною. Усі ці місяці без нього, і заради чого?

— Тоді, друзі? — зрештою запитує вона.

Хлопець з полегшенням видихає і дивиться на неї, опускаючи широкі плечі.

— Так, звісно друзі. Я б дуже цього хотів.

— Що ж, я знову буду в Лондоні на вихідних перед Різдвом. Якщо будеш десь поруч, можемо побачитися. Як друзі.

Хлопець злегка примружує очі, і вона дивиться на нього, підводячи брови.

— Я серйозно, — каже дівчина. — Просто друзі. У мене немає ніякого інтересу в тому, щоб переходити комусь дорогу.

Прот Шивон так само ще не готова повністю відпустити його.

¹³ «You'll Never Walk Alone» — укр. «Ти ніколи не будеш іти один».

ДЖЕЙН

Великий палець Джейн завмирає над ім'ям Джозефа Картера в телефоні.

Після весілля вони кілька разів спілкувалися, проте не бачилися останні півтора місяця. Інколи невинно переписувалися, але це було те спілкування, яке Джейн ненавиділа найбільше — беззмістовні балачки: *«Як справи? — У мене все добре, дякую. Як ти?»*.

Їх можна було б назвати друзями, проте, чи можна вважати дружбою це банальне *а-як-поживаєш?* Якщо так, то їй цього не потрібно. Дівчина хоче його цілком і повністю, його запах, його руки, що пригортають до себе в танці. Джейн уже припинила боротися з цими почуттями. Біль того весільного танцю у вересні довів, наскільки марні намагання не любити Джозефа Картера; прийняття цієї ситуації було своєрідним полегшенням. *«Людське життя досить суперечливе»*, — сказала їй днями Етті. — *«Жодне правило не виправить цього. Інколи потрібно просто дозволити собі відчувати щось, навіть якщо це щось неприйнятне»*.

Повільно та впевнено, дівчина набирає ім'я Джозефа. Її повідомлення застигає на екрані:

Наші плани на вечерю ще в силі? х

Цей план з'явився задовго до весілля. Прочитавши *«До Лахора, з любов'ю»*, вони обговорювали приготування їжі, і Джейн згадала своє особливе куряче карі. Цю страву дівчина готує, коли їй потрібен комфорт. Джозеф одразу загорівся. *«Ти маєш приготувати її для мене»*, — сказав він. — *«Я самозапрошуюсь до тебе на вечерю, дай-но мені свій телефон»*. Дівчина сміялася з його ентузіазму, кажучи, що в

цій страві немає нічого надприродного; хлопець, зі свого боку, обрав дату на кілька місяців вперед, аби в неї було достатньо часу потренуватися куховарити. Дівчина розслабилася — до листопада було ще так далеко. А ось приготування вечері для Джозефа порушило б усі її правила, щоб тримати його на відстані. Проте в неї було достатньо часу, аби знайти відмовку та викрутитися з цієї ситуації.

Можливо, Джозеф все-таки розумів, що дівчина погодиться, тільки якщо подія буде далеко в майбутньому. Достатньо далеко, аби вона почувалася безпечно. Джейн дуже змінилася відтоді, як *приготування комфортного карі для Джозефа* було закарбовано в її плани. Тепер же не повечеряти разом здавалося їй набагато жахливішим, ніж ідея готувати для нього.

Різко вдихнувши, Джейн проводить великим пальцем по екрану й натискає «Надіслати».

Дівчина настільки переймається справами в телефоні, що не помічає, як зателенькав дзвіночок над дверима благодійної крамнички, сповіщаючи про покупця. Лиш за кілька секунд вона підводить голову і помічає свою колишню колегу Лу, яка зняковіло стоїть, переминаючись з ноги на ногу.

— Привіт, — вибачливо каже Лу. — Я не знала, як з тобою зв'язатися, єдиний варіант був приїхати сюди, тож... Нам треба поговорити.

— Ох, — каже Джейн, зиркаючи на задню частину магазину, де Мортимер сортує купи пошарпаних книжок у м'якій палітурці. — Вибач, ти... ти приїхала аж із Лондона? Щоб побачити мене?

Лу киває, стискаючи губи.

— Може, ходімо деінде, аби поговорити?

— Мені добре тут, — відказує Джейн, почувуючись дещо наляканою. Присутність Мортимера заспокоює, хоч він і поза межами чутності.

Скривившись, Лу озирається.

— Гаразд. Я просто... хотіла попередити тебе. Не впевнена, чи знаєш ти ще когось із «Брейс», і чи дійшли до тебе новини. Компанією ширяться чутки. Хтось знову заговорив про це, люди говорять про твій від'їзд. Знову.

«Будь ласка, просто скажи це», — думає Джейн; її серце б'ється так сильно, що вона відчуває відголоски цього в руках і ногах.

— Він тебе шукає, — шепоче Лу. — Мені шкода. Я подумала, тобі варто знати.

Задушливий страх перешкоджає Джейн дихати, наче в'їдливий дим. Вона хапається за край каси, стискаючи його до болю в пальцях.

— Гаразд, — каже вона тремтячим голосом. — Добре. Дякую, що попередила.

— Ти могла би приїхати до Лондона? Зустрітися з ним на власних умовах? Я б тебе підтримала. Розумію, що ми майже не знайомі, тому, найпевніше, це не має аж такого значення, та все ж.

Насправді це означає більше, ніж Джейн зараз може зрозуміти.

— Дякую, — тихо відказує дівчина. — Проте наразі я просто залишуся тут. Якщо він мене знайде — я впораюся.

— Здається, я сказала все, що хотіла, — каже Лу вибачливим тоном. — Думаю, ти з тих людей... які розв'язують проблеми в міру їх надходження. Тобто, хіба він не зможе знайти тебе тут? Ти досить недалеко від Лондона.

Джейн кривиться. Це навіть не найгірше. Усі її знайомі знають, що дівчина народилася у Вінчестері, і тут померла її мати. Ось чому вона повернулася сюди, хоча було б набагато розумніше поїхати кудись далі, аби вона справді хотіла втекти. Її просто тягнуло до цього місця.

Дівчина не пам'ятає ранніх років свого дитинства тут — вона лиш знає, що вони з батьком жили в селі біля Престона. Він ніколи не говорить про Вінчестер, і для Джейн це прекрасне містечко ніби щось заборонене. А коли вона дізналася, що фонд графа Ленглі має тут благодійну крамницю, це здалося їй знаком долі. Фонд графа Ленглі допоміг її матері піклуватися про себе наприкінці життя, коли жінка вже знала, що помирає — це одна із небагатьох сторінок із біографії матері Джейн, які їй відомі. Ще в підлітковому віці дівчина знайшла ці документи разом із похоронним замовленням. Вона вкрала це замовлення — на ньому було багато фотографій її матері, яких дівчина ніколи раніше не бачила, і вона годинами розглядала їх, занотовуючи у

пам'яті усміхнене обличчя своєї матері, її м'які карі очі, точно такі ж, як у Джейн.

Джейн могла знову втекти. Залишити Вінчестер. Поїхати кудись, де він її не знайде.

— Ні, — приглушено промовляє дівчина. — Я ще не можу звідси поїхати. Ще ні.

Тут Джозеф, і їхня запланована вечеря. Ох, а ще Етті; маленька затишна квартира Джейн; смачні млинці в кафе «У Джозі» і тепло «Пікарамби»... Вона не в силі уявити, що їй доведеться це все покинути. Дівчина заплющує очі. Якщо їй потрібно буде поїхати, — вона це зробить. Проте не зараз.

•••

Коли Джозеф приходить — як і зазвичай із запізненням — квартира наповнюється ароматним запахом спецій від страви, що повільно готується на вогні. Джейн у своїй шовковисто-кремовій суботній сукні стоїть босоніж біля плити, тримаючи в руках охолоджену склянку содової.

— А ось і ти, — каже Джозеф, легко торкаючись губами її щоки. Дівчина щосили намагається встояти на ногах.

— А ось і я, — відповідає вона, спираючись на буфет. — Привіт.

— Вибач, що запізнився, — каже Джозеф, і нахиляється привітатися з Теодором. — Мама воювала з дверима у ванну кімнату. А потім мені зателефонували з роботи щодо USB-порту, який, я так думаю, чиясь дитина заліпила жуйкою. Проте мені не вдалося переконати в цьому керівного партнера. Але, Боже, тобі не потрібно було цього знати, вибач, я трохи... — він випрямляється й спирається плечем на її холодильник, який злегка скрипить на знак протесту. Як і більшість речей у квартирі Джейн, він старий та пошарпаний, проте це тільки додає цьому місцю чарівності. — Нервуюся. Між нами все трохи дивно останнім часом, правда?

— Так, трохи, — каже Джейн, розпушуючи рис виделкою й уникаючи погляду хлопця. Такі нервові балачки зовсім не в стилі

Джозефа. Дівчині видається це до болю милим.

— У цьому моя провина, — відказує він, потираючи потилицю. Його годинник виблискує золотом під освітленням кухні. — Мені шкода. Я повинен був із самого початку чітко пояснити, на що я здатен... Що я можу дати.

— Ти ніколи не казав мені, що ми можемо бути чимось більшим, ніж друзями, — обережно каже Джейн після павзи.

Дівчина дістає із шафи свої найкращі миски, вони дзвенять у її тремтячих руках. Говорити про це просто нестерпно. Їй хочеться згорнутися клубочком, щоб не дивитися на нього та уникнути цього погляду. Дівчина проводить великим пальцем по надщербленому краю однієї з мисок.

— Коли ми тільки-но зустрілися, ти сказала, що в тебе є хлопець, — каже Джозеф з дивними нотками в голосі. — Тому... ти розумієш.

— Я розумію. Ти ніколи не був зацікавлений в мені в цьому плані. Усе ясно.

— Ні, Джейн, ні я... я не це мав на увазі, — його голос стає тихішим, і він тягнеться до її руки, проте передумує і не торкається дівчини. — Мені також важко бути просто друзями.

Джейн червоніє. Подаючи карі, вона ризикує глянути на нього крізь вії: обличчя хлопця серйозне, вилиці вкрилися рум'янцем, — надійна ознака того, що він не готовий повністю відкрити те, що зараз відчуває.

— Проте це все, що ти можеш запропонувати, — повільно каже Джейн.

— Так. Це все, що я можу запропонувати.

Джейн почувається відчайдушно, дико, ненависно лиш від однієї думки про те, що існує якась жінка, яка має всього Джозефа. Добре, що він не називав її імені. Якби він це зробив, дівчина не стрималася б і вистежила її в соцмережах, щоб таки побачити ту, кого він любить більше, ніж її.

— Чи це... тебе влаштовує? Вирішувати тобі, Джейн. Якщо це занадто... знаєш, ми проводимо час разом, товаришуємо...

— Це не занадто, — вона швидко усміхається. На секунду в дівчини з'являється думка перетворити це все в жарт і сказати щось на кшталт: *«Та припини, перед тобою не настільки важко встояти»*, але вона хоче зменшити кількість брехні у своєму житті, тож відкидає цю ідею. — Я рада тебе бачити.

— Ти впевнена?

Дівчина відчуває, як він нахилиється, щоб упіймати її погляд, і від цього жесту їй щемить на душі.

— Я впевнена, — відказує вона. — Можеш допомогти накрити на стіл?

Усю вечерю Джейн намагається не здаватися дивною. Лише раз вона все ж не стримує сліз, коли подає їм обом другу страву. Проте в ту секунду дівчина повертається спиною до Джозефа, і він нічого не каже, навіть якщо й помічає. Після розмови з Лу їй досить складно контролювати емоції.

— Джейн? — невпевнено каже Джозеф, коли вони доїдають останні крихти десерту.

Дівчина зробила шоколадний мус. Раніше вона ніколи не готувала його, тому не зовсім впевнена, чи не отруїть їх — оцим сирим яечним білком. Однак десерт надзвичайно смачний, і, чесно кажучи, *смерть-від-шоколаду* звучить зараз досить привабливо.

— З тобою все гаразд?

«О, людоньки», — думає дівчина, відчуваючи, як до очей підступають сльози. — *«Не став мені таких запитань»*.

Джейн відпиває трохи води, але її руки тремтять настільки, що трохи рідини проливається на тарілку.

— Що трапилось?

Його голос дуже ніжний, і від цього стає ще гірше. «Чому ти не можеш бути просто жахливим?» — думає Джейн. — «Чому ти не можеш бути жахливим, брехливим зрадником, який ніколи не розповідав мені про свою дівчину, який дозволив мені повірити, що я єдина?».

Дівчина б це прийняла. Прямо зараз, на частку секунди, вона думає: «Я була б ще однією твоєю жінкою. Тобі навіть не довелося б мені

брехати».

Джейн швидко встає з-за столу, коли сльози вперто починають котитися її щоками. Ось ким вона є насправді: дівчиною, яка кохає настільки сильно, що за одну мить втрачає всі свої принципи.

— Я перепрошую, — каже вона, прямуючи до ванної кімнати.

Джозеф слідує за нею, але, на превелике полегшення, не намагається простягнути руку та торкнутися її. Коли дівчина зачиняє за собою двері, вона чує, як хлопець притуляється до них спиною і сповзає до підлоги. Джейн робить те ж саме, опускаючи голову на коліна й дивлячись на плитку у ванній, яка вже вкрита свіжими слізьми. Її плач сильний, проте тихий: добре відпрацьовані ридання людини, навченої залишатися непомітною.

— Джейн, мені так шкода, — говорить Джозеф. Його голос чується приглушено через двері. — Я не знав, наскільки тобі важко це все...

— Я плачу не через тебе, — відказує вона. Хоча так, через нього. Дівчині здається, що він завжди буде причиною. — Є ще деякі речі, просто вони навалилися одночасно і... це все виявилось занадто важким для мене, от і все, — вона тягнеться до туалетного паперу і сякається. — Мені треба кілька хвилин, аби зібратися, чесно, — продовжує дівчина, намагаючись усміхнутися.

З того боку дверей западає тиша.

— Мені справді дуже шкода, — говорить Джозеф.

Тиша затягується. На протилежній стіні марно гуде поламаний вентилятор з нитками павутини у пропелері.

— Я не брехав, коли казав, що ходив у пекарню «Гокстон», аби побачити тебе, — зрештою зізнається він.

Джейн завмирає, стиснувши серветку в лівій руці.

— Історія, яку ми вигадали для весілля. Про те, як ми зійшлися. Тоді я сказав, що приходив щодня в один і той самий час, сподіваючись побачити тебе там, бо думав, що ти надзвичайно красива.

Дівчина притискає свій зціплений кулак до грудей. Вона відчуває справжній біль, ніби її серце розбивається, і якась абсурдна частина її мозку каже, що потрібно міцно стиснути груди, аби вони не розійшлися живою раною по центру.

— Я не брехав. Насправді я б хотів, щоб це була неправда, я не пишаюся цим вчинком, але я не брехав.

— Це тому ти... це тому ти вирішив заговорити? — запитує Джейн здавленим від сліз голосом. — Тому що ти думав, що я красива?

— Насправді я думав, що ти просто... неймовірна. Я казав собі, що немає нічого поганого в тому, щоб просто дивитися та насолоджуватися красою. І тоді мені здалося, що ввічлива розмова ніяк не зашкодить. А потім ти сказала, що маєш хлопця, і я відчув надзвичайне полегшення: це означало, що ти вже зайнята, тож мені не треба хвилюватися через спокусу. А потім ти розповіла правду про хлопця... Тоді ми вже були друзями, і я думав, що так все й залишиться. Я був дуже задоволений собою, — його голос замовкає. — Я думав, що мені пощастило. Потоваришував з красивою, розумною, цікавою дівчиною, і навіть не намагався затягнути її в ліжку.

Від самої лиш думки про це Джейн здригається.

— Але ось ми тут, — продовжує Джозеф. — І все, що я хочу зробити, це відчинити ці бісові двері, пригорнути тебе та поцілувати.

Джейн чує глухий удар — можливо, його кулака об підлогу. Вона від несподіванки здригається і притуляється потилицею до дверей. Дівчина заплющує очі й сидить так, піднісши обличчя до стелі та спираючись на прохолодне дерево. Вона хоче зберегти це в пам'яті: відчуття плитки під нею, холод, що підіймається по ногах, вологість сліз на щоках; голос Джозефа, який каже, що хоче її пригорнути.

— Я дав собі обіцянку, Джейн, — каже він, і дівчині цікаво, чи він теж плаче: його голос дуже низький та тремтливий. — І Боже, як мені хочеться порушити її заради тебе. Чому це настільки *складно*?

— Я теж дала собі обіцянку, — каже Джейн. Усе її тіло тремтить з голови до ніг. — І я вже її порушила. Я пообіцяла собі не закохуватися більше, Джозефе. А ти... ти... Я так більше не можу. Я не звикла до напівмір. Я не можу мати тебе і не мати тебе. Я не можу ділити тебе з іншою.

— Джейн, не треба, — тепер він точно плаче.

На мить до Джейн закрадається думка таки відчинити двері. Дозволити йому обійняти її, подивитися, наскільки міцна їхня сила волі.

— І як нам бути далі? — тихо запитує вона. — Як нам поводитися далі? Ми зможемо бути друзями?

— Зараз нам поганенько це вдається, — каже Джозеф, а Джейн сміється. — Але я хотів би цього. Справді хотів би.

Дівчина намагається це уявити. Зустрічі книжкового клубу, кава в кафе «У Джозі», годинна павза перед тим, як відповісти на його повідомлення. Вона була подругою Джозефа і кохала його упродовж кількох місяців. Чому це має змінитися зараз?

Але має змінитися, бо вона відкрилася і він про все знає. Вони не можуть просто забути ту мить вересневого вечора і той, ледь угадуваний поцілунок.

— Не думаю, що зможу бути тобі другом, Джозефе, — каже Джейн, розплющуючи очі. — Я не можу зробити цього. Мені шкода, та якщо я й далі вдаватиму, то лиш обманюватиму нас обох. Я не припиню кохати тебе.

Джозеф так довго мовчить, що Джейн раптом відчуває себе дуже самотньою тут, на підлозі ванної кімнати. Ніби вона просто розмовляє сама з собою, а його насправді там ніколи й не було.

— Гаразд, — зрештою каже він. — Добре.

Хлопець глибоко вдихає, і Джейн чує, як той рухається. Дівчина різко повертається до дверей, проте не відчиняє їх: вона мусить відпустити його зараз, інакше цього взагалі не станеться.

— Бувай, Джейн, — каже він. — Сподіваюся, ти знаєш, що я... — він знову глибоко вдихає. — Сподіваюся, колись ми зустрінемося знову. Коли настане слушний час і ми обоє будемо до цього готові.

Джейн мовчить. Вони не зустрінуться. Бо завтра вона їде. Дівчина вирішила це десь між *«Не думаю, що зможу бути тобі другом, Джозефе»* та *«Я не припиню кохати тебе»*.

Треба прямувати кудись на зовнішні Гебриди, або ж у віддалену сільську місцевість Уельсу. Місця, де немає абсолютно нікого, аби Джейн не закохалася знову.

МІРАНДА

Листопад Міранди пролітає, як у тумані, наче всі ці дні проживає хтось інший, а не вона. Їхня команда не може працювати в негоду, тож дівчині доводиться більше часу — ніж їй хотілося б — проводити вдома, тиняючись квартирою та шукаючи собі заняття. Картер дуже життєрадісний, навіть більше, ніж зазвичай. І він докладає зусиль для цього. У Міранди все ще виникають думки на кшталт «не можу повірити своєму щастю», коли вона дивиться на нього через столик у пабі або притуляє голову до його голих грудей у ліжку. Проте це трапляється вже рідше. Його лоск трохи спав, наче позолота з дешевих прикрас.

Настає грудень. Дуже холодно. На яворах, що ростуть обабіч дороги поруч, безладно виблискують різдвяні вогники. Дівчина завішала прикрасами всю квартиру, намагаючись додати хоч трішки радості. Одного пізнього вечора, після активного різдвяного шопінгу, поки вона на кухні п'є воду, з дверцят холодильника їй на ногу раптово падає яскравий північний олень, простромлюючи її своїми гострими, блискучими рогами.

— Чорти б тебе... От бевзень!

— Мірандо! — вигукує Френні, піднімаючись з дивану. — Ти щойно лаялася?

Міранда підстрибує від несподіванки — вона не помітила Френні.

— Ні, — винувато каже дівчина та кривиться від болю, підстрибуючи на одній нозі. — Можливо. Слухай, я працюю з чоловіками, які багато лаються, розумієш?

Френні шкіриться.

— Та мені однаково, це ти в нас цяця-дівчинка.

Ця фраза зачіпає Міранду. Можливо, це через зимовий холод, що причаївся під коміром її светра, чи тому що вона не займалась спортом увесь день, або ж через різкий біль у правій нозі. Проте дівчина зривається.

— Знаєш, Френ, я не така вже й свята цяця-дівчинка. Так не говорить ніхто, кому більше ніж дванадцять. Проте не в цьому суть. Насправді я досить крута; я живу сама, точніше, жила до того, як ви двоє привалили сюди без запрошення; у мене чудова робота, яку я люблю, і яка насправді досить ризикована та вимагає неабиякої сміливості; і в мене прекрасний, люблячий хлопець, — вона на мить збивається на фразі про хлопця, проте продовжує свій гучний монолог. — Я вже не та, якою була, коли ми жили разом у мами й тата, зрозуміло? Тепер у мене є власне життя. А тобі вісімнадцять, Френ. Може, і тобі час знайти когось замість того, щоб бігати хвостиком за Адель і вештатися в моєму домі, не платячи за оренду?

Очі Френні налякано збільшуються. Якусь мить сестри мовчки дивляться одна на одну.

— Вибач, — тихенько каже Френні.

Міранда опускає плечі, усе ще намагаючись балансувати на одній нозі.

— Ні-ні, це ти мене вибач. Я жахливо поведжуся. Це все погода, вона перетворює мене на Скруджа.

Френні сідає, повертаючись обличчям до сестри та притискаючи до грудей подушку.

— Ти хочеш, щоб ми виїхали?

— Ні, вибач, ні! Просто... інколи мені здається, що ви трохи перегинаєте палицю і говорите зі мною так, наче я... — дівчина махає рукою, обережно опускаючи ногу на підлогу, — не знаю, повна невдаха?

Очі Френні стають ще більшими.

— Але ми не вважаємо тебе невдахою. Аж ніяк, ні! Ти б чула, як Адель розповідає іншим про твою роботу. «Моя сестра — єдина арбористка в графстві». Вона постійно вихваляється тобою!

Міранда дивиться на сестру.

— Ти серйозно? — дівчина на секунду задумується. — До речі, це неправда.

— Овва, то, може, нам варто частіше прибирати? — Френні починає очевидно панікувати. — Чи готувати вечері? Чи... — нажахано продовжує вона, — платити оренду?

Міранда докладає всіх зусиль, щоб стримати сміх. Вона сідає біля сестри на диван.

— Можливо, трохи поприбирати? — каже дівчина, оглядаючи свою ногу. Крові немає — яке розчарування. — І пам'ятати, що це і мій простір теж, тому інколи мені хочеться повечеряти з хлопцем так, щоб нам не заважали.

— «Повечеряти», — багатозначно промовляє Френні. — Гаразд, зрозуміла. Ви досить часто «вечеряєте», еге ж?

Міранда б'є сестру подушкою.

— Фу-у, — каже вона. — У моїй голові тобі ще дванадцять і ти замала, щоб знати про «вечерю».

— От би й у мене був хтось, щоб «повечеряти», — каже Френні, дістаючи ще один удар подушкою.

Решту вечора сестри сміються і пліткують, тож Міранда йде спати більш бадьорою, ніж вона почувалася останні кілька тижнів. Насправді їй стало легше, коли вона накричала на Френні. І досить приємно провести час разом, навіть якщо це просто балачки на дивані з чаєм, печивом, і чималою горою пледів на їхніх ногах.

Дівчина пірнає під ковдру об одинадцятій, одягнена в шапку та шерстяний джемпер, аби зігрітися. За її мірками, це пізня ніч, та й робота завтра починається рано, проте вона не може заснути. Міранда дивиться в темряву, голова йде обертом від думок, які зрештою ні до чого й не приводять.

Останнім часом це трапляється занадто часто. Міранда Россо — людина справи. Вона вирішує, береться за справи, доводить їх до кінця. І точно не лежить ночами, тонучи у власних думках. Але ситуація з Джозефом здається просто... безвихідною. З одного боку, ні за що братися, усе вже вирішено; проте, думками дівчина постійно

повертається до того рахунка. Сніданок, що так і залишився без пояснення. «Моя ніч ;)» в календарі.

Дівчина змушує себе заплющити очі, намагаючись заснути, але вона зовсім не втомлена, і від лежання в ліжку її сонливість як рукою знімає.

Останнім часом, як тільки вона вимикає світло, здається, наче крізь Міранду починають проходити електричні заряди. Раптом лежати нерухомо стає чимось нестерпним.

Дівчина підводиться та вмикає світло, мружачись від яскравості лампи. Її телефон підключений до розетки на підлозі біля ліжка, і дівчина присідає, неухважно прогортаючи додатки. У WhatsApp відкривається чат із Треєм; він онлайн, і дівчина хмуриться, перевіряючи час. Далеко за третю ночі.

Вона вагається, а потім пише.

Чому не спиш в такий час? Хх

За останні кілька місяців Трей став їй хорошим другом. Він надійний, урівноважений. Міранді його песимізм здається досить милим, це як войовничість маленького, самовпевненого тер'єра. Коли один із непостійних членів команди обізвав Міранду дурним дівчиськом, Трей знайшов її, коли вона обідала і запитав, чи все гаразд. А коли він хотів потренуватися лазити по деревах, він пішов до неї, а не до Ей-Джея, і це дуже зворушило Міранду.

Витворюємо всяку дурню з Ей-Джеєм, звісно ж х

Міранда усміхається.

Яку таку дурню?

У відповідь він надсилає фото. Зображення настільки темне, що майже неможливо розібрати, що відбувається. Проте, вивчаючи екран кілька секунд, Міранда розуміє, що дивиться вниз із корзини

автопідіймача. Стріла висунута на максимум, як зазвичай буває, коли вони працюють на вершині дерева.

?! Де ви, хлопці?

Біля будинку мого друга Ріді.

І ви в автогідропідіймачі, тому що?..

Тому що Ріді хотів заглянути через паркан у сад свого сусіда.

Міранда пирхає.

У безокій пільмі?

Ми ж не можемо робити це вдень, правда? Нас би побачили.

Вона отримує ще одне фото: цього разу сцена яскраво освітлена променем принаймні одного налобного ліхтарика. Дівчина може розгледіти верхівку густого живоплоту з бирючини та щось, що дуже нагадує ногу Ей-Джея в нижньому лівому кутку фотографії.

Ти в нормі? Х

Міранда вагається, перш ніж відповісти.

Забгато думаю. Не можу заснути.

Піднести тобі настрій?

Такі фразочки не зовсім у стилі Трея, і Міранда здивовано витріщається на повідомлення.

Так, було б чудово.

Тоді чекай. Будемо за двадцять хвилин.

Що??

Але він уже не онлайн. Міранда прокручує назад, щоб перечитати переписку, проте так, здається, він таки планує завалитися до її квартири о третій годині ранку. Може, варто переодягнутися, але натомість вона гає час, переглядаючи їхні з Картером повідомлення, якими вони обмінювалися в день народження Скотта. Саме після нього хлопець вирушив на той таємничий сніданок у Лондоні. Дівчині знову стає зле, вона відчуває, як на неї тиснуть стіни її маленької кімнати.

У верхній частині екрана з'являється нове повідомлення від Трея.

Відкрий штори.

Міранда встає, здогадуючись, що на неї чекає. Тож відтуляючи штори, дівчина вже сміється. А ось і вони, Ей-Джей та Трей, стоять у корзині автогідропідіймача: Трей стискає в руках банку з пивом, Ей-Джей дивиться на неї від панелі керування. Він припаркувався на дорозі, витягнувши стрілу так, щоб вони опинилися прямісінько під вікном дівчини.

— Боже мій, — тихо каже Міранда, відчиняючи кватирку. Зламані жалюзі стукають об раму, і вона відсуває їх вбік, нахиляючись, щоб поговорити з хлопцями. — Що ви витворюєте?

— А на що це схоже? — запитує Ей-Джей. Він одягнений у джинси та шкіряну куртку, його руки в кишенях, і, навіть попри тьмяне світло з її спальні та вуличні ліхтарі внизу, Міранда помічає веселі вогники у його очах. — Хочеш пива? Чи прокататися?

— Я... — Міранда дивиться на своє вбрання і розуміє, що їй таки варто було переодягнутися. На ній вовняна шапка, пухнасті піжамні штани та потертий джемпер із термобілизною під ним. — Одну секунду, — дівчина шукає худі та пальто.

Виявляється, вилізти з вікна спальні набагато важче, ніж у фільмах для підлітків. Не допомагає їй те, що у Міранди часто болять м'язи — частина її життя, яку вона вже прийняла, — та й сам процес вимагає неабиякої гнучкості. Дівчина пробирається, хапаючись за прутья корзини автопідіймача, і підтягується вгору.

Усередині комфортніше, ніж Міранда очікувала, особливо враховуючи, що вони тут утрюх. Дівчина — хоч і запізно — усвідомлює, що її телефон залишився в кімнаті. Однак від цього навіть легше — вдихати свіже нічне повітря без нього. Ніби реальне життя зависло десь в іншому вимірі.

— Привіт, — каже вона, дивлячись то на Ей-Джея, то на Трея. — Куди вирушаємо?

Ей-Джей знизує плечима й зубами відкриває їй пиво.

— А куди хочеш?

Вони ззираються. Такий вираз обличчя Ей-Джея Міранда часто помічає, коли чоловік дивиться на неї: щось середнє між цікавістю та розбишацтвом.

— Мені треба провітритися, — каже вона.

Ей-Джей коротко киває.

— Прийнято, — відказує він, повертаючись до панелі управління. Коли стріла починає втягуватися, дівчина намагається втримати рівновагу, але її все одно кидає на Ей-Джея. Від цього її шкіра на обличчі пашить. Зазвичай так відбувається, коли Ей-Джей поруч. Вона навчилася ігнорувати це, приховувати десь глибоко в собі. Проте зараз, лиш на одну відчайдушну мить, їй хочеться прихилитися до нього. Навмисне, зухвало.

Ей-Джей би їй дозволив. Можливо, він скористався б нагодою, аби пригорнути її за талію або притиснути до себе. Дівчина впевнена — він би це зробив.

— І що ж вас надихнуло на ці нічні пригоди? — запитує Міранда, максимально відсуваючись від Ей-Джея, наскільки це можливо в цьому тісному просторі. Вітер плутає її волосся, тож дівчина намагається захвати його під шапку.

— Ей-Джею треба було піднести настрій, — каже Трей, і Міранда підводить брову.

— Справді?

— Що, вважаєш, гарні хлопці не мають почуттів? — каже Трей, і Ей-Джей штовхає його.

Компанія їде вздовж вулиці. Міранда майже впевнена, що їм не можна їздити тут на колінчастому підйомачі без якогось спеціального дозволу. До того ж сидіти в цій корзині всім разом — досить дурна забавка. Джеймі завжди стежив, щоб у них були закріплені ремені безпеки. Але дівчина з подивом помічає, що їй уже байдуже. Вона потягує своє пиво та відчувається бадьоро, і зараз це найважливіше.

Міранда розмірковує над питанням Трея.

— Мені здається, у нього є почуття, — каже вона, дивлячись на Ей-Джея. — Просто зазвичай вони сексуальноорієнтовані.

Ей-Джей пирхає.

— Думаєш, ти аж настільки добре мене розумієш, чи не так?

— Достатньо, — каже Міранда і потягує пиво, відчуваючи гірчинку хмелю на язиці, та нарешті розслабляє плечі. Є щось особливе в холодному лагері — з ним у дівчини найкращі асоціації. Вечори в пабах, душевні розмови, миті, коли вона найбільше відчувається сама собою.

— Можливо, я багатогранна персона, — каже він, дивлячись на дівчину та здіймаючи брови. — А взагалі, що з тобою? Чому не спиш?

Міранда дуже близька до того, аби все розповісти. Однак, зрештою, вирішує не відкриватися. Як тільки вона озвучить правду про рахунок та запис у календарі, дівчина більше не зможе удавати, що насправді нічого не відбувається. І, в глибині душі, вона точно знає, як звучатимуть її підозри.

— Просто день такий, — каже вона, нахилиючи обличчя, щоб помилуватися святковими гірляндами, розвішаними передмістям Ерстеда. Вони так близько, що дівчина може простягнути руку і схопити їх. Небо над ними чорнильно-чорне — не видно жодної зірочки.

— Це все твій так званий хлопець? — тихо запитує Ей-Джей.

Дівчина дивиться на чоловіка. У м'якому світлі вуличних ліхтарів по обидва боки від них і в ніжному мерехтінні різдвяних прикрас його обличчя видається золотавим. Під таким освітленням дуже впадає в око його татуювання на шкірі: гілка простягається від його грудей догори, листя майже сягає ключиці. На мить, поки вони їдуть крізь сяйво різдвяних прикрас, що над ними, здається, наче малюнок оживає на його тілі, маленькі паростки здіймаються ввєрх.

— Останні кілька місяців ти незвично тиха, — каже Ей-Джей. Його голова похилена набік, погляд затримується на ній трохи довше, ніж слід. — Ти не зовсім... Міранда.

— Він має рацію, — підтакує Трей, розглядаючи будинки, поки вони проїжджають знак подяки за обережне водіння в Ерстеді. — Ти наче у воду опущена.

— Серйозно? — Міранда пильно дивиться на них. Трей уникає її погляду. Дівчина дивується: так, останнім часом вона трохи засмучена, проте не аж так, щоб це помічали інші. Правда ж?

— Знаєш, таке враження, наче ти трохи... — Трей робить жест руками, ніби притискає щось до землі, — принишкла. Ти трохи пригнічена.

— Пригнічена?

— Так, — твердо каже він. — Саме так.

— Що ж, звісно, — ледь чутно промовляє Міранда.

Тепер будинки розкидані трохи далі один від одного й на віддалі від дороги, з довгими під'їзними доріжками та гострими металевими огорожами — найгіршим жахіттям арбориста. Холод пощипує щоки дівчини, поки вона хапається за крижані поручні корзини.

— Мені це не подобається, — говорить Ей-Джей.

Голос чоловіка сповнений такою ніжністю, що вона не може не дивитися на нього. У Міранди все всередині перевертається. Ігнорувати це почуття стає все важче, як і погляд очі в очі, і те, як дівчина з нетерпінням чекає складніших проєктів з вирубування, бо це можливість працювати поруч з ним. Вона була такою обережною, не підпускаючи Ей-Джея до себе. І не підпускатиме далі. Навіть сьогодні.

Просто зараз трохи складніше стримувати себе, ось і все.

— У нас із Картером нині є певні проблеми, — каже Міранда, знизуючи плечима. — Таке стається зі всіма, — дівчина намагається усміхнутися. — Якби хтось із вас коли-небудь був у серйозних стосунках, ви б це знали.

Жоден з них не сміється. Погляд Ей-Джея прикутий до пульта управління.

— У мене були серйозні стосунки, — зрештою каже він.

Міранда розгублено кліпає очима.

— Справді?

— Та він просто голову втратив, — каже Трей. Корзина підстрибує, і він вихиляється до перил. Через вітер компанія розмовляє трохи голосніше. — Коли ми вчилися в школі, для нього існували тільки вони з Міні. Вони були разом, поки вона не вступила до університету. А потім Міні кинула його, бо...

— Трею, — тихо промовляє Ей-Джей.

Трей замовкає. Міранда дивиться на хлопців. У темряві дуже складно розгледіти вирази їхніх облич.

— Чому вона пішла від тебе? — цікавиться дівчина.

Ей-Джей пирхає. Здається, це щось середнє між зітханням та гарчанням. Він дивиться на поля, що видніються за останніми вуличними ліхтарями. Повз них уже давненько не проїжджали машини — ніхто не був настільки дурним, щоб їздити сільською місцевістю Суррея майже о четвертій ранку.

— Вона хотіла собі якогось розумного, багатого хлопця. Думала, що знайде такого в університеті. — Ей-Джей знизує плечима. — Зрештою, вона вийшла заміж за банкіра, тож, вважай, досягла, чого хотіла.

Міранда дивиться на потилицю Ей-Джея, думаючи про те, як добре він грає роль грубого, жорсткого хлопця: завжди в брудних джинсах, хизується біцепсами, заглядається на дівчат.

— І що сталося по тому? — запитує вона.

— А потім я зрозумів, що переді мною простягається весь світ, — каже Ей-Джей, усміхаючись їй через плече.

Проте Міранда вже вивчила цю звичку. Вона розуміє, це один із його захисних механізмів, інструмент, аби ухилитися від прямої відповіді.

— Вона розбила тобі серце?

Трей знічено совається сидінням. Тиша затягується, холодна, беззвучна, така, що примушує здригатися. Їй не варто було ставити це запитання, воно занадто особисте — у них не настільки близькі стосунки. Вона зробила все, аби вони такими не були.

— Можна й так сказати, так.

Міранда не впевнена, що її більше дивує: думка про те, що в Ей-Джея розбите серце, чи те, що він добровільно розповідає їй про це.

— Мені шкода, — каже вона, важко ковтаючи. — Це тому ти постійно загулюєш з різними жінками?

— Мірандо, — різко відказує Ей-Джей. — Я ні з ким не спав уже майже рік.

Дівчина вражено замовкає.

— Що? — перепитує вона.

Ей-Джей повертає занадто різко: їх трьох разом підкидає, Трей упирається ліктем в живіт Міранди, Ей-Джей валиться спиною на неї. Допоки вони знову розсідаються на свої місця, на обличчі Ей-Джея уже панує його звична байдужість.

— Чому ти ніколи... Ти завжди... — вона розгублено дивиться на Трея. — Усі кажуть, що ти ще той бабій!

Ей-Джей пирхає.

— Проблема всіх у тому, що *ніхто* із них не цікавиться оновленнями. Я багато гуляв аби з ким у свої двадцять із хвостиком, так. Проте не зараз. Я покінчив із цим.

— Але... але ти постійно заграєш зі мною! — каже Міранда.

— Так, — каже Ей-Джей, стискаючи губи. — Я знаю.

— То що, виходить, ти просто... дражнишся?

Трей зі стогоном відкидається назад і дивиться на нічне небо.

— Я не досить п'яний, щоб бути свідком цієї розмови.

Міранда розгублено дивиться то на нього, то на Ей-Джея, який злегка заводить очі.

— Ні, Мірандо, я не просто дражнився.

— То ти... вибач, ти хочеш зі мною переспати чи ні?

Ей-Джей сміється. Міранда дивиться на нього, темні дерева за його спиною трохи підстрибують перед її очима, коли корзина хитається.

— Я хочу запросити тебе випити келишок-другий, — каже Ей-Джей, проводячи тильною стороною долоні по роту. Хлопець ловить її погляд і тримає його, абсолютно відкрито і кокетливо. Можливо... це *не те*, що він робить з усіма? — Я ніколи не натякав ні на що більше, ніж побачення, чи не так?

Міранда відкриває й закриває рота, хапаючись за поручні корзини позаду себе. Трей все ще дивиться в небо, удаючи, що він деінде, а не тут. І дівчині хочеться штовхнути його, аби він щось зробив, аби відповів на її запитання: «*Ти бачиш, що відбувається? Ти чуєш його?*». Автогідропідіймач починає гальмувати. Уже на автопілоті вони притискаються до одного боку, поки корзина коливається в повітрі, й Ей-Джей паркується на узбіччі. Коли він гасить фари, все поринає в суцільну, густу, як оксамит, темряву. Тепер, коли вуличні ліхтарі залишилися позаду, на небі можна розгледіти зірки: нескінченні сріблясті краплиночки, наче яскраві макові зернята, розсипані небом. Від холодного вітру перехоплює подих, і Міранді здається, наче вона проковтнула лід. Трей та Ей-Джей тепер просто затінені силуети. Дівчина могла б вдати, що їх тут узагалі немає, поки вона витає високо в небі.

— Усе добре? — запитує Ей-Джей.

Хлопець торкається її — просто рукою до ліктя. Усього лише два пальці на її шкірі. Проте цей доторк здається настільки розпусним і неймовірним, що Міранді доводиться докласти всіх зусиль, аби не притулитися до нього ближче. Зараз вона не витає. Вона тут, як ніколи *присутня*.

— Так, усе гаразд. — Дівчина не підсовується до нього, хоч і не відхиляється від доторку. Зрештою, Ей-Джей забирає руку. — Де ми? Що ми тут робимо?

— Нічні сходження на дерева, — каже Ей-Джей. — У мене є запасний набір для тебе.

— Це не дуже хороша ідея, — говорить Міранда, проте її серце починає битися швидше від самої лиш думки про це. Вона ніколи не

лазила деревами вночі. — Як щодо кріплень? Страховки?

Треј вмикає свій налобний ліхтарик, і Міранда мружитья від раптового світла, прикриваючи очі рукою.

— Ой, — каже Треј. — Вибачте.

Він повертається, щоб оглянути дерева поряд, промінь від ліхтарика освітлює голі мокрі гілки. Надворі все ще вітряно: листя шелестить, як обгортковий папір. Не найкращий день для лазіння деревами навіть за денного світла.

— Ми взяли автогідропідіймач навмисне, щоб все перевірити, перш ніж підійматися, — каже Треј, киваючи ліхтарем на гілки. — Усе безпечно, розслабся.

Міранда пирхає, та все ж починає розігрівати м'язи, рухаючи плечима. Раптово бажання вилізти на верхівку стає просто нестерпним. Так, може ця ідея дурна, проте надзвичайно захоплива. Дівчина вже давно не відчувала себе по-справжньому схвильованою.

— Ось, — каже Ей-Джей, простягаючи їй налобний ліхтарик. — Оглянь тут все і тоді вирішуй, чи хочеш лізти нагору. Якщо таки захочеш, одягнеш мій захисний шолом.

Вони злегка торкаються руками, коли дівчина бере налобний ліхтарик.

— А ти? — запитує вона.

— Я відомий своєю твердолобістю, — каже Ей-Джей, поблискуючи усмішкою під світлом ліхтарика Трея. — Звісно, я люблю ризик, проте твоя голівонька надто вже припала мені до душі.

Він простягає руку й торкається її волосся під шапкою, біля вуха. За мить його руки, як і не було, проте тіло дівчини все одно її відчуває.

Зрештою, Міранда позичає комплект Трея. Перед цим хлопець наполягав, щоб йти першим. Однак потім, зробивши в темряві шість невдалих спроб закріпити головну мотузку навколо однієї з нижніх гілок, він заявив, що *«занадто п'яний для всіх цих вибриків»* і дуже незграбно виліз зі своєї страховки, передаючи її Міранді. Наразі Треј вмовстився в корзині підіймача, освітлюючи їм шлях своїм налобним ліхтариком, аби допомогти орієнтуватися в просторі.

Вони з Ей-Джеєм лізуть на те ж саме дерево, з двох протилежних сторін. Міранда рухається повільно, можна навіть сказати, через силу. Вона вже давненько не підіймалася без ваги бензопили на тілі, і десь упродовж перших десяти хвилин дівчина докладає величезних зусиль, аби втримати рівновагу, та й в цих умовах вона напівсліпа. До того ж випила пива — всього пляшечку, проте це однаково сповільнило її реакцію.

А втім, без цього пива її розсудливість взяла б гору і не дозволила б дертися на дерево в темряві. Найбільша проблема в кріпленнях. Інколи буває складно надійно закріпити мотузку навіть удень, не кажучи вже про безоку пітьму, в якій гілки зверху — це всього лиш сіро-чорне галуззя на фоні темного неба. Кожен крок потребує принаймні в п'ять разів більше часу, ніж зазвичай. Проте цікаво, як все це змінює сам процес підняття. Дівчина відчуває все: кору під своїми колінами, мотузку, від якої печуть долоні, тихий стогін дерева, його близькість. Міранда повністю зосереджена. Ніяких думок, сумнівів, хвилювань щодо Картера. Вона просто підіймається вгору.

— Зупинимося тут?

Ей-Джей ближче, ніж вона очікує. Вони притискаються до стовбура, тож дівчина втрачає будь-яке відчуття простору і не розуміє, наскільки високо піднялася. Проте, здається, дерево звужується, а значить до його крони набагато ближче, ніж вона думала. Надворі вже глупа ніч, що переходить у світанок, хоч Міранда цього й не помітила: між гілками, за плечима Ей-Джея, рожевіє горизонт.

— Так, — дівчина важко дихає, її груди різко здіймаються. Лише зараз вона відчуває, як печуть усі подряпини на її руках і ногах. Піжамні штани Міранди зібгалися під страховкою, а один із рукавів кофти зсунувся вгору; промінь її налобного ліхтарика освітлює кров на рукаві, що виступила з глибшого порізу на її передпліччі. Вона маневрує до Ей-Джея, який вмовстився на горизонтальній гілці, й фіксує свою основну мотузку так, щоб та частково перебрала на себе її вагу. Мотузка навколо стовбура дає Міранді максимальну безпеку, яка можлива в цій ситуації. Дівчина з полегшенням видихає, вимикаючи свій налобний ліхтарик.

Ей-Джей вимикає свій — і їх вражає неочікуваний контраст. Світло зникає, на мить їх огортає запаморочлива, суцільна темрява. Міранда наосліп простягає руку, аби схопитися за стовбур дерева поруч, ніби намагаючись не впасти в раптовій темряві. Потім її очі повільно пристосовуються, і, коли світ повертається у фокус, неквапом повертається й реальність. Навкруги не так темно, як здавалося спочатку. Між чорними гілками, що вкривають небо, видніється м'яка смужка обрію, і вугільно-сірі ліси навколо них світлішають з кожною секундою.

— Нам слід спускатися та збиратися на роботу, — каже Міранда. Її голос хрипкий від їхніх з Ей-Джеєм перегукувань під час підйому. — З хорошого — ми не будемо дуже втомленими завдяки адреналіну.

Ей-Джей усміхається. Вона бачить його обриси: форму бородатої щелепи, сяючі очі.

— Завжди бачиш позитив, — каже він. — Виходить, ми взагалі не спали?

Міранда сміється. Вона мала б хвилюватися: дівчина *ніколи* не приходила на роботу невиспаною, це було б божевіллям, і, звісно ж, дуже небезпечним. Але її тіло раює від такого підйому, і тут, на дубі, вперше за кілька тижнів вона почувається невимушено.

— Джеймі нас приб'є, — каже дівчина.

— Б'юся об заклад, це і поруч не стояло з вибриками, які він влаштовував у молодості. До того ж я підстрахую тебе. Чашка кави дорогою на роботу — і ти будеш в чудовій формі, як завжди.

Міранда дивиться на Ей-Джея, поки той спостерігає за світанком. Дивно навіть припускати, що ці його коментарі — «*Я підстрахую тебе*», «*У чудовій формі, як завжди*» — можуть бути не просто лестощами.

— Я думала, що я всього лиш забавка для тебе, — зрештою каже Міранда, повертаючи обличчя до обрію. Небо вже змінюється від блідо-сірого до ніжно-блакитного, а тонка рожева смужка на горизонті поглиблюється до пурпурової. — Увесь цей флірт і таке інше. Я думаю, тобі просто подобаються виклики.

— Можливо, спочатку, — погоджується Ей-Джей через мить. — Проте, може, і ні. Може, навіть і тоді, ні. Я зрозумів, що ти особлива, ще в нашу першу зустріч. Ти просто... Ти навіть не здатна прикидатися. Справжня. І звісно ж, надзвичайно чарівна, що теж важливо.

Дихання Міранди знову пришвидшується. Вона злегка потирає долонею кору дерева під собою, відчуваючи шорсткість своєю шкірою.

— Проте я все розумію, — він на мить скося дивиться на неї. Від тьмяного світла зеленкуватість його очей стає туманною та сірою, як лишайник. — У мене не виходить поводитися інакше. Я не дуже вправний у... серйозних розмовах з жінками.

— Саме зараз ти це робиш, — зауважує Міранда.

— Що ж, можливо, для цього мені потрібно сидіти на висоті майже двадцяти метрів.

Двадцяти метрів? Міранда дивиться вниз, але не може розгледіти землю під ними. Незалежно від того, наскільки ти досвідчений верхолаз, неможливо звикнути до того, як раптово міняється перспектива, коли дивишся вниз, а в мозок надходить прямий сигнал: «Це небезпечно».

— Не може цього бути, — зрештою каже Міранда, знову дивлячись на горизонт. — Ти досить часто молот дурню на висоті двадцяти метрів.

Ей-Джей сміється.

— Розумієш, не думаю, що це набагато краще, — продовжує Міранда. — Те, що я подобалася тобі, коли ти залицявся до мене. Я в стосунках. Хороший хлопець мав би зрозуміти, що я вже зайнята, і поводитися пристойно.

— Що ж, — каже Ей-Джей. — Я ніколи не претендував на роль хорошого хлопця.

— Не роби цього.

Він питально дивиться на неї.

— Ось ця відмовка «*Я такий поганий хлопець*». Бери відповідальність за власні вчинки. Ти *хороший* хлопець і знаєш, що не мав би зі мною фліртувати, бо я зустрічаюся з іншим.

Він замовкає, міркуючи.

— Можливо, — визнає чоловік. — Можливо, я про це знаю. Проте не думаю, що переступив якусь межу.

Міранда здіймає брови.

— Не думаєш? Тобто, ти б так само фліртував з іншою жінкою, якби ми були разом?

— Ні, — швидко відказує Ей-Джей і морщиться. — Гм. Я не впевнений, що це те ж саме, проте гаразд, гаразд. Просто цей твій хлопець не робить тебе щасливою, а я б зміг.

Міранда міцніше стискає гілку під собою, дозволяючи корі впитися в її долоні.

— Ей-Джею... — починає дівчина, хоча в неї не залишилося енергії зупинити його.

— Скажи мені, — він підсувається ближче, і Міранда зовсім поруч відчуває тепло його тіла. — Він любить тебе такою, яка ти є, чи хоче, щоб ти була кимось іншим?

Слово *любить* ошелешує її, наче дівчині не вистачає повітря в легенях. Ей-Джей не каже, що любить її, звісно, ні, проте... з його уст це слово видається значущим. Вона завжди думала, що він переспить з нею, а потім кине. Щоразу цей сценарій закінчувався однаково, хоч вона і намагалася не думати про це. Дівчина дивиться на його профіль; тепер уже досить світло, щоб побачити лінію його бороди.

— Мені здається я... подобаюся Картеру така, як я є, — зрештою каже Міранда. Усе ж таки, вони з Картером ніколи не говорили, що *люблять* одне одного. — Не думаю, що він повністю *розуміє* мене, проте він не намагається мене змінити. — Вона глибоко вдихає; у повітрі пахне димом, такий знайомий запах зимового ранку. — Думаю, насправді проблема в мені. Можливо, я не приймаю *його* настільки, наскільки мала б. Знаєш, можливо в моїй голові є занадто чітке уявлення про те, яким він має бути. Дорослий чоловік, у якого все під контролем. А насправді він... просто людина.

Дівчина дивиться вниз. Наближається ранкова година. Їй просто необхідно замовкнути, інакше все впливе на поверхню: те, як вона

більше не може довіряти Картеру, як сумнівається, що взагалі зможе колись повернути цю довіру.

— Нам пора повертатися, Ей-Джею, — каже вона. — Треба спускатися та йти на роботу.

— Пора, — спокійно погоджується хлопець, не роблячи жодного руху. — Проте трохи хочеться залишитися тут, правда ж?

Міранда довго мовчить, перш ніж відповісти. Вона ніколи не заохочувала Ей-Джея. Жодного разу. Ні словами, ні поглядом, нічим. Та зараз, сидячи тут поруч з ним, коли сонце сходить над лісом, а реальний світ залишається далеко внизу, їй так відчайдушно хочеться цього.

Проте Міранда Россо не з тих жінок. Вона вірна Картеру, попри всі проблеми з довірою, і їй надто подобається Ей-Джей, аби обманювати його.

— Послухай, Ей-Джею, — говорить вона. — Ти повинен зрозуміти, між нами ніколи нічого не буде. — Вона ковтає. — Вибач. Я просто не хочу, щоб ти тинявся і чекав на мене, аби я зрештою не прийшла, розумієш?

— Так, — тихо каже Ей-Джей через мить. — Що ж. Тоді це все.

Міранда все зробила правильно. Дівчина вірить в це.

Просто витає якесь відчуття не зовсім правильного рішення. Ось і все.

•••

Робочий день просто жахливий. Джеймі лиш кидає погляд на них трьох, коли вони приходять із запізненням на десять хвилин — враховуючи обставини, досить вражаюче, — і його обличчя стає грізним.

— Бігом пішли пити воду, — каже він. — По кухлю кожному. І той, хто виблює свою, візьме на себе всі силові навантаження.

На щастя, усі успішно випивають свою порцію, хоча Трей, здається, трохи виблював собі в рот. Безумовно, йому найгірше: поки Міранда та Ей-Джей вилазили на дерево, він без упину пив. У якийсь момент

хлопець кидає колоду небезпечно близько біля ніг Міранди, і Джеймі так на нього верещить, що аж із дому виходить клієнтка в самій нічній сорочці, аби побачити, через що весь цей галас.

Зміна нарешті закінчується, і Міранда повертається додому. На порозі на неї чекають квіти. Червоні гвоздики, шипшина та листя евкаліпта, перев'язані червоною стрічкою, і записка: «Щоб додати яскравості твоєму тижню! З любов'ю Картер». Дівчина заходить, ставить букет у вазу, і, розташовуючи його в центрі столу, раптом починає плакати.

— Мір! — каже Адель, висовуючи голову у двері спальні. — Ой лишечко, чого ти плачеш?

Вона ще більше вражена, ніж Френні, коли та почула, як Міранда лається.

Дівчина поспішно витирає обличчя.

— Ні-ні, усе гаразд, — каже вона, однак здавленим голосом. Тож усе доволі очевидно.

Адель підходить ззаду й обіймає сестру за талію. Міранда завмирає, тримаючи одну руку на зап'ясті Адель, зворушена її вчинком. Від цього до очей дівчини знову підступають сльози, тож вона втомлено зітхає, відходячи від сестри, аби взяти серветку та витерти обличчя.

— Де Френ? — запитує Міранда. Для неї досить принизливо, що за одну добу обидві її сестри бачили, як та плаче.

— Вона на співбесіді, — каже Адель, і Міранда обертається, аби подивитися на неї. Щось у виразі її обличчя змушує сестру вибухнути сміхом. — Ой, та не дивуйся так, — каже вона, прямуючи до чайника. — Френні завжди була більш рішучою з нас двох, чи не так?

— Ні? — каже Міранда, й Адель хихикає. — Ой, це був жарт.

— Так, я дражнюся. Проте однаково пишаюся нею. Вона просто пішла і зробила все сама!

Щось у голосі Адель примушує Міранду задуматися, може, це щось глибше, ніж жарт. Якщо ти завжди була близнючкою, яка все робить першою, мабуть, дивно бачити, як сестра йде і сама першою робить те, чого ти ще не робила.

— Чому плачеш? — запитує Адель. — Може, тобі чаю?

Міранда схвально дивиться на неї й прямує до дивану. Дівчина вмощується на нього й важко зітхає. Коли вона почувалася настільки втомленою? Її повіки, як наждачка, а в кінцівках приглушений біль, наче вона захворіла на грип.

— Це був дуже довгий день, — каже Міранда.

— Знаєш, ти можеш поговорити зі мною, — промовляє Адель.

Міранда спирається на одну руку, щоб подивитися на сестру. Вона робить чай, проте є щось напружене в цій невимушеності, ніби вона намагається її вдати. Міранді цікаво, чи говорили вони з Френні про її вчорашню істерику після інциденту з оленем.

— Дякую, — відказує Міранда, лягаючи назад та згадуючи, як добре було сміятися з Френні. — Якщо я поділюся з тобою дечим, — каже вона, — обіцяєш нікому не казати цього? Окрім Френні, очевидно, але ти маєш взяти з неї обіцянку мовчати.

— Звісно, — відказує Адель. — Без питань. Я тепер умію берегти секрети.

Міранда усміхається, дивлячись у стелю. Вона говорить «тепер умію», бо в дитинстві Адель розпатякувала геть все, навіть те, що тато потайки курил сigareти на сходовому майданчику.

— Мені дуже подобається Картер, — каже вона через кілька секунд. Адель ставить їхні чашки на стіл і сідає на диван, кладучи собі на коліна ноги Міранди.

— Гаразд, — каже Адель. — Це ж добре?

У Міранди закрадаються певні сумніви щодо душевності розмови. Вона на секунду заплющує очі, і їй стає до болю приємно, проте вона не хоче спати. Якщо вона спробує заснути, її думки просто не дадуть їй розслабитися.

— Тобі дуже подобається Картер, хоч... — каже Адель.

— Хоч... — продовжує Міранда. — Хоч...

— Хоч... — дуже серйозно говорить Адель, і раптом Міранда починає сміятися. Вони стільки разів сказали це слово, і тепер воно звучить до безглузлого комічно.

— Що! Що! Та я слухаю! — обурюється Адель. — Я не говорила, що він чогось хоче... я просто казала...

Міранда підтягує ноги до грудей, від сміху в неї аж котяться сльози. Адель б'є її по гомілці.

— Зосередься! Розкажи, що тебе так засмутило! Ну ж бо, я можу допомогти!

Міранда заспокоюється і знову кладе ноги на коліна Адель.

— Мені дуже подобається Картер і, в ідеальному світі, він прекрасно мені підходив би.

— В ідеальному світі, — повторює Адель, і Міранда кривиться.

— Я не хотіла, щоб це звучало, як дешева реаліті-шоу, — каже вона.

— Ні-ні, усе гаразд, ти говориш моєю мовою, — заспокоює її Адель.
— Мені подобається. Продовжуй.

— Та мені страшно. Я почуваюся так, наче... На мою думку, усе в наших стосунках було ідеально. Проте це неправда. — Міранда видихає. — Я почуваюся жахливо від того, що промовляю це вголос. Він настільки хороший хлопець.

«Це так? Він хороший, правда?».

— Хоч... — Адель несхвально дивиться на сестру, коли у Міранди на обличчі з'являється усмішка. — Досить сміятися! «Він настільки хороший хлопець» — це незавершене речення? Чи ти рюмсаєш, бо він подарував тобі квіти?

— Він такий хороший хлопець, проте мені здається, я його не знаю, — Міранда притискає руку до чола, усмішка сповзає з її обличчя. — Боже, це звучить безглуздо, ми разом уже так довго. Певна річ, я знаю його. Проте відчувається ніби... є ці замкнені двері, й інколи він наче ховається туди. А ось з Ей-Джеєм... — вона закушує губу.

— З Ей-Джеєм, — багатозначно повторює Адель. — Передай-но чай.

Міранда зі стогоном перевертається, беручи їхні чашки одну за одною.

— Ей-Джей із твого дня народження? Сексуальний лісоруб в татуюваннях?

— Адель, ми не лісоруби, в Британії це називається...

— Та знаю я, — перебиває її сестра і сьорбає свій чай. — Знаю, як називається твоя робота, розслабся. Я просто сприймаю його як

лісоруба. Він був фактично одягнений у фланель, асоціація сама з'явилася.

Міранда відкриває рота, аби запитати, що означає *фактично одягнений у фланель*, проте вирішує змовчати.

— Що ж, так, — каже вона. — Це він.

— У нього немає ніяких замкнених дверей, ти це маєш на увазі? — запитує Адель.

Міранда розмірковує. Це не зовсім правда. У Аарона Джеймсона точно є потаємні глибини.

— Точніше сказати, що Ей-Джей... Я знаю, що він дав би мені ключ від цих дверей.

Адель мовчить і п'є чай.

— Звучить глибоко, — каже вона. — Тож, Картер відмежовується від тебе?

— Щось схоже на це, — відказує Міранда. — Видається, що так. Він *постійно* щось недоговорює, приховує щось.

— Бреше тобі? — запитує Адель.

— Так, — повільно промовляє Міранда. — Мені так здається. Можливо. Проте... Я не можу зрозуміти, чому. Не думаю, що він зраджує. Чомусь це здається мені *малоймовірним*.

— Гаразд, — трохи невпевнено каже Адель.

— Добре, *інколи* ці думки таки закрадаються мені в голову, — визнає Міранда. — Але все ж... *ймовірність* цього дуже мала.

— Проте щось таки наштовхнуло тебе на ці припущення?

Рахунок. Заплановані події в календарі. Мері Картер наполягала, що Міранда насправді не його дівчина і що *є інша*.

— Так, — говорить Міранда. — Є кілька речей. Вони просто поселилися в моїй голові. І мені так добре вдавалося не підпускати Ей-Джея до себе. Проте, зі всіма цими сумнівами щодо Картера, поводитися так і далі стає все важче.

— Що ж, — промовляє Адель, обіймаючи руками свою чашку чаю. — Значить, час трохи порознюхувати.

— Порознюхувати?

— Отримати більше інформації. Пошпигувати.

— За *Картером*? Я не можу шпигувати за своїм хлопцем.

— Звісно, можеш. Тобі потрібно взяти справу у власні руки, Мір. Я бачу, тебе це турбує. Ти ненавидиш, коли речі виходять з-під контролю. Отже, потрібно хоч щось з цим робити.

Адель самовдоволено усміхається, поки Міранда дивиться на неї з відкритим ротом. *Так і є.* Як вона дізналась?

— Я просто генійка, — говорить Адель. — Можеш не дякувати. Проте я б не відмовилася від ще однієї чашечки чаю.

ШИВОН

— Занадто вульгарні.

Шивон кидає чоботи за спину й тягнеться за іншою парою.

— Занадто старанні.

— А ці?

— Занадто екстравагантні.

— Специфічні. Добре. А ці?

— Занадто молодіжні для тебе.

Шивон задихається від удаваного обурення, притискаючи руку до серця. Марлена хихикає.

— Весело тобі? — цікавиться Шивон, тягнучись до своєї улюбленої пари коричневих чобіт на підборах майже у 8 сантиметрів. Зрештою вона завжди повертається до них.

— Так, — відказує Марлена. — Хіба це не очевидно?

Заходить Фіона з тацею напоїв — її фірмовий гарячий шоколад з бейлісом — а з телефона голосно лунає «All I Want for Christmas Is You»¹⁴. Шивон заплющує очі та глибоко вдихає: ніщо так не асоціюється у неї з Різдвом, як гарячий шоколад Фіони. Вона завжди намагається повторити цей рецепт у батьків на Різдво, проте у неї ніколи не виходить так само смачно. Фіона наче додає до напою свою особливу магію, чари найкращої подруги.

— Досі пакуєш речі? — запитує Фіона, дивлячись на гори одягу в Шивон на ліжку. — Тільки не кажи, що все це ти береш із собою.

Фіона ніколи не пакує багато речей: вона з тих людей, які переливають шампунь у спеціальні маленькі пляшечки для подорожей замість того, щоб купувати нові туалетні принадлежності на місці, і до кінця відпустки дівчина одягає все, що привезла принаймні двічі.

Шивон подобається різноманіття. До того ж вона ніколи не одягає те ж саме.

— Мені потрібно багато нарядів, — каже Шивон, сідаючи на край ліжка з горням гарячого шоколаду. — Я уявлення не маю, що відбуватиметься в цій поїзді до Лондона. Мені потрібне вбрання для можливої зустрічі з його друзями, для першого-майже-правильного побачення....

— Ти впевнена? — запитує Фіона. — А хіба це не особливий захід-без-побачення?

— Можливо, якщо ця жінка досі присутня в його житті, — говорить Шивон, перебираючи сукні, розкидані на ліжку. — Проте краще бути готовою.

— Так тримати, — каже Марлена, погойдуючи стегнами під музику. — Покажи цьому чоловіку, кому він належить.

— Марл, обережно, бо виллеш, — зауважує Фіона.

Марлена дивиться на неї з докором. Одного разу вона стрибнула в басейн, тримаючи в руці келих шампанського, і не пролила ні краплі.

— Мені здається, це чудово, що ти даєш йому ще один шанс, — каже Марлена, танцюючи й попиваючи свій напій. — Після Кіліана в тебе не було стосунків, і це дивно, бо тобі вони потрібні.

— Дякую, Марл, — сухо відказує Шивон. — Та ми всього лиш друзі, не забувай про це. Я не «даю йому ще один шанс». І взагалі, у Фіони не було сексу вже близько семи років — ти не можеш взятися за неї?

— О, повір мені, — говорить Марлена з повним ротом гарячого шоколаду, — вона наступна в моєму списку.

Проводити час із Джозефом Картером удень, на свіжому повітрі, здається досить сюрреалістичним. Це наче зайти в нічний клуб з увімкненим світлом, або побачити фотографію собаки на водійському місці в машині.

У Ковент-Гардені, коли пара наближається до величезної різдвяної ялинки, їх зіштовхує юрба туристів, що проходили повз, і рука Шивон ледь торкається руки Джозефа. Вона торкалася цього чоловіка безліч разів, безліччю способів, проте якимось чином дотик їхніх рук у

рукавичках тут, на цій людній площі, здається таким же інтимним, як і все, що вони робили в ліжку. Шивон тремтить.

— Абсолютно переоцінено, — каже дівчина, прочищаючи горло та дивлячись на нього. Вони обговорюють свої думки щодо святкування Нового року, яке, у свої двадцять вісім років, Шивон вважає дурницею.

— Ні! — обурено каже Джозеф, коли вони ухиляються від невеликої групи дітей, з неоновими рюкзаками, на шкільній екскурсії. — Хто може не любити святкування Нового року?

— Гм, всі? — відповідає Шивон. Шкіра на її щоках аж болить від холоду. Вона, ймовірно, уся в жахливих рожевих плямах, та й вбрання її занадто легке для цієї погоди, проте дівчині байдуже.

День просто неймовірний. Різдвяний шопінг і гаряча, міцна кава з класних кафе; відпочинок на лавках та споглядання за людьми; час, аби послухати, як вуличні музиканти співають різдвяних пісень.

— Як ти зазвичай святкуєш? Можливо, проблема в цьому? — запитує Джозеф.

— Я вже все перепробувала, — говорить Шивон, коли вони заходять до критого ринку. Від модної косметичної крамниці долинає аромат кориці та яблук, а вітрина сусіднього магазину так і манить стосами макаронів усіх пастельних відтінків. — Вечеря з близькими друзями, масштабний рейв, феєрверки на даху, домашні вечірки...

— Масштабний рейв? — повторює Джозеф, здивовано розглядаючи Шивон.

— Звісно, я ходжу на рейви, — вона здимає брову, а він сміється.

— Хотів би я це побачити, — дивується хлопець, і вона пирхає, ніби кажучи: *«Якби ж то тобі пощастило»*.

— А де ти зустрічатимеш Новий рік? — запитує вона. Просто фантастично прогулюватися з ним так, бути поруч цілісінький день. Надзвичайне задоволення: як шоколадне морозиво чи дороге червоне вино.

— Ми зі Скоттом йдемо на вечірку, яку організував благодійний фонд, де він працює. Це величезний заклад, *Ґрейндж*, поблизу Вінчестера, — каже Джозеф. Вони повільно ступають, пробираються крізь натовп, оглядаючи вітрини. Шивон уже досить давно так

безтурботно не відпочивала. Її навіть не дратує відсутність мети цієї прогулянки — дівчині просто приємно поруч з ним блукати. — Ця споруда схожа на якийсь грецький храм, але як тільки заходиш всередину — навколо суцільна штукатурка та дошки. На вигляд справді фантастично. Мій друг одружився там минулого літа.

«Ми говоримо про весілля!», — проблискує в голові дівчини. Так завжди буває, коли Джозеф зачіпає цю тему. Дівчина ніяк не може побороти цю думку, як би вона не переконувала себе, що навіть не вірить в інститут шлюбу. Конкретно ця соціальна норма занадто глибоко укорінилася в ній. У цьому вона звинувачує улюблені романтичні комедії свого дитинства.

— Звучить неймовірно, — каже Шивон.

Настає павза. Зграя підлітків проштовхується повз, палко обговорюючи Канье Веста, малюк плаче, тягнучи руки вгору, і його бере на руки тато. З бутика, що продає сумочки за кілька кроків попереду них, лунає «Jingle Bells». Статус незапрошеної на цю дивовижну новорічну вечірку пригнічує, навіть більше за весь гамір і шум навколо. Шивон через силу усміхається, опускаючи погляд вниз. Корисне нагадування не надто захоплюватися. Зрештою, вони просто друзі.

Того вечора вони йдуть вечеряти в нудний, дорогий ресторан у районі Сохо. Офіціанти надто веселі, як на смак Шивон, проте їжа чудова. Джозеф поводить по-іншому — він сміється занадто голосно, говорить занадто багато — і через деякий час Шивон приходить до карколомного висновку, що він насправді трохи нервує.

Почуття Шивон абсолютно протилежні. Якимось чином відсутність перспективи сексу її надмірно розслабляє. Дівчині навіть на думку не спадало, що можна приємно проводити час із чоловіком, до якого у неї є почуття, без тиску романтики. Вона переконана, що стосунки без обов'язків — це найоптимальніший варіант, адже ти береш найкращу їхню складову (секс) і залишаєш позаду всю непотрібну метушню (решту дрібниць). Сьогоднішній день стає для неї відкриттям.

— Що ж, — каже Шивон, випивши вже півтора келиха вина. — Оскільки ми просто друзі, то можемо бути чесними, правда?

— Я був чесним раніше, — м'яко каже Джозеф, і Шивон сміється.

— Звісно не був. Ніхто не буває повністю чесним, якщо хоче зтягнути когось в ліжку.

Джозеф кліпає, дивлячись на неї крізь свої смішні круглі окуляри. Те, що Шивон досі не потягнула його в магазин, аби замінити оправу, — пряма ознака того, наскільки вона ним зачарована. Те, як такий красивий чоловік носить настільки невдало вибрані окуляри, — це велика таємниця, проте, безсумнівно, надзвичайно мила.

— Я почну. Я вдаю, що знімаю весь свій макіяж перед сном, але якщо ти зі мною — то залишаю брови.

Джозеф здивовано замовкає на кілька секунд і сміється.

— Твої брови?

— Так, — вона обводить рукою своє обличчя. — Це ретельно спланована операція обману. Насправді я майже безброва. Жахлива помилка початку нульових. Я звинувачую в цьому Брітні Спірс.

— Мені здається, я зрозумів менш як п'ятдесят відсотків того, що ти щойно сказала, — говорить Джозеф. — Проте, як на мене, твої брови на вигляд чудові.

Шивон заводить очі, відпиваючи трохи вина.

— Ось про це я й кажу, та проїхали. Твоя черга.

— Гарзд. Напевно, я удавав, що ти подобаєшся мені менше, ніж насправді.

Шивон не очікувала цих слів. Вона дивиться на Джозефа поверх свого келиха, розглядаючи спокусливий рум'янець на його щоках, — ознака того, що він не зовсім себе контролює. Їй хочеться перехилитися через стіл і повільно цілувати його, цілувати скандально, як для такого закладу. Натомість вона запитує:

— Чому, в біса, ти так робив?

Джозеф крутить меню в руках.

— Ти дуже чітко дала зрозуміти, що хочеш чогось невимушеного. Я не хотів тиснути й лякати тебе.

Шивон роздратовано дивиться на нього.

— Мене не так легко налякати.

Джозеф дивиться на неї з легкою усмішкою і чекає. Дівчина знову заводить очі.

— Гаразд, інколи я лякаюся.

— Ти зникла з усіх радарів на кілька місяців якраз тоді, коли між нами все було просто ідеально, — зауважує він, і до його очей повертаються його звичні чари, вразливість знову захована десь всередині.

«Це сталося не тому, що я подобалася тобі занадто сильно», — думає Шивон. — «Усе тому, що мої почуття до тебе ставали сильнішими».

— Усе зрозуміло, рухаємося далі. Що в стосунках дратує тебе найбільше? Що діє тобі на нерви?

Джозеф задумується.

— Коли людина гучно їсть, — каже він, хитаючи головою. — Для мене це наче шкрябання нігтями по шкільній дошці.

— Візьму до уваги, — каже Шивон, шкодуючи, що замовила спагеті.

— Цей пункт може здатися дивним, проте... — він стискає губи, замислюючись. — Мені здається, що жінки схильні мати зависокі очікування щодо мене.

Шивон ставить келих на стіл й дивиться на нього, нахиливши голову.

Ось це вже цікаво.

— Які саме очікування? — підштовхує вона його, коли він замовкає.

— Я не впевнений. Мені здається, я можу здаватися... Я не знаю, яким я здаюсь? — він дивиться на неї, збентежено усміхаючись. — Ти експерт з прочитування людей.

Шивон любить, коли її називають експертом.

— На вигляд ти дуже вишуканий, людина, яка облаштувала своє життя, — каже вона, нахилиючи голову в інший бік. — Як хороший чоловік. Хороший, стабільний, надійний чоловік.

— Ого, — каже Джозеф, сміючись. — Немає нічого сексуальнішого, ніж стабільність та надійність.

— Ні-ні, це дуже сексуально, — наполягає Шивон. — Чесно кажучи, жінки мліють від такого. Знайти хорошого хлопця серед цього кодла стає все важче. Я впевнена, тут грають якісь первісні інстинкти,

бажання знайти того, хто не втікатиме з печери одразу після того, як запліднить нас. — Вона злегка здригається. — І в будь-якому випадку, дівчина чи хлопець, людям подобається почуватися захищеними біля свого партнера, правда? Усім хочеться когось, поруч з ким не страшні ніякі біди та неприємності.

Приносять страви, і на деякий час трапеза відвертає їхню увагу, але Шивон не настільки легко відволікти.

— Отже, тебе дратує, коли на тебе покладають забагато очікувань? — запитує вона, накручуючи спагеті навколо виделки.

— Ой, я навіть не знаю, — каже Джозеф, дивлячись на свою піцу. — Просто мене не покидає відчуття, що жінки хочуть, аби я був тим, ким не можу бути. Я справді не ідеальний, розумієш?

— Невже? — дивується Шивон.

— А *ти* думаєш, що я ідеальний? — запитує він, на пів секунди підводячи погляд та знову повертаючись до своєї тарілки.

Шивон думає про його відкрити, невимушену усмішку, про те, як він дарує всім відчуття комфорту, як намагається бути всім для всіх.

— Аж ніяк, — каже вона. — І, чесно кажучи, тобі слід припинити витрачати стільки часу, намагаючись стати таким.

Його усмішка вражає її. Дівчина побоюється, що ці слова його розлютять.

— Ось це мені й подобається в тобі, Шивон Келлі, — говорить він. — Ти кажеш мені все прямо.

Зрештою, Шивон та Джозеф знову зустрічаються в неділю на бранч, який переходить в обід, що плавно перетікає у післяобідній чай. Це справжнє відкриття: виявляється, вони можуть легко порозумітися. Шивон завжди вважала Джозефа харизматичним хлопцем, з яким приємно проводити час, — найпевніше, будь-хто почуватиметься так поруч з ним. Проте вона впевнена, що це не єдина причина. Вони *підходять* одне одному. Хлопець змушує її забути себе, смішить її так, що туш від сліз залишається на щоках, поруч із ним світ здається їй набагато яскравішим, ніж вона думала. Години спливають, і весь цей час вона бажає, аби вони повернулися, аби можна було провести ще

кілька хвилин з ним: ніби дитина, яка не хоче, щоб закінчувалося Різдво.

Тепер, коли Шивон усвідомлює, що він пішов, їй стає страшно. Особливо враховуючи, що вона не може мати цього чоловіка, який усього лиш вісім місяців тому ще належав їй.

— Фіоно, — шипить вона в телефон, ходячи туди-сюди смужкою килима між ліжком і телевизором у своєму готельному номері. — Фіоно, це було так *неймовірно*.

— Чудово, — відказує Фіона. Коротка павза. — Чи не так?

Зараз ранок понеділка, і, безперечно, занадто рання година, щоб комусь дзвонити. Фіона здається напівсонною.

— Ні! — говорить Шивон, притискаючи руку до чола. — Я вся...

— Схвильована? — м'яко припускає Фіона.

— Фу, ні, — каже Шивон, жінка, яка ніколи не хвилюється. — У мене просто...

— Коліна підкошуються?

— Ти можеш припинити це? Я в паніці. Я впустила його, Фі. Впустила занадто глибоко.

— Гаразд, Шивон, залиш ці наочні подробиці при собі, — каже Фіона, і Шивон чує, як вона намагається не сміятися.

— А-а-а-а! Та не в тому сенсі! — говорить Шивон. — Тепер ми тільки друзі, пам'ятаєш? — звучить дещо гірко. — Але я думаю, він знає, що мої почуття до нього більші за це. Я занадто багато вкладаюся в цю комунікацію. Мені не варто було проводити з ним усі вихідні. Тепер він має наді мною перевагу, чи не так? І в нього є дівчина, а я назавжди залишуся в статусі подруги, і ходитиму за ним слідом, як цуцик, доки він не викине мене на узбіччя...

— А потім? — продовжує Фіона. — Потім ти будеш сумувати?

— Ні, — каже Шивон. — Я буду зла.

— Здається, ти вже достатньо зла, — відказує Фіона. — Це так, спостереження.

— Ти не допомагаєш!

— Це тому, що у твоїх діях та словах немає жодного сенсу, Шив, — м'яко каже подруга. — Передусім план полягав у тому, щоб просто

пізнати його як друга, а потім, якщо це колись переросте в щось більше...

— Тсс! — шипить на неї Шивон, тому що план ще не сформульований до кінця, та і якщо хтось промовить його *вголос*, вона відчує себе жахливою людиною. — Я не планую забирати його в іншої жінки. У мене немає плану. Ніякого плану.

У телефоні тиша.

— Алло? — каже Шивон. — Ти ще там?

— Так, — обережно промовляє Фіона. — Мені просто цікаво, чому ти намагаєшся дружити з чоловіком, у якого ти закохана, якщо не плануєш...

— Тсс! — знову шипить Шивон, вдаряючи долонею по лобі. — Дідько, я просто планувальниця, чи не так?

— Це у твоїй природі, — співчутливо каже Фіона. — Я не звинувачую тебе.

— Що ж, наразі це просто катастрофа, — Шивон сідає на ліжко. — Я відчуваю, що збираюся зробити щось божевільне. Ніби щось у мені закипає.

— Не треба, — відказує Фіона. — Справді, Шивон, просто лягай в ліжко, аби подрімати ще кілька годин перед літаком. Не треба самосаботажу, будь ласка.

Шивон кусає губи. Цього року Фіона так багато доглядала за нею. Раніше все було по-іншому: ще рік тому Шивон ніколи б не дозволила комусь побачити її такою, якою бачила її Фіона. Хоч би якими близькими друзями вони були. Шивон — та, хто допомагає. Після нервового зриву вона занадто звикла покладатися на інших; їй потрібно взяти себе в руки.

Її телефон дзижчить. Дівчина дивиться на повідомлення.

Шивон, це Річард Вілсон. Сподіваюся, ви не проти, що я пишу вам, хоч у нас і не заплановано сеансу. Хотів поцікавитися, чи зможете ви вписати мене у свій розклад сьогодні, мені це справді потрібно. Вибачте, що не сконтактував з вами завчасно
х

Річард, Блакитна Сталь, займаюся-сексом-на-столі. Клієнт. Він поза грою. І саме той типаж черствого, бездушного чоловіка, якого б Шивон затигнула в ліжку. Це ще до того, як зустріла Джозефа. Чарівний, ідеально вилізаний, ходячий червоний прапорець. Її тіло тремтить. Здається, паніка відчувається навіть у неї під шкірою. До болю знайоме відчуття, наче лава протікає крізь неї. Дівчина готова прийняти дуже погане рішення.

Їй точно не варто відповідати на повідомлення Річарда зараз. Украй важливо зберегти з ним чіткі професійні межі, враховуючи підозри, що чоловік бачить у ній щось більше, ніж просто наставницю в життєвих обставинах. Якби вона була вдома, з Фіоною в сусідній кімнаті, ці думки навіть не закралися б до неї в голову. Проте вона тут, у номері готелю в Лондоні, а Джозеф Картер належить іншій.

Наразі я в Лондоні. Ми могли б зустрітися з вами на сніданок, що скажете? З найкращими побажаннями, Шивон

Річард на вигляд стрункіший, ніж тоді, коли Шивон бачила його востаннє, і це йому пасує: у синьому пальті та шарфі в клітинку він наче квінтесенція чорно-бурого лиса. Коли чоловік підходить, Шивон встає і потискає його руку; той нахиляється, аби поцілувати її в щоку. Від нього віє ароматом насиченого, дорогого одеколону. У той момент, коли вона відчуває його губи на своїй шкірі, Шивон шкодує, що не проігнорувала повідомлення. Це була абсолютно жахлива ідея, вона ж навіть не хоче його бачити. Чому вона погодилася? Чому вона робить це?

— Радий вас бачити, — каже Річард, і його рука затримується на її стегні, коли вони відступають одне від одного.

Дівчина вибрала нейтральне кафе неподалік від готелю: зовсім неромантичне, невиразне. Проте тепер, коли Річард тут, це не схоже на звичайний сеанс. Вона ковтає.

— Отже, як у вас справи? — запитує Шивон, відпиваючи води зі склянки. Увесь ранок наче пройшов повз неї, і тепер у її животі поволі

щораз більше пульсує паніка. Дівчина зиркає на свій телефон, що лежить екраном догори біля ножа та виделки: на ньому висвічується повідомлення від Фіони, скріншот рейсів з Дубліна до Лондона напередодні Нового року. «Як тобі такий варіант?! ххх» — написано в повідомленні. Думка про Фіону змушує це страхітливе відчуття пульсувати ще сильніше. Подруга точно розчарується в ній. Шивон на мить замислюється, чи могла б вона просто зараз встати й піти; вона вже довела собі те, що хотіла, чи не так? Показала, що вона не підвладна Джозефу.

— Ох, Шивон, — каже Річард. — На роботі склалася певна ситуація, і мені справді потрібно це обговорити.

Шивон трохи розслабляється. Ця тема більш комфортна для неї.

— Гаразд, — каже вона.

— Пам'ятаєте, ми говорили про мою секретарку?

— Ту, з якою ви спите? — ввічливо перепитує вона, водночас жестом підкликаючи офіціанта. Вона повинна переконатися, що ця зустріч — всього лише кава, й аж ніяк не сніданок.

— Так, вона. Отже. Вона... вона дала мені певну форму, яка стосується розгляду справи, я не буду втомлювати вас деталями, та суть в тому, що її потрібно було підписати та подати до конкретної дати. Проте, ми трохи, хм, відволіклися. І я таки підписав її, та, якщо бути максимально відвертим, не поклав на столик для пошти, щоб вона відправила її. Тому цю форму не подали вчасно.

— Значить, у вас проблеми? — запитує Шивон. — Флетвайт, будь ласка, — говорить вона офіціанту. Сьогодні не день для вівсяного молока.

— Ох, що ж, вони *могли б* бути. Так, могли б. Проте я порвав її. Цю форму, знаєте. І сказав секретарці, що вона ніколи не давала мені її.

Шивон пильно дивиться на нього, намагаючись сформулювати відповідну нейтральну реакцію лайф-коуча на цю абсолютно неприйнятну ситуацію.

— Дивіться, вона точно не втратить роботу, я про це попідкуюся, — продовжує Річард, випереджаючи слова Шивон. — І, в певному сенсі, це розумно, правда ж? Мати щось, за що вона буде мені винна,

розумієте? На випадок, якщо між нами пробіжить кішка та почнуться негаразди. Певний страховий поліс.

Терпіння Шивон, яке і так було на межі, вичерпується остаточно. Це найгірша частина її роботи. Кожної зустрічі цей чоловік ще більше доводить, що він ще той негідник. Він підставив жінку, з якою спить, щоб у нього були аргументи, якщо раптом колись йому треба буде її звільнити. І ось він тут, щоб отримати трохи позитивної уваги від жінки, поки його секретарка, ймовірно, сердиться на нього?

Якщо Шивон виконає свою роботу належно, Річард має сам зрозуміти, що вчинив по-свинськи. Дівчина переконана, це єдиний спосіб для нього змінити своє життя. Та, з іншого боку, їй дуже хочеться сказати, що він негідник. На мить вона шкодує, що наполягала на абсолютній конфіденційності з кожним клієнтом, коли укладала контракти. Дівчина хотіла захистити людей, яких консультувала, переконавшись, що від неї не вимагатимуть «доповідей» для їхніх роботодавців. Проте зараз десь там є якась бідолашна жінка, чия робота під загрозою, а Шивон навіть не може повідомити про Річарда його відділу кадрів, не порушивши свого власного ідіотського контракту. Вона намагається сісти зручніше.

— Річарде, як ви почуваетесь через таке своє рішення? — зрештою запитує вона.

— Що ж, — відповідає Річард дещо ображеним тоном, наче його відповідь має бути очевидною. Він намагається тримати її погляд у напрацьованій манері чоловіка, який забагато разів читав «Як здобувати друзів та впливати на людей», — це, звісно ж, складна ситуація. І я не кажу, що вчинив правильно. Тому я прийшов до вас з надією, що ви вислухаєте мене, оскільки ми...

Шивон відчуває, що насувається щось погане, щось надзвичайно неприємне, чого вона не зможе уникнути.

— У нас з вами завжди був зв'язок, правда? Ви і я? — каже Річард, дивлячись їй прямо в очі з легкою посмішкою.

А ось і воно. Дівчина ковтає.

— Мені здається, зустріч поза офісом була помилкою, Річарде, — говорить Шивон. — Думаю, на майбутнє нам варто проводити наші

заняття із заздальгідь узгодженими часом та місцем, гаразд? Наші стосунки виключно професійні, і це треба чітко усвідомлювати.

Річард хмуриться.

— Та що ви таке кажете?

— Якщо ви й далі будете тиснути, Річарде, я буду змушена скасувати наші зустрічі у будь-якому форматі.

Чоловік оцінює дивиться на неї. Їй не подобається цей погляд. Це вдумливий, передбачливий погляд кота, який дивиться на здобич, яку хоче впіймати.

— Гаразд, Шивон, — каже він заспокійливим тоном, наче говорить до дитини. Таким голосом він з нею ніколи раніше не розмовляв. — На сьогодні це все. Проте з нетерпінням чекаю нашої наступної зустрічі. Зрештою, тепер ви знаєте мій секрет, — він злегка посміхається. — Я б сказав, це ще одна причина продовжувати наші сеанси. Я не бачу себе ні з ким, крім вас.

Різдво проходить вервечкою родинних посиденьок та порожніх балачок. Не те щоби Шивон не ладнала зі своєю сім'єю, швидше, вони не розуміють одне одного достатньо, аби бути близькими. Батьки дівчини щосили намагаються вдавати інтерес до того, чим вона займається. Однак вони люди з аналітичним складом розуму, математики, і в глибині душі Шивон знає: для них лайф-коучинг просто дурниця. Звісно, вони ніколи не скажуть цього вголос, проте це робить ситуацію ще гіршою. Здорова конфронтація їй більше до душі.

Її брат на десять років старший, і вони ніколи не були особливо близькі. Дівчина проводить день святого Стефана в нього вдома, поки його діти чіпляються за її руки, ноги, вимагаючи покатати їх на спині. Серце Шивон щемить від їхніх малесеньких ручок та щирих усмішок. Хоч це і невиховано, але вона однаково втікає зарано. Найпевніше, тепер за родинним столом розповідатимуть ще одну історію, що Шивон неурівноважена і занадто високої думки про себе.

Дівчина повертається у свою чудову квартиру в Дубліні відразу ж після дня святого Стефана, саме у свій день народження. Шивон ненавидить дні народження. Вона загалом ненавидить старіння, і

святкування того, що ти стала на рік ближчою до тридцяти, — насправді їй залишився лише один рік до тридцяти — зовсім не те, від чого дівчина у захваті. Раніше Шивон намагалася влаштувати грандіозні вечірки, щоб відволіктися, проте зараз вона надає перевагу вину та морозиву з Фіоною та Марленою.

— Леді, — каже дівчина, коли вони з Фіоною вмощуються на дивані, а Марлена розлягається на килимі з келихом вина. — Я проаналізувала різдвяні свята і дійшла висновку, що в мене може бути схильність до саморуйнування.

— Невже! — удавано дивується Марлена.

— Замокни, — каже Шивон. — Головне запитання в тому, як бути з Джозефом? Я по-королівськи зруйнувала все, що могло б між нами бути.

Вона кусає губу, обхопивши руками келих з вином, щоб не впитися нігтями в долоні. Її психічне здоров'я досить нестабільне; дівчина відчуває страх та огиду до себе, які поступово підводять її до межі.

Шивон важко повірити, що вона зустрілася з Річардом у неробочий час. Грандіозне і невимовно дурнувате рішення. І їй навіть не хотілося бачити його. Проте саме цей дзвінок їй і був потрібен. Не дивно, що у квітні у неї трапився нервовий зрив: її потреба в постійному контролі, нездатність впускати людей у своє життя, схильність до необдуманих вчинків в моменти паніки... Це все не могло нагромаджуватися без того, щоб врешті-решт не зруйнувати її.

Дівчина повільно вдихає і видихає. Ще не пізно щось змінити.

Вона на це сподівається.

— Слухай, Шив, ти просто маєш вирішити, наскільки тебе хвилює те, що в нього є інша, — каже Марлена. — На твоєму місці, якби я справді кохала його, я хоча б сказала йому про це. Надто, якщо він сам не впевнений, чи між ними все серйозно.

— Тобі це не здається ненормальним? — запитує Шивон. — Я розумію, ми з нею не знайомі, але вона все одно жінка. Вона не заслуговує на таке.

— Якщо йому судилося бути з тобою, він буде з тобою, — каже Фіона через мить. — Ти не намагаєшся його звабити. Просто скажеш,

що відчуваєш, і він матиме інформацію, аби зробити вибір.

— Хлопець вважає, що між вами не було нічого більшого, ніж секс. До того ж він думає, що ніколи тобі не подобався так, як ти йому. — Марлена знизує плечима. — Я справді думаю, що варто спробувати, Шив.

Шивон тягнеться до відерця з морозивом, відставляючи келих з вином та набираючи ложкою апетитний смаколик. Вона відчуває, що здається. Можливо, дівчина завжди розуміла, що це трапиться. Їй болісно думати, що Джозеф може бути в обіймах іншої, навіть не підозрюючи про її почуття.

— Гаразд... Як щодо новорічної вечірки? — Вона розповідала Фіоні та Марлені про новорічні плани Джозефа, частково тому, що це просто епічно — напіврозвалений грецький особняк — і частково тому, що він справді любив святкувати Новий рік, а це, на її думку, просто захопливо.

— Ми все одно планували поїхати в Лондон, а це не так далеко звідти. Я могла би його здивувати. Сміливий крок.

— І ти скажеш, що ти його... — мовить Фіона.

— Кохаєш? — завершує Марлена.

— О, чорт, я кохаю? — каже Шивон, щиро панікуючи та стискаючи в руках ложку для морозива. — Чорт. Чорт, кохаю, правда?

Подруги намагаються не сміятися. Шивон стогне, відкинувши голову на підлокітник дивана.

— Здається, так, — її кидає в піт від цієї думки. — Це жахливо. Господи. Але досить вже мені відштовхувати хороших людей. — Вона знову сідає, з'їдаючи ще одну ложку морозива. — Новорічна обіцянка — не псувати собі життя!

— За це і вип'ємо, — каже Марлена, піднімаючи келих. — То ми йдемо з тобою? На вечірку?

— Ти маєш на увазі, щоб зібрати шматочки мого розбитого серця, якщо він закоханий в іншу? — іронічно запитує Шивон.

— Гм-м, ні. Щоб відсвяткувати радісну мить, коли ти відвоюєш свого чоловіка, — виправляє її Марлена.

¹⁴ «All I Want for Christmas Is You». (укр. «Усе, що я хочу на Різдво — це ти») — пісня американської співачки Кері Меррай.

ДЖЕЙН

Джейн підносить телефон догори, до чистого білого неба, жмурячись від його яскравості.

— Алло? — гукає вона. — А зараз ти мене чуєш?

Сигнальна поділлка то з'являється, то зникає, потім з'являється знову. Голос Еггі ледь чути на іншому кінці лінії, а сам телефон тремтить в руках Джейн — вона змерзла. Сигнал для дзвінків в сільській місцевості Повісу можна впіймати лише на пагорбі за котеджем, в якому вона зупинилася; мережі немає ніде в пішій доступності, а з Wi-Fi вона ще не розібралася.

— Я тебе чую. Через раз, звісно, але чую, — лунає голос Еггі. Вона кричить, наче це допоможе виправити проблеми з мережею. У такі моменти їхня різниця у віці стає більш помітною, розмірковує Джейн і усміхається.

— Ти звучиш, як Далек!¹⁵ — кричить Еггі.

Джейн сміється. Ці розмови були головною подією кожного її дня протягом останнього місяця, відколи дівчина сюди переїхала. І байдуже, що її пальці на ногах німіють від холоду, а щоки печуть від крижаного вітру. Джейн, як ніколи, вдячна за те, що в неї є така хороша подруга. Різдво було похмурим і самотнім: вона сказала татові, що знімає котедж в Уельсі з друзями. Адже не могла стерпіти думки, що знову доведеться три дні брехати про своє життя, поки вони гостюватимуть з родиною в будинку її тітки в Престоні. Але тепер вона гірко про це шкодує. На Різдво дівчина сумувала за батьком по-іншому, дуже відчутно, так, наче вона його втратила.

Проте різдвяний подарунок Еггі трохи урізнобарвив той день, і тепер він висить над старим металевим ліжком у котеджі Росин: картина з намальованим Вінчестером, стилізована рожевою олійною фарбою.

— Пообіцяй мені, що хоча б подумаєш, аби приїхати сюди? — кричить Еггі. — Буде дуже весело! Я тобі це гарантую!

Вітер завиває в Джейн у вухах. Її волосся зав'язане на потилиці настільки міцно, наскільки це взагалі можливо, проте деякі пасма все одно вибилися із хвоста, і тепер лоскочуть її чоло та щоки, інколи потрапляючи в примружені очі.

— Я про це подумаю, — обіцяє Джейн. — Бувай, Еггі.

— Люблю тебе, — кричить Еггі. — Не мерзни!

Джейн і далі стоїть на холоді після того, як замовкає мобільний. Вона дивиться на телефон, забувши про погоду. Її очі пощипують. Еггі ніколи раніше не казала, що *любить* її.

Джейн озирається через плече. Молодий чоловік за касою дуже швидко відводить очі й заливається таким рум'янцем, що дівчина не може відірвати від нього погляду. Вона спостерігає, як колір розквітає на його шкірі й надає їй зовсім іншого відтінку. Це змушує її згадати рум'янець на вилицях Джозефа, котрий перетворював його обличчя з витонченої досконалості в щось значно краще.

Хтось біля неї хихикає. Це літня жінка, яку вона бачила в сільській крамниці кілька разів до того: у неї загострений ніс та люто насуплені брови, проте цей грізний образ дещо підривають окуляри з візерунком Вінні-Пуха на ланцюжку, які висять на її шиї.

— Просто запроси її на вечерю, Малкольме, невже це так складно? — каже жінка молодика за касою. Малкольм червоніє ще сильніше.

— О боже, — тихо каже Джейн, кладучи пучок моркви у свій кошик.

— Гледіс! — викрикує на неї Малкольм. — Будь ласка! Мені б не... хотілося... турбувати... милу леді. — Видається, ніби найбільше йому зараз хочеться забрати слова про *милу леді* назад, або ж взагалі провалитися крізь землю.

— Джейн, — представляється дівчина, махаючи рукою, щоб привітатися. — Привіт, Малкольме.

— Ну ж бо, завтра Новий рік! — каже Гледіс, повільно піднімаючи окуляри та уважніше розглядаючи Джейн. — Ідеальна нагода для романтичної вечері! У вас немає планів, чи не так? Ви зупинилися в

котеджі Росин сама, правда ж? Там нічого робити, окрім як спостерігати за червоними повітряними зміями. Приходьте на вечерю до Малкольма. Погоджуйтеся, він гарний хлопчик, я знаю його ще з пелюшок.

— Гледіс! — повторює Малкольм, хапаючись за край каси. — Будь ласка, припини! Я... Я вже дорослий чоловік! Я можу сам запрошувати жінок на побачення! Мені дуже шкода, — каже він Джейн, яка щосили намагається не усміхнутися.

— Усе гаразд, — запевняє дівчина.

— Ну? — звертається Гледіс до Малкольма, махаючи йому рукою. — То запроси її!

Малкольм починає нервово пітніти, і Джейн зжалюється над ним.

— Дуже шкода, проте я буду зайнята, — каже вона. — У мене запланована зустріч.

Гледіс примружує очі. Джейн трохи відступає під силою пильного погляду літньої жінки.

— З чоловіком?

— Ні-ні, — відповідає Джейн, розуміючи, що ця брехня підійшла би більше. Вона просто думала про Еггі в цей момент. Дівчина давненько не вдавала, що має хлопця, тож встигла втратити навичку. — Просто подруга.

— Вона приїде сюди? — недовірливо запитує Гледіс.

Джейн робить павзу. Здається, Гледіс добре розуміє, що дівчина живе в котеджі сама. Вона відчуває, що відсутність другої машини біля дому легко помітити.

— Насправді, — зрештою говорить вона, — ми йдемо на вечірку.

Фраза звучить абсурдно, і якимось невизначеним чином вона усвідомлює, що це помітно, — Малкольм і Гледіс знають, що Джейн самохіть не ходить на вечірки — тому дівчина вкотре бере на себе смертний гріх брехні та продовжує.

— Вона оформляє до заходу красивий історичний будинок у Гемпширі, у неогрецькому стилі, — Джейн злегка здригається. Гледіс залишається байдужою до неогрецьких архітектурних особливостей, поки обличчя Малкольма знову повільно перетворюється з рубіново-

червоного на біле. — У будь-якому разі, частина її платні — це безкоштовні квитки, а ця подія, здається, просто фантастична, тож я вирішила піти з нею, — дівчина намагається усміхнутися. — Зазвичай я не шанувальниця вечірок, проте ви знаєте, як воно буває. Не хочу підводити подругу.

Коли Джейн промовляє останнє речення, у неї зводять живіт. Здається, тут є частка правди. Вона не хоче підвести Еггі, яка дуже пишається проробленою роботою. Жінка захопливо розповідала про кімнатні дерева, фіолетове та блакитне освітлення для напіврозваленої кам'яниці, про блискучий плющ, уже підвішений для завтрашньої події.

Еггі завжди була поруч із Джейн. Коли дівчина підходить до Малкольма за касою, тримаючи свій кошик у руках, вона усвідомлює, що бути хорошим другом — це значить мати певні обов'язки. Вона хоче показати Еггі свою підтримку. Хоче бути поруч з нею.

Джейн ненавидить вечірки. Усіх цих людей навколо, шум, фальшивий сміх, намагання виділитися серед інших. Проте. Проте.

Вона любить Еггі.

Мандрівка до Вінчестера відчувається, наче повернення у часі. Минуло п'ять з половиною тижнів відтоді, як дівчина спакувала валізу, вмовила Теодора залізти в його переноску і попрощалася з командою в благодійному магазині графа Ленглі. Мортимера не здивувало, що вона пішла без попередження. Але він просльозився, обіймаючи її на прощання.

Втомлена болем в спині від довгої подорожі, Джейн зрештою паркується перед гаражем Еггі, на автостоянці. Саме цей майданчик вони колись закидали повітряними кульками з водою. Коли Джейн виходить із машини, Еггі вже стоїть у дверях будинку — мабуть, вона помітила її з вікна. Дивлячись на її знайоме, сяюче обличчя та розпатлане руде волосся, у дівчини на душі стає щемливо тепло.

— Ти *приїхала*, — каже Еггі, проводжаючи її всередину.

Навіть просто запах квартири Еггі, це поєднання різких, яскраво-лаймових парфумів та аромату нещодавнього прибирання

пилососом... Від цього у Джейн всередині все стискається. Ох, вона сумує за Вінчестером. Вона сумує за домом.

— Ти взяла якесь святкове вбрання? — запитує Еггі, готуючи Джейн її каву. Вона дістає з холодильника кухлик з вершками, і Джейн тягнеться до руки подруги, зупиняючи її на півкроці.

— Що? — Еггі здивовано дивиться вниз.

— Ти запам'ятала, — говорить Джейн, не відводячи погляду від вершків.

Еггі усміхається.

— Те, як ти готуєш собі каву? Звісно, запам'ятала, дурненька. Минуло лише п'ять тижнів. Ти думала, що за цей час я вже все забуду про тебе?

Річ у тім, що Джейн навіть не припускала, що хтось може піклуватися про неї настільки, аби помічати такі дрібниці. Вона відпускає руку Еггі з досить тремтливою усмішкою, та прямує до свого улюбленого місця на охровому дивані.

— Ні, я не брала з собою нічого особливого, — каже дівчина. — Усе, що я спакувала до Уельсу, досить... практичне.

Термобілизна, вовняні шкарпетки та фліс. Не зовсім підходящі речі для масштабної гала-події в напівзруйнованому особняку. Джейн починає тремтіти; тепер вона тут, тож хвилювання повертається, проте зовсім не через те, що вона уявляла. Дівчина думала, що почуватиметься в небезпеці у Вінчестері, надто враховуючи те, що їй сказала Лу перед від'їздом. Проте, що б там їй не доводила логіка, дівчина цілком спокійна: в її уяві квартира Еггі — неприступний замок.

Ні, вона нервує не через те, що лондонське життя почало її наздоганяти. Джейн хвилюється через *вечірку*.

— Гарзд, — каже Еггі. — Учора я заскочила до Мортимера та Коліна, і вони підготували для тебе просто ідеальне вбрання. Колін наполегливо вимагав, щоб я передала тобі, як вони з Мортимером сумують за тобою, а ще сказав, почекай, я правильно згадаю... — вона стискає губи, помішуючи каву. — *«Не кажи ні бюстгальтеру з пуш-ап, поки не приміряєш його із сукнею»*.

— О ні, — каже Джейн, скривившись, та бере свою каву в Еггі. — Мені здається, це звучить не дуже...

Еггі здіймає палець.

— Так сказав Колін! — попереджає вона. — Ти збираєшся кинути виклик Коліну?

Джейн опускає голову.

— Ні, звісно, ні.

П'ючи каву, подруги обмінюються останніми новинами. Джейн нічого розповідати: у котеджі Росин не відбувається нічого особливого, за винятком дивних проблем з центральним опаленням. Проте Еггі подобається історія про Гледіс та Малкольма.

— Тож це те, що переконало тебе приїхати! — сміється Еггі.

— Не зовсім, — каже Джейн, нахмурившись. Здається, це важливо. — Швидше, вони... Вони дали мені зрозуміти, що я маю приїхати. Я хотіла побачити тебе, і підтримати, і... — у Джейн знову тремтить нижня губа. Вона не розуміє, звідки беруться ці емоції. — Вибач. Я просто дуже тобі вдячна.

— Ой, та мовчи, — каже Еггі, поплескуючи Джейн по нозі. — Ну ж бо. Допивай каву і дозволь мені нарешті стати хорошою Феєю-Хрещеною. А опісля, Джейн Міллер, ти підеш на бал.

Сукня Джейн із шовку насичено зеленого кольору; вона зав'язується на шії і сягає трохи нижче коліна. Відкритого тіла незвично багато, від чого в дівчини трішки паморочиться в голові: руки, плечі, привабливий округлий трикутник її грудей. Колін не помилявся: ефект від пуш-ап приголомшує. Джейн досить давно не носила вишуканої нижньої білизни, тож відчуває певну розкіш у цьому, навіть попри те, що сам бюстгальтер — з благодійної крамниці.

Еггі простягає їй туфлі з ремінцями на невеликих підборах. Очевидно, Колін і Мортимер реалістично міркували, наскільки вправно Джейн може ходити на високих підборах. Джейн надягає їх, поки Еггі зневажливо нишпорить в її косметичці.

— Лишенько, усе тут таке давнє, що аж засохло, — дивується вона, підносячи флакон з тоном до світла. — А мій тобі не підійде, він надто

світлий і зробить тебе хворобливо-блідю. Добре, що в тебе є природне сьйво, еге ж? Але принаймні позичиш мою туш.

Наносячи макіяж, Джейн ледь не виколує собі обидва ока і проводить чорну лінію по носі, поки намагається нафарбувати вії тушшю. Усе це дуже дивує Еггі. І, зрештою, вона бере ситуацію у свої руки.

— Гарзд. Думаю, ти готова. Доповнимо все прозорим блиском на губах? — запитує жінка, простягаючи Джейн перламутрово-рожевий тюбик. — Ти просто чарівна.

Джейн наважується глянути в дзеркало. Її відображення дивиться у відповідь широко розплющеними очима. Дівчина рідко це робить, проте навіть коли робить, — вона на вигляд зовсім не така. Еггі має рацію. Вона відчуває себе красивою. На її очі знову навертаються сльози, і Джейн нервово видихає, дивлячись в стелю.

— Не плакати! — суворо наказує Еггі. — Ну ж бо, щасливі думки. Поні. Цуценята. Нажаханий Теодор, який обкакався, бо побачив павука.

Це змушує Джейн засміятися.

— Це вже краще! — каже Еггі. — Усе, нам пора йти. Мені потрібно приїхати раніше, щоб додати останні штрихи.

Джейн помітно нервує, коли вони підіймаються посипаною гравієм дорогою, що веде до Грейнджу. Краєвид заворожує. Велична споруда, наче з якогось давньогрецького міфу, постає на тлі нічного неба, що чорніє за могутніми колонами. Вечір ясний, і надворі настільки холодно, що в дівчини починають сльозитися очі.

Обслуга метушиться навколо маєтку, наче бджоли у вулику. Лишається всього п'ять годин до того, як цей рік перейде в наступний. Якщо забути про жахливий обов'язок відвідувати святкові вечірки, Джейн дуже любила саму ідею новорічної ночі. Новий початок, свіжий старт — ці речі їй імпонували. Уперше за багато років дівчину вражає думка, що, можливо, їй не хочеться залишати цей рік позаду.

— Не нервуйся, — твердо каже Еггі, махаючи рукою персоналу, що возиться з ліхтарями під колонами. — Ти неймовірна, будеш зі мною

поруч весь час, і ми чудово відпочинемо.

— Я не хочу, щоб ти опікувалася мною, — роздратовано зауважує Джейн, розгладжуючи сукню. У неї не було пальта, яке підходило б до цього образу, тому вона пішла без нього. Надворі мороз, проте дівчина добре загартувалася телефонними дзвінками з Еггі на вершині пагорба.

— Мені подобається опікуватися тобою, — поважно говорить Еггі. — Як ти думаєш, чому я не відставала від тебе, поки ми врешті не потоваришували? Я бездітна жінка без пари, якій потрібен проєкт. Без тебе мені довелося б опановувати в'язання.

Джейн пирхає, а Еггі усміхається їй, повертаючись переговорити з охоронцем біля дверей. Дівчина знає, що, попри всі свої жарти про в'язання, Еггі задоволена життям, яке створила для себе сама. І саме від цього Джейн і в захваті. Дівчина вважає ідею щасливого життя без стосунків просто дивовижною. Сама ж вона досягла лише самотності та розбитого серця.

— Тобі не вистачає твоїх проєктів? — запитує Джейн, коли вони проходять в особняк. — Ох, Еггі, — видихає дівчина.

Усе видається так, наче вони потрапили в злу казку. Зовні будівля незаймана, проте всередині її залишили зруйнованою та вишукано занедбаною. Червона цегла видніється з-під штукатурки, наполовину зірваної зі стін; пробита стеля відкриває огляд на другий поверх; її нерівні краї показують обірвані кінці балок, які колись утримували цей поверх. Камін прикрашений важкими вінками з плюща та тиса, а навколо хаотично розставлені дерева, ніби вони завжди були там, проростаючи серед уламків.

— Приголомшливо, — визнає Джейн, повертаючись до подруги.

Еггі знизує плечима, проте все-таки усміхається.

— Усе дуже легко, якщо працюєш з таким полотном. Мені майже не довелося докладати зусиль.

Жінка навантажує Джейн завданнями: постійно переносити щось туди-сюди, запалювати свічки, чепурити листя. Коли люди починають прибувати, в Еггі раптом насувається один із її характерно-винахідливих нападів лайки.

— Трясця вашій матері, та чорти б вас забрали! — виснажено каже вона. — Клятї спонсорські банери!

Еггі прямує вглиб будівлі, і дещо спантеличена Джейн йде слідом. Уздовж задньої стіни однієї з кімнат, приховані в тіні, лежать три складені сріблясто-білі банери.

— Хутчіш, нам треба десь їх повісити. Вони не пасують до декорацій, але за них заплатили, і ми просто зобов'язані їх продемонструвати. Можливо, біля м'яких крісел, щоб не зіпсувати враження тим, хто вперше сюди заходить. Цікаво, чи зійде це мені з рук, — міркує вголос Еггі, розгортаючи верхній банер.

Джейн завмирає. Їй здається, ніби хтось, ковзнувши під тканину сукні, повільно поливає крижаною водою її спину та плечі. Відчуття жаху. Знайомого та нестерпного.

«Брей і Кембрі», — написано на полотні жирним темно-синім шрифтом під значком жолудя. — «Щедрий спонсор сьогоднішнього заходу зі збору коштів».

— Еггі, — промовляє дівчина, ступаючи крок назад. — Я не можу тут бути.

— Що? — стурбовано запитує Еггі, її волосся вибивається із заплетеного пучка на голові. — Ти не могла б взяти інші банери, будь ласка, ті, що лежать ось там?

Проте Джейн уже обертається та починає бігти.

— Джейн! — кричить Еггі їй вслід.

— Я не можу! — кричить Джейн здавленим голосом. — Мені дуже шкода.

Дівчина забігає в зал, пробирається між людьми; вечірка вже почалася, гостей набагато більше, ніж було десять хвилин тому. Їй услід обертаються голови. У фіолетово-блакитному світлі, яке вибрала Еггі, все видається більш моторошним: наче в нічному кошмарі, жахливі постаті в темряві нависають над Джейн.

Вона змушує себе сповільнитися. Здається, її серце зараз вирветься з грудей. Звернувши не там, дівчина не виходить до центрального входу, проте тут теж є двері, промайнувши крізь них, вона знову схоплюється бігти вниз величезними, нескінченними кам'яними сходами.

Джейн занадто зосереджено дивиться собі під ноги та не помічає, що хтось підіймається сходами, прямо їй на зустріч. Занадто пізно. Вони зіштовхуються, і у дівчини перехоплює подих, коли вона бачить обличчя перед собою. Чоловік трохи хитається від її ваги та хапається за її руку, утримуючи їх на місці.

Джейн бачить його начищені черевики, його штани. Коли дівчина намагається пройти повз, пробурмотівши вибачення та не підводячи очей, його хватка міцніє. Серце калатає так, наче воно хоче вирватися з грудей та втекти.

— Джейн Міллер, — каже чоловік. Його голос м'який та вишуканий, наче дороге віскі. — Я не вірю власним очам. Об'їздив всю Британію в пошуках тебе, і ось ти тут, — сама падаєш в мої обійми.

[15](#) Далеки — вигадана, позаземна раса мутантів із британського науково-фантастичного телесеріалу «Доктор Хто».

МІРАНДА

— Я не можу *повірити*, що ти нарешті дозволила нам це, — каже Френні, переможно розмахуючи пензликом для макіяжу. — Ти хоч уявляєш, як давно ми мріяли змінити твій образ?

— Не змінити! — протестує Міранда, зиркаючи на годинник. Уже майже восьма: вони вдома у мами Картера, де той досі мешкає, і він чекає на них унизу. Здається, хлопець не в захваті від цієї вечірки, тому Міранда нервує, як завжди, коли Картер поводить себе дивно.

— У нас немає часу на кардинальні зміни! Я просто попросила нанести трохи макіяжу, це все.

— Звісно, звісно, — відмахується Френні. — Адель? А сукня?

— Заждіть-но, в мене вже є сукня! — протестує Міранда, намагаючись підвестися. Френні з дивовижною силою примушує її сісти назад.

— Сядь, — каже вона, встаючи перед Мірандою. — Заплющ очі. Розслабся.

— Я не можу розслабитися! Вам двом не можна довіряти.

Френні обурено зойкає, ляскаючи Міранду по голові, коли та знову розплющує очі.

— Заплющ! — каже вона.

— Хіба ти не маєш бути хорошою близнючкою? — запитує Міранда.

— Я привезла кілька варіантів, Мір, — каже Адель, нишпорячи в надзвичайно великій сумці, яку вона спакувала для короткої поїздки до Вінчестера. — Мені здається, ти будеш рада похизуватися своїм декольте та ногами?

— Бачиш? Я хороша близнючка, — самовдоволено каже Френні, починаючи роботу над обличчям Міранди.

Міранда вимушено визнає, що близнючки попрацювали над її образом на славу. Після певної напруги та криків Адель таки поступилася і дозволила Міранді одягнути те, в чому їй буде комфортно; а клубну сукню ж, яку запропонувала Адель, Мір побачила вперше і тепер наполягає, щоб та більше ніколи не виходила в ній у люди. Урешті-решт, дівчина одягає спідницю із завищеною талією із заправленим шовковим топом та свої улюблені туфлі-човники. Вбрання дещо буденне для такої розкішної вечірки, проте від урочистого одягу Міранду кидає в піт. Він тісний та незручний, та ще й треба думати, як правильно сісти, аби не показати світу забагато себе.

Дівчина ліниво розглядає безлад на столі Картера, поки Адель і Френні сперечаються про те, який клатч їй варто взяти. Близнючки в захваті від того, що їх запросили на новорічну вечірку — з боку Картера було дуже мило дозволити їм піти — тож їхнє хвилювання проявляється ще гучніше, ніж зазвичай.

На задній частині столу лежить стосик книжок — йому очевидно не вистачає місця на книжкових полицях. Усі книжки Картера обшарпані та погано доглянуті. Не дивно, враховуючи, що вони зазвичай втиснуті в кишені його пальта. Вона бачить примірник «Керуй своїм розумом» із порваним корінцем та квитком на потяг замість закладки; «Втеча на Захід», на диво, охайна, проте корінець книги під нею настільки погнутий, що дівчині потрібна мить, аби розгледіти назву. Наступна — «Пошук кращої версії себе». Коли Міранда бере її в руки, щоб прочитати підзаголовок — *«Як пройти через горе, залежність чи травму»*, — вона бачить конверт під стосом книг.

Дівчину кидає то в холод, то в жар. На ньому вказане ім'я — Шивон. *«Ти, мабуть, Шивон»*. Ці слова Мері Картер сказала Міранді вперше, коли побачила її. Відтоді дівчина ніяк не могла викинути цього імені з голови, проте Картер ніколи його не згадував, жодного разу.

Дівчина озирається на Адель та Френні, які кричать одна на одну настільки голосно, що навіть Міранда, яка добре звикла до суперечок сімейства Россо, не може не скривитися. Вона повільно кладе книгу на стіл і бере в руки конверт.

Міранда не повинна його відкривати, однозначно. Проте дівчина згадує слова Адель про те, як їй потрібно докопуватися глибше, взяти справу у свої руки, і вже знає, що таки зробить це. Коли Міранда просуває палець під печатку, земля наче втікає у неї з-під ніг.

Це листівка. Одна з тих, які Джозеф малює сам. На ній чоловік і жінка, що стоять перед гігантською ялинкою на площі, підписаній як Ковент-Гарден; вони дивляться один на одного, проте не торкаються. Усередині написано неохайним почерком Джозефа:

Люба Шивон,

З днем народження! Я не сумніваюся, що ти відсвяткуєш його зі смаком. Я багато думав про різдвяні вихідні, які ми провели разом. І я дуже сумнівався, чи варто взагалі надсилати тобі цю листівку і розповідати все... не знаю. Мені здалося, що це було щось більше, ніж просто дружня зустріч. І більше, ніж те, що було між нами раніше: ніж ті весняні зустрічі, ніж секс без обов'язків. І мені справді важливо знати, чи ти теж це відчула. Хай там як, насолоджуйся вином та морозивом. Я впевнений, у наступному році на тебе чекає багато прекрасного, Шивон Келлі. Ххх

— Мір? — кличе її Френні. — Усе гаразд?

Їй так боляче читати ці слова, написані Картеровим почерком. Наче бачиш, як він тримає іншу за руку. Вона згадує, як він підписував листівку до її дня народження, вранці, перед поїздкою в сад К'ю, і їй важко повірити, що в його житті є ще хтось, для кого він пише такі ж листівки з його малюнками на обкладинці та неохайним, невпевненим, хлопчачим почерком всередині. Вони настільки... *інтимні*. Від цієї думки дівчину починає нудити.

— Мір?

Адель і Френні підходять позаду неї. Одна з них кладе руку дівчині на плече, але Міранда відхиляється, щоб бути спиною до сестер, і розглядає ялинку на лицьовій стороні листівки. Картер був у Лондоні на вихідних перед Різдвом. Правда ж, це тоді він був із Шивон? О

Боже, Міранда зла, вона розлючена, і глибоко розчарована. Усі найнеприємніші емоції, що накопичувалися всередині, беруть верх, наче весь час чекали цього моменту.

Картер підіймається сходами; вона чує, як його ноги стають на килим.

— Що трапилось? — запитують Френні та Адель хором.

Міранда відмахується від їхніх рук та запихає листівку назад під стос книг. У двері тихо стукають.

Міранда не відводить погляду від книжок. Вона відчуває, як Адель та Френні намагаються заглянути їй в обличчя, обмінюючись здивованими поглядами.

— Агов? Можна зайти? — запитує Картер.

— Можна? — шепоче Френні, обіймаючи Міранду. — Мірандо, що відбувається? Що ти побачила в тій листівці?

— Боже мій, — каже Міранда. Вона прочищає горло й переводить погляд зі столу на двері. — Так, заходь.

— З тобою все гаразд? — запитує Картер, відчиняючи двері. — Вау, Мірандо, ти на вигляд просто фантастична.

Вона дивиться на нього. Її розумний хлопець у костюмі, який читає книжки, носить акуратні чарівні окуляри та має широку відкриту усмішку. Хороший хлопець. Той, кому ти довіряєш.

Міранда інколи лається, але їй доводиться докласти чималих зусиль, аби віднайти відповідні слова для нього. Проте, як тільки вона підводить очі на Картера, думки приходять самі: «Ти просто клятий сучий син».

Дівчина знала, що він брехун. Вона знала вже давно. Варто було слідувати власній інтуїції. Картер ззирається з нею, і його вираз обличчя трохи змінюється; він насторожений, можливо, дещо обережний. Хлопець кидає погляд на стіл.

— Мір? З тобою все гаразд? — запитує Френні з нехарактерною для неї боязкістю, і Міранда із зусиллям відводить погляд від Картера.

Дівчині хочеться кричати на нього. Порвати його книжки, кидати їх у нього, зім'яти ту старанно вимальовану листівку в кульку й жбурнути йому в голову. Їй хочеться проскочити повз нього, вибігти на морозну

грудневу вулицю й бігти, поки м'язи не почнуть пекти вогнем, зменшуючи шалений адреналін, що вирує під шкірою.

Проте її сестри тут. Вони чекали на цю новорічну вечірку. Дівчина не може зірватися перед Адель і Френні: вона має поводитися, як доросла.

Тож вона стискає зуби й закорковує це глибоко всередині. Міранда навіть усміхається, захоплюючись сама собою. Вона б ніколи не подумала, що здатна на таке. Дівчина згадує, як Ей-Джей сказав про неї, що вона *навіть не здатна вдавати*, і на мить усім серцем їй хочеться знову бути у своєму робочому спорядженні, на півдорозі до крони дерева, з чоловіком, який сприймає її, як людину, якою вона справді прагне бути.

Такі чекає біля будинку. Мері Картер махає рукою з вікна, її сріблясте волосся ідеально причесане, а вираз обличчя трохи стурбований, ніби вона забула, куди йде її син. Або з ким він іде.

Картер легенько стискає коліно Міранди, і вона ледь стримується, щоб не відштовхнути його руку.

— Що відбувається? — запитує він пошепки.

Адель та Френні сидять навпроти, відбиваючи ногами ритм пісні, що лунає в таксі.

— Потім, — каже Міранда. Вона відчуває, як Картер стурбовано хмуриться. Дівчина знає його досить добре. Або принаймні думала, що знає.

Міранда ще ніколи не була на таких вечірках. Передусім вона відбувається у величезному замиському будинку, який всередині просто як зруйнований палац. Навколо розставлені справжні дерева в горщиках: триметрові оливкові дерева та берези, що простягаються догори, крізь зяючу відкриту стелю, до верхніх поверхів. Усе освітлено фіолетовим і синім кольорами та мерехтливими сріблястими гірляндами, а над кожною доступною поверхнею розвішані гілки тиса й гостролиста; таке відчуття, наче вони потрапили до фільму. Як тільки вони приїжджають, Картера перехоплює юрба друзів чи, можливо, колег — дівчина не може зрозуміти, звідки він знає цих

людей, а він і не пояснює. Хлопець зникає на деякий час, кажучи щось про владнання проблем зі спонсорами: захід організували, щоб зібрати кошти для правозахисної благодійної організації, в якій працює Скотт: ще один факт, про який Картер не розповідав.

Проте, до його честі, коли хлопець повертається, дещо напружений та роздратований, він все ж знайомить її з усіма. «Моя дівчина, Міранда», — каже він знову і знову, тримаючи руку на її спині. Здається він і та жінка Шивон тепер просто друзі, тож, можливо, не ризикуючи, можна вивести Міранду в люди. Можна і представити її, якщо вже вони із Шивон більше не проводять їхніх *весняних зустрічей*.

— Мірандо!

Дівчина обертається. Це Скотт. Вона обіймає його, вітаючись, і знову представляє своїх сестер, з якими він вже бачився на своїй вечірці в честь Гелловіну. Френні дивиться на чоловіка із надто великим інтересом, як на того, хто старший за неї на десять років. Тож Міранда не зводить з неї сердитого погляду, поки вона врешті не заводить очі й не біжить разом з Адель по напої.

— Уже майже північ! — Скотт намагається перекричати гучну музику. — Готова до 2019?

Міранда з тривогою дивиться, як Френні й Адель зникають у натовпі. Вони дорослі, це очевидно, проте... водночас вони все ще діти, і вона відчуває відповідальність.

— Що кажеш? — перепитує Міранда, повертаючись до Скотта. Він повторює, нахилиючись ще ближче до її вуха; його слова нечіткі через шум вечірки, проте цього разу вона вловлює суть. — О так, — похмуро каже дівчина. — Я вже не можу дочекатися нового року.

— Так? — зацікавлено дивиться на неї Скотт, п'ючи лагер із пляшки. Чоловік одягнений у сріблясто-блакитну сорочку, яка могла би бути модною в далеких 1990-х, та на вигляд він чудовий, навіть попри це. — 2018 пройшов не так, як планувалося?

— Ти знаєш, хто така Шивон?

Міранда й гадки не мала, що збиралася запитати про це, доки запитання саме не злетіло з її вуст. Очі Скотта здивовано

розширюються.

— О, — каже він. — Тож... Картер розповів тобі про неї?

— Ще ні. Але зараз розкаже.

Дівчина озирається на Картера, який стоїть серед людей, нахиливши голову та розмовляючи з пишною білявкою на високих шпильках. Дивлячись на нього, дівчина відчуває хвилю чогось схожого на ненависть; це огидно, наче вона проковтнула щось тухле. Міранда не вміє ненавидіти. Вона перетворюється на когось іншого, і все це через нього — це Картер зробив з нею таке.

— Слухай, ти маєш зрозуміти, що... — Скотт намагається дібрати слова. — Шивон завжди матиме над ним цю владу. Він ніколи не зможе відпустити її.

— Ох, біднесенький, — шипить Міранда. — Звісно ж, це все провина самої Шивон.

Скотт корчить гримасу, роблячи ще один ковток пива.

— Гаразд, я не втручатимуся в це, — відказує він, збираючись іти.

— Чи приходив Картер цього року на твій день народження? — запитує вона.

Скотт зупиняється, зиркаючи на Картера.

— Гм-м, так? — каже він. — Так, він приходив.

— І він залишився у тебе опісля?

— Так? — непевно відповідає Скотт.

Міранда зовсім не переконана. Ймовірно, він просто прикриває свого друга. Дівчина скрипить зубами, закипаючи від люті. Зараз вона ще більш зла, ніж тоді, коли поклала листівку назад на стіл. Або, можливо, це почалося ще раніше; можливо, ця лютість накопичувалася місяцями, як накип у чайнику, вистилаючи її нутроці, роблячи її більш жорсткою.

— Гей, двоє моїх улюблених людей! — каже Картер, підходячи до них, плескаючи однією рукою по плечу Скотта, а другою обхоплюючи Міранду за талію. Вона скидає його руку, і хлопець насуپлено дивиться на неї.

— Мені пора, — говорить Скотт, салютуючи Картеру своєю пляшкою. — Удачі.

Картер намагається взяти Міранду за руку. Вона ухиляється.

— Мірандо? Що відбувається? Ти зла на мене весь вечір.

Вона розвертається та йде. Звуки гурту, який голосно переспівує пісню Кеті Перрі «Firework»¹⁶, затихають, коли дівчина виходить на вулицю. Уже майже північ, і на галявині перед палацом збирається юрба. Усі перемовляються, що буде феєрверк, тож вибір передопівнічної пісні робить цей сюрприз дещо очевидним.

— Поговори зі мною, — каже Картер, наздоганяючи її.

Міранда повертається до нього, і хлопець злегка відсахується через вираз її обличчя. Вони стоять під колонами біля входу. Картер напівосвітлений сяйвом, що пробивається з вечірки всередині.

— Я знаю про Шивон, — зізнається Міранда.

Це речення занадто просте для такого важливого моменту. Картер завмирає. Гурт закінчує з Кеті Перрі, барабанний бій ритмічно вистукує, і Міранда вловлює звук розбитого скла і чийсь здивований окрик опісля. Груди Картера швидко підіймаються та опускаються, наче він не може перевести подих.

— Що тобі розповів Скотт? — зрештою запитує Картер. Його голос не такий, як вона очікувала. Дівчина думала, що він захищатиметься, проте натомість голос хлопця звучить налякано.

— О, нічого такого. Можеш не хвилюватися, твій друг чемно зберігає всі секрети. Я знайшла листівку, яку ти зібрався надіслати на її день народження. На твоєму столі.

Він проводить рукою по обличчю.

— Боже, — тихо видихає він.

— Ти не збираєшся нічого *сказати*? — вона підвищує голос, коли ведуча вечірки оголошує, що залишилася одна хвилина до півночі. — Можливо, повзати на колінах, щоб сказати, як тобі шкода, або ж переконувати, що я означаю для тебе більше, ніж вона?

Картер знову відступає.

— Що?

— Що ти маєш на увазі під *що*? Тобі не соромно за те, як ти зі мною вчинив?

— Як я... Мірандо, — Картер тре обличчя рукою. — Мені шкода, що я не розповів тобі, добре? Ти це хочеш почути?

— *Ти це хочеш почути?* — Міранда зривається на крик, поки гурт в залі починає низький барабанний бій, готуючи людей до зворотного відліку.

Картер бере її за руки й не відпускає, коли вона намагається вирватися. Його обличчя сповнене емоціями — це така собі потворна маска, яку одягають чоловіки, намагаючись не заплакати.

— Чого ти від мене хочеш, Мірандо?

— Я хочу, щоб ти зізнався у всьому. Щоб *вибачився* за неповагу до мене, за брехню, за *зради*.

Хватка на її руках послаблюється, і дівчина злісно висмикує їх.

— Про що ти говориш?

Дівчина майже не чує Картера через шум гурту, проте це не має значення. Вона вже повертається до стовпів, залишаючи хлопця позаду.

— Ну ж бо попрощаємося із 2018! — вигукує співак, затягуючи кожен склад, і крики стають ще гучнішими.

— Я ніколи не зраджував тебе, Мірандо, — кричить їй у спину Картер. — Я ніколи тебе не зраджував.

Дівчина обертається на підборах, стискаючи кулаки. На мить їй справді хочеться вдарити його, просто підійти та зацідити кулаком у писок.

— То як ти поясниш заплановані події в календарі? Листівку на день народження? Таємничий сніданок у центрі Лондона, прямо біля Ковент-Гардена, де ви провели ті вихідні з Шивон?

Мало не демонічне обличчя хлопця міниться, коли він намагається стримати сльози. Бажання заплакати очевидне до неможливості. «Чому б йому просто не заплакати, заради Бога», — з гіркотою думає вона, спостерігаючи, як він намагається зібратися, аж раптом у дверях позаду нього спалахує світло.

— Я не можу говорити про це, Мірандо, — зрештою промовляє Картер.

— *Жартуєш?* Ти не можеш про це говорити?

Хлопець відступає подалі від неї, назад до безликого натовпу на вечірці.

— Ану не рипайся, безхребетний сучий сину, — кричить Міранда, не впізнаючи власного голосу: вона *ніколи* так не говорить. Дівчина глибоко вдихає, стримуючи схлипування. — У тебе все ще є почуття до Шивон? — запитує вона, і цього разу її голос звучить дещо жалібно.

Обличчя Картера здається майже злим, все ще схоже на маску, усе ще перелякане. Він відводить погляд. Після довгої, дивної павзи він приходиться до тям і повертається, щоб зустрітися з нею очима.

— Так, у мене все ще є почуття до Шивон, — гірко каже він. — Я намагався перебороти це, проте... так. Вони все ще є.

Хоч дівчина й очікувала цього — підштовхуючи Картера до зізнання — ці слова все одно застають Міранду зненацька своєю гостротою, раничи глибше, ніж вона думала. Дівчина притискає руку до свого обличчя, а в голові крутиться всього лиш одна думка: «*Це справді відбувається? Це все по-справжньому?*».

У залі починається зворотний відлік, чути вигуки захопленої юрби, і барабанний бій все ще наповнює простір. *Десять. Дев'ять. Вісім.*

— Проте, Мірандо, ти не так все зрозуміла. Я не зраджував тебе із Шивон.

Шість. П'ять. Чотири.

— Так, вона внесла наші зустрічі в мій календар. Так, я написав їй листівку на день народження.

Три. Два. Нарешті Картер зрушує з місця, крокуючи до дівчини та хапаючи її за руку, коли вона намагається піти від нього.

— Але, Мірандо. Мірандо, послухай мене.

Один. Юрба вибухає криками та оплесками, а постріли феєрверків майже заглушають наступні слова Джозефа Картера.

— Це було дуже давно. Усі ці події, Шивон і я... Це було більш ніж два роки тому.

¹⁶ «Firework» (укр. «Феєрверк») — пісня американської поп-співачки Кеті Перрі.

ШИВОН

— Привіт, 2016-й! — кричить вокаліст, і галас стає дедалі гучнішим, поки не зливається в один звук — хвилю напруженого крику.

Шивон закидає голову назад і кричить разом з усіма. Вона як ніколи готова почати новий рік. 2015-й був хаотичним. У 2016-му році Шивон буде щасливою, здоровою та обіцяє сама собі не шкодити.

— Ти в нормі? — запитує Фіона. — Може, підемо подихаємо свіжим повітрям?

Шивон хоче залишитися тут, у самому центрі танц-майданчику, кружляючи й кружляючи на шпильках, проте лиш один погляд на обличчя Фіони дає їй зрозуміти, що пора зупинитися.

— Звісно, — погоджується дівчина, слідуючи за подругою до галявини, подалі від шуму. Колони Грейнджу величаються у всій красі свого освітлення; Джозеф не помилився щодо цієї вечірки. Вона справді неповторна.

— Що ж? Ти вже знайшла його? — цікавиться Фіона, прибираючи волосся із шиї, аби охолонути. Надворі накрапає, іде той приємний дощ, який ледь відчувається на шкірі.

— Ні, — каже Шивон, озираючись на палац. — Я ніде його не бачила.

— Може, у нього змінилися плани? — міркує Фіона, дивлячись на Шивон. Її очі виділені підводкою — невелика поступка власним принципам на честь вечірки.

— Він говорив так, ніби відвідує цю вечірку щороку, — відказує Шивон. Як тільки дівчина вийшла із зали, то раптом гостро відчула біль там, де взуття вривається їй в шкіру — з неї наче висмоктали частинку енергії. Вона підіймає підборіддя, ковтаючи. Отже, Джозефа тут немає. Насправді це не так і важливо. У новорічній ночі немає

нічого чарівного. Що з того, якщо пройде ще кілька днів, перш ніж вона скаже йому про свої почуття?

— Просто останні три дні ти майже не думала ні про що інше, правда? — запитує Фіона, коли подруга озвучує свої думки.

Шивон похмуро дивиться на неї.

— Узагалі-то думала, — лукавить вона.

— І взагалі, ми чудово відпочили, хіба ні? — Фіона ввічливо усміхається.

— Ох, ні, ти ненавидиш це все, — відказує Шивон, обіймаючи Фіону.
— Ти хочеш додому, сидіти в теплі та дивитися різдвяні фільми, правда ж?

— Ні! Я люблю вечірки! Вечірки — це чудово! — Фіона намагається звучати переконливо, обіймаючи подругу за талію. — Гаразд, добре, мені не подобаються такі масштабні вечірки, коли не чуєш, що тобі говорять, і всі навколо п'яні, тусять до опівночі. Але... Я ж тебе люблю? Тому...

— А я люблю тебе, тому... ми йдемо додому, — каже Шивон, відходячи від Фіони. — Ходімо. Потрібно забрати Марлену від чергової красивої жінки, яку вона зараз десь залізує.

— Зализує? — перепитує Фіона і бере Шивон за руку, коли вони повертаються до будівлі. — Серйозно?

— Я прогножую повернення слова у 2016, — говорить Шивон. — Ось побачиш. До 2017 ніхто не казатиме «цілуватися» — усі знову говоритимуть «лизатися».

Фіона сміється.

— Що ще трапиться у 2016?

— Гм-м. Думаю, 2016 стане роком, коли ми нарешті зі всім впораємося. Рік миру, добра та взаєморозуміння. Ми всі станемо більш терпимими та співчутливими, і перестанемо носити комбінезони, тому що всім нам треба ходити в туалет. А ще...

Шивон замовкає. Фіона все ще хихикає, прямуючи за подругою. Їй знадобилася якась мить, аби побачити, куди дивиться Шивон. Щойно вона це робить, вираз її обличчя міняється з веселості на зачаровану недовірливість.

— Вони верхи на конях? — запитує вона.

Навпроти них, по гравійній доріжці, що веде до Грейнджу, скачуть двоє людей на великих білих конях, чи радше скакунах. Це такі скакуни. Вони величезні та норовливі, і під час алюру підіймають ноги так, наче летять над землею, не торкаючись її.

Однак увагу Шивон привертає те, що один із вершників — Джозеф Картер.

Дівчині важко оцінити вправність їзди, але, здається, він надто часто підстрибує в сідлі. Хай там як, а красивий чоловік на білому коні просто... *заворожує*.

— Це Джозеф, — шепоче вона Фіоні. — І, здається, його друг Скотт. О боже!

Усе нутро дівчини нервово стискається. Якщо Джозеф тут, то настав час все *сказати*, у неї немає іншого вибору: вона має зізнатися цьому чоловікові, що кохає його. Думки дівчини настільки зосереджені на грандіозності цієї ідеї, що проходить кілька секунд, перш ніж вона починає думати про інші важливі моменти.

— Що вони *роблять* на цих конях?

— Уявлення не маю, — каже Фіона. — Джозеф їздить верхи?

— Ні? — невпевнено відповідає Шивон, поки двоє чоловіків наближаються до них. — Зазвичай ні? — Вони рухаються швидше, ніж вона думала. У дівчини всередині все перевертається. — Дідько. Гарзд. Час настав. Боже мій. Візьмеш на себе Скотта?

— Узяти на себе? — запитує Фіона, дивлячись на коней. — Як саме я маю це зробити?

— Я не знаю, ти кмітлива жінка, — каже Шивон. Тим часом вона вже може повністю розгледіти Джозефа: його каштанове волосся розвівається на вітрі, а щоки пашать від їзди. Він такий широкоплечий і такий гарний на коні. «Ой, дідько б його забрав», — думає Шивон, — «Я безнадійна. Хіба я не повинна думати, чому цей дурень узагалі виліз на коня?».

Чоловіки вже майже біля них. Джозеф сміється у відповідь на слова Скотта, надто високо стискаючи віжки біля грудей. Скотт щось

вигукує; під колонним входом до Грейнджу вже збирається багато допитливих глядачів.

— Шив, я не настільки винахідлива! — шипить Фіона. — Ти це знаєш!

— Усе ти можеш! Ти чудово імпровізуєш! — запевняє її Шивон, поправляючи сукню та волосся. Її серцебиття пришвидшується. Вона уявляла цей момент дещо по-іншому — наприклад, з меншою кількістю тварин, — але ось її шанс сказати Джозефу, що вона відчуває насправді, і від страху в неї з голови вилітають всі думки, трясуться руки, дівчина просто сама не своя.

— Та ні! Це ти впевнена в моїх талантах! Я знала, що твоя ідіотська віра в мене та мої здібності одного дня вилізуть нам боком! О, привіт, — говорить Фіона досить відчайдушно, коли Скотт та Джозеф проносяться повз. — Може, прокатаєте?

Шивон скоса зиркає на подругу, перш ніж знову подивитися на Джозефа. Угледівши її, хлопець натягує віжки так сильно, що кінь раптово зупиняється й стає на диби, підіймаючи передні ноги майже на метр від землі. Джозефу дивом вдається втриматися в сідлі, але Шивон все одно налякано скрикує.

— Чорт забирай, — вигукує Джозеф, задихаючись та чіпляючись однією рукою за сідло, а іншою — за гриву скакуна. — І що це було?

Тим часом Фіона намагається видертися на Скоттового коня. Коли Скотт підіймає її, аби допомогти всістися перед ним, вона кидає на Шивон промовистий погляд — «Що збіса відбувається?».

— Ох! — каже Фіона. — У кіно все так легко. Гаразд, уперед, на вечірку! Не варто чекати на цих двох, їм треба поговорити. Ти Скотт, правильно? Привіт, я Фіона. Або Фі, якщо тобі більше так подобається. Зазвичай на першій зустрічі з чоловіком я не виконую роль наїзниць, але в нас тут надзвичайна ситуація.

У міру того, як вони віддаляються рясно на коні, її голос поступово стихає. Джозеф і Шивон якийсь час дивляться одне на одного: вона із відхиленою назад шиєю, він з обличчям, залитим рум'янцем.

— Привіт, — каже Шивон, з полегшенням усвідомлюючи, що її голос не тремтить, на відміну від тіла. — Непоганий кінь.

— Скоттова ідея, — відповідає Джозеф, усе ще міцно тримаючись за сідло. — Вони належать жінці зі Стокбриджа. Вона запропонувала нам проїхатися в рамках благодійного розіграшу. Сказала, що ми можемо їх позичити, аби зацікавити людей призом і... Що ж, це довга історія, усе в стилі Скотта. Ми пропустили північ?

Шивон сміється.

— Можна й так сказати.

— Дідько. Коні не такі прудкі, як хотілося б, — каже він, виблискуючи усмішкою. Однією з тих, які він показує, коли вдає блазня. — Хочеш... заскочити сюди?

— Не дуже, — каже Шивон, оглядаючи коня з ніг до голови. Скакун теж оцінює її поглядом. І, здається, йому теж не хочеться, аби дівчина проїхалася.

— Отже, я спускаюся, — каже Джозеф, дивлячись на землю з деяким острахом. — Хм-м. Тобі не здається, що земля тут досить далеко?

Шивон озирається, злегка хитаючи головою, та все ж усміхаючись. Це настільки в стилі Джозефа: запізнитися на новорічну вечірку, пропустити зворотний відлік, ще й із таким божевільним виправданням. Як він узагалі потрапляє в такі ситуації? І чому вона вважає це настільки чарівним?

— Їдь туди, — каже дівчина, вказуючи на довгі сходи ліворуч від головного входу, що ведуть до іншого крила особняка. Воно оточене низьким муром: звідти має бути легше спішитися.

— Гаразд, — відказує хлопець, злегка постукуючи коня п'ятами. — Уперед.

Шивон йде поруч із Джозефом, намагаючись зрозуміти, як вона тут опинилася. Від переляку кров пульсує біля горла; дівчина силиться вирівняти дихання, випрямляючи руки по боках. Як тільки вони доходять до стіни, Джозеф, скривившись, дещо незграбно злізає з коня і повертається до неї спиною, щоб поправити одяг.

— Отже, — каже Шивон, коли хлопець знову повертається до неї, хапаючи за віжки коня. Тварина саме намагалася перейти до смачнішої трави. Дівчина усміхається, попри власні нерви: Джозеф чарівний у

будь-якій ситуації. — Можеш пояснити, яким чином у тебе з'явився новий домашній улюбленець?

— По-перше, так, звісно... Та що ти тут робиш? — запитує він, розгублено кліпаючи очима. — Я не...

— Запрошував мене? — легковажно каже вона, відчуваючи, як нагадує про себе її поранене его.

Джозеф червоніє.

— Я мав на увазі...

— Усе гаразд. Я приїхала з друзями. Ми однаково збиралися святкувати Новий рік у Лондоні. Квитки на цю подію ще були в продажі, тож ми вирішили трішки звернути з маршруту. — Дівчина стискає губи, борючись із бажанням зупинитися на цій ноті, не відкриваючи власної вразливості. Вона глибоко вдихає. — Та все ж я приїхала, щоб побачитися з тобою.

На його обличчі на мить з'являється щось — може, надія? Чи Шивон просто видає бажане за дійсне?

Тяжко ковтаючи слину, Шивон напружено крокує до Джозефа через галявину, поки не підходить настільки близько, що фактично торкається його. Кінь смикається позаду Джозефа, і той здригається.

— Я не можу... Вибач, — зрештою каже хлопець. Вільною рукою він пригладжує волосся. — Я намагаюся не робити поспішних висновків. Однак усе видається занадто хорошим, щоб бути правдою. Тож чи можеш ти просто сказати, навіщо приїхала сюди? Може, аби повернути мені якусь забуту річ, чи повідомити погані новини особисто. А не заради того, на що я сподіваюся... Ну... Заради чого я поїхав би в Дублін до тебе, якби мав достатньо сміливості.

Вразливість у його голосі додає Шивон відваги, якої їй так бракує. І щоб не передумати, дівчина відкриває рот і каже:

— Я приїхала сказати, що кохаю тебе.

Застигнувши, вони не зводять одне з одного очей.

Шивон не вірить, що вона це сказала. Вона не казала цих слів жодному чоловіку, крім Кілліана, який зрештою ранив її настільки глибоко, що дівчині знадобилося пів десятка років, аби оговтатися.

— О боже, — перериває вона тишу. — Дідько.

— Ні! — швидко каже Джозеф, беручи її руку у свою. — Ні-ні, я...

— Нажаханий? Приголомшений?

— Надзвичайно щасливий, — каже він, і його обличчя розцвітає однією із тих найкращих щирих усмішок. Шивон сяє у відповідь, навіть попри холод та дощ, що псує її зачіску.

— Господи, справді? Ти справді кохаєш мене? — дивується він.

— Невже в це так важко повірити? — каже Шивон усміхаючись і підступаючи до нього на крок. — Ти теж мене кохаєш? — Її тон грайливий, хитрий, проте дівчині настільки потрібно почути відповідь, що вона аж задихається.

— Так, звісно кохаю, — відказує Джозеф. — Я знав про це ще з того жахливого квітневого ранку, коли залишив тебе у ванній готелю. Я намагався забути тебе весь рік, зустрічався з іншими жінками. Проте зрозумів, що я безнадійно закохався в тебе ще тоді, коли побачив тебе у Вінчестері. Я просто ніколи не вірив, що ти покохаєш мене. Здавалося, що тобі байдуже до мене.

Шивон сміється, притуляючись головою до його плеча. Щастя всередині неї не припиняє рости, розливаючись від маківки до напівзамерзлих пальців на ногах.

— Я все ж таки акторка за освітою, забув? — нагадує вона, підводячи на чоловіка погляд. Вираз його обличчя приводить дівчину до тями: він не такий впевнений, як це відчувається у голосі. — Вибач, ти маєш рацію, мені варто було розповісти про свої почуття раніше. Я злякалася і вирішила, що маю відштовхнути тебе подалі, проте... — вона проводить рукою по його залитій рум'янцем вилиці, вниз до щетинистої щелепи, насолоджуючись відчуттям дотику. — Проте я кохаю тебе. Справді, кохаю.

Джозеф радісно усміхається їй, сяючи білими зубами, рум'яними від вітру щоками та горіховими очима. Стає просто нестерпно бути так близько і не цілувати його. Тож Шивон стає навшпиньки, наближаючи власне обличчя до його. Яка ж насолода — просто *цілуватися*, не маючи більше ніяких секретів. Її тіло розслабляється в обіймах хлопця. Важко повірити, скільки разів вона бездумно це робила. Шкіра дівчина

аж поколює від бажання, як це завжди буває, коли вона поруч із Джозефом Картером.

— О, чорт, — раптом каже Шивон, відриваючись від нього. — А як же ж інша жінка?

Чоловік кліпає, дивлячись на дівчину затуманеним поглядом.

— Перепрошую?

— Ти сказав, що ти з кимось іншим, — нетерпляче каже Шивон. — Інша жінка, з якою ти зустрічався.

— О, ні-ні, — каже Джозеф, нахилиючись знову поцілувати її. Шивон відступає, невдоволена таким поясненням. — Ні, я маю на увазі, вона була. Але після тих вихідних в Лондоні, перед Різдвом, я зрозумів, що все ще маю почуття до тебе. Тому ми з Лолою розійшлися. Якщо чесно, я зробив тобі листівку на день народження, де написав, що все-таки ми були більше, ніж просто друзі, проте... — хлопець збентежено дивиться на неї, — я загубив її та подумав, що це знак: не треба нічого тобі розповідати.

Шивон заводить очі.

— Це був знак, що тобі пора попрацювати над своєю організованістю, — говорить вона йому, а хлопець усміхається від дотику її губ до своїх. Цього разу поцілунок глибший, і Шивон відчуває, як внизу її живота збирається тепло; дівчина згадує, як їхні з Джозефом тіла ідеально поєднуються, і нарешті розслабляється, дозволяючи його рукам підтримати її вагу.

— Боже, я така щаслива, що все ж приїхала сюди, — каже вона, її губи все ще притиснуті до його.

— Інакше ти б ніколи не зустріла Нічного Яструба, — говорить хлопець, притягаючи її до себе. Навіть крізь пальто Шивон відчуває, як сильно б'ється його серце.

— Нічного Яструба? — перепитує вона, притискаючись до грудей Джозефа. Наче за сигналом, кінь підводить голову й ірже. — О, то його звати Нічний Яструб? — усміхнувшись, каже дівчина, і дивиться на Джозефа.

— Звичайно. У дитинстві це був мій улюблений комікс, — каже Джозеф, затуляючи її в ще один глибокий поцілунок, легко торкаючись

її язика своїм.

— Джозефе Картер, — відказує Шивон, обіймаючи його талію, коли вони віддриваються одне від одного, — то виявляється, ти просто ботан, захований у тілі гарячого спортсмена?

Чоловік усміхається, дивлячись на неї.

— Безперечно. І ти сказала, що кохаєш мене. Свої слова назад не забереш.

— Знаєш, ти мене про це не попереджав, — каже дівчина і кривиться від власних слів. — Вибач. Насправді я вимагаю дуже багато уваги, ти це ще побачиш. Досі я доволі вміло це приховувала.

— У цьому немає нічого поганого, — каже хлопець, цілуючи її щоку. — І ти не настільки вже й вправно це ховала, Шив.

— Що?!

— Я маю на увазі, хтось тобі завдав болю, — продовжує він уже тихіше. — Я зрозумів це ще на нашій першій зустрічі. Ти охороняєш своє серце.

Шивон нервує. Усе це нова для неї територія, і радість, яку дівчина відчуває, все ще перебивається страхом. Джозеф проводить холодною рукою по її щоці та усміхається.

— Я кохаю тебе, — каже він. — Я кохаю тебе, Шивон Келлі. Я кохав тебе цілу вічність. Мені не вдається викинути думки про тебе з голови. Просто запитай у Скотта. Йому вже набридло слухати мої балачки про тебе.

— Найпевніше, зараз вони з бідолашною Фіоною жаліються одне одному, — розмірковує Шивон, притуляючись чолом до грудей Джозефа. — Їй вже теж набридло, що я постійно говорю про тебе.

Дівчина раптово усвідомлює, наскільки їй холодно, і в ту ж мить визнає, що це не важливо. Їй не хочеться повертатися всередину. Вона хоче залишитися тут, в обіймах Джозефа, доки позаду них пасеться недоречно названий білий кінь — Нічний Яструб. Бути присутньою в моменті досить складно для Шивон, проте зараз це здається як ніколи можливим.

— То виходить, тепер ми просто... можемо бути разом? — запитує Джозеф здивовано. — Ти моя дівчина?

— Думаю, що так, — відповідає Шивон, усміхаючись. — Для нас це звучить якось надто просто, правда?

— Ні-ні-ні, не починай копатися у своїх думках, — швидко промовляє Джозеф, розширюючи очі в удаваній паніці.

— Тоді поцілуй мене, — говорить Шивон, опускаючи погляд на його губи. — Це найкращі ліки для мене.

— Я запам'ятаю, — відказує Джозеф, нахилиючись та затягуючи дівчину в один із тих глибоких, солодких поцілунків, які примушують про все забути.

ДЖЕЙН

Один погляд на його обличчя — і дівчина наче повертається назад у часі. Вона знову стає колишньою Джейн: благоговійною, захопленою, яка з легкістю піддається його впливу. Відколи вони бачилися востаннє, він трохи посивів на скронях та став пухкішим, наче різко скинув вагу, а потім знову її набрав. Проте його очі не змінилися: магнетичні, суперечливі, сяючо-блакитні. Чоловік не зводить з неї погляду.

Один із талантів Річарда Вілсона — утримувати зоровий контакт. Саме чарівний погляд чоловіка змусив Джейн без пам'яті закохатися в нього, коли вона працювала його секретаркою у «Брей і Кембрі».

— Нам потрібно поговорити, — звертається він. Річард все ще стискає її передпліччя, шкіра на його руках суха та тепла. Вона намагається вивільнитися, проте чоловік тримає її залізною хваткою. Дівчина вже наполовину спустилася сходами. На якусь божевільну мить Джейн думає, а чи не слід би його штовхнути. Дозволити покотитися кам'яними сходами, геть із її життя.

— Річарде, відпусти мене, — говорить дівчина, намагаючись його обійти.

— Не цього разу, — твердо каже чоловік, та все ж змінює положення. Тепер він веде Джейн, тримаючи лише її праву руку, наче вона злочинниця, яку супроводжують до поліцейської машини. — Ходімо, ти ненавидиш такі вечірки. Я відвезу тебе додому.

Вона не повинна сідати з ним в машину. На шкірі дівчини виступають сироти. Його рука на її здається чимось недоречним. Непристойним.

— Відпусти мене, або ж я влаштую скандал, — каже вона якомога спокійніше.

Чоловік здається здивованим її непокірністю. Він не зводить з неї своїх привабливих очей: брови насуплені, нерухома щелепа стиснута. Дівчина дуже добре пам'ятає цей погляд. Річард з очевидним зусиллям опановує себе й намагається усміхнутися, зупиняючись біля неї. Джейн багатозначно дивиться на його руку поверх її руки, і за мить він неохоче послаблює хватку й ховає свої руки в кишені.

— Гаразд, — каже він. — Перепрошую, я занадто напористий. Проте, Джейн, я дуже довго шукав тебе.

— Справді? — перепитує вона. Дівчина теж заспокоюється, її голос стає більш розважливим. — Я була зовсім поруч. Ти знайшов би мене, якби дійсно хотів це зробити.

Спершу вона таки жадала цього. Джейн уявляла, як він прибіжить, благодатиме пробачити, а потім підхопить її на руки й поверне в життя, у якому вона належала йому. Було надзвичайно боязко покидати Лондон, щоб почати все заново: дівчина не усвідомлювала, наскільки вона звикла жити за вказівками Річарда, поки не залишилася сама і мусила дотримуватися лише власних правил.

Річард витягує руки. Зараз вони стоять на галявині. Компанія курців неподалік тихо розмовляє, а пара йде до річки, взявшись за руки. Світло вечірки переливається на їхніх схилених головах.

— Що ж, вважай, ти мене спіймала. Ситуація трохи змінилася, Джейн. Я подумав, що нам варто все переглянути, адже минуло занадто багато часу.

Переглянути. Ніби це робоча зустріч. Межі між ними завжди були дуже розмитими. Його наполягання, аби дівчина щодня носила сірі ділові сукні — це прохання боса чи прискіпливого хлопця? Те, як він завжди вибирав страви, замовляючи доставку в офіс — чи розумно це, враховуючи, що він був її начальником? Коли він попросив не ходити на посиденьки з іншими секретарками після роботи, бо вона занадто необачна, може, він просто піклувався про її кар'єру?

Джейн глибоко зітхає. Ці думки вже застаріли. Вона довела хибність його суджень. Так, можливо, дівчині знадобився певний час, проте вона таки *знайшла* друзів та почала відкривати в собі ту Джейн, яку вони бачать. Тож, якщо Річард помилявся, кажучи, що *вона просто не*

вміє дружити з людьми через свою дивакуватість, і що люди ніколи не зрозуміють її так, як він, — можливо, він помилявся й щодо всього іншого.

Джейн більше не вірить, що її неможливо покохати. Вона усвідомлює: для неї це неабияке досягнення, враховуючи, що Джозеф Картер її не кохає. Дівчина злегка підіймає підборіддя й зустрічається поглядом з Річардом.

— Про що ти хочеш поговорити зі мною? — запитує вона.

— Не хочеш поїхати в тепліше місце? Тримай, — чоловік знімає свій піджак.

Джейн відступає. Вона тремтить, але від самого лиш запаху Річарда на його одязі дівчину починає нудити.

— Ні, дякую, — говорить вона. — Треба вже швидше покінчити з цим.

Він здивовано здимає брови. Джейн, яку він знав, узяла б піджак — вона б зробила все, що він сказав.

— Чого ти очікував? — тихо запитує вона. — Ти думав, що нічого не зміниться?

— Не зовсім, — заперечує Річард, проте зрозуміло, що дівчина має рацію. — Я просто хочу обговорити кілька моментів. У компанії виникла якась плутанина, і є ймовірність, що хтось захоче зв'язатися з тобою та запитати про наші... робочі стосунки, коли ти працювала у «Брей і Кембрі». Я просто хочу переконатися, що ми з тобою поділяємо одну й ту ж думку.

— Плутанина? — перепитує дівчина. — Щось схоже на *плутанину* перед тим, як ти мене звільнив?

Чоловік примружує очі, не зовсім прослідковуючи хід її думок.

— Я не звільняв тебе, Джейн. Мені не лишалося нічого, окрім як відпустити тебе. Ти вже мала одне попередження, і зробила помилку, яка обійшлася компанії в серйозну суму, якщо ти ще пам'ятаєш це.

— Я не забула, — твердо відказує Джейн.

Попередження надійшло незадовго до того, як він виявив помилку Джейн із формою процедури розгляду справи. Вона наплутала щось із його щоденником, тож чоловік пропустив важливу зустріч. Тоді

дівчина погодилася на дисциплінарне стягнення, попри свою розгубленість: вона була впевнена, що призначила зустріч у потрібний день — та останнім часом ці думки все частіше з'являлися в її голові. Можливо, Річард не зміг позбутися її через просту помилку з формою судового розгляду. Йому була потрібна ще одна причина.

На той момент стало зрозуміло, що він хоче позбутися дівчини вже як кілька місяців. Сексуальний апетит чоловіка згас; в офісі почали пліткувати про них двох; хтось заскочив їх у конференц-залі в позаробочі години.

— Заробив ще одну скаргу за домагання? — запитує Джейн. — Тому відділ HR має до тебе запитання?

Річард задирає підборіддя, дивлячись на дівчину гострим поглядом.

— На мене ніколи не надходило скарг.

— Ох, — каже Джейн невпевнено. — Тож ти й це зумів приховати?

— На мене ніколи не надходило скарг, — повторює він, підступаючи ближче.

Джейн мимохідь здригається, відступаючи, не в змозі стриматися. Вона дивиться вниз, відчуваючи, як впевненість покидає її. Але ж на нього надходила скарга. Вона бачила ці документи, коли пакувала речі зі свого робочого столу, поки сльози текли її щоками, а двері кабінету Річарда були щільно зачинені.

— Я можу розраховувати, що ти скажеш правду, Джейн? — запитує Річард.

— Яку саме? — відповідає дівчина. Чоловік докоряв би їй за настільки різку відповідь, якби вона наважилася відповісти в такій манері, коли вони були разом. Йому подобалося, коли Джейн була милою та м'якотілою.

— Усе буде набагато простіше, якщо ми зосередимося лише на наших професійних відносинах. Не слід зациклюватися на особистому, бо це лиш ускладнить все для мене.

Дівчина дивиться на нього, не вірячи власним вухам.

— Ти був моїм хлопцем, — каже вона. — Ти... ти був усім для мене.

Він зітхає, на мить заводячи очі.

— Не будемо драматизувати.

Джейн згадує всі ті моменти, коли Річард запевняв, що вони *створені одне для одного*. Як гладив її волосся, поки дівчина сиділа у нього на колінах, та заспокоював, коли вона бовкнула якусь дурницю на нараді або ж панікувала на великому корпоративному заході.

Джейн мовчить, а Річард знову зітхає.

— Джейн, послухай, я не хотів згадувати цього, але ти моя боржниця. Ти сама чудово розумієш це.

«О Боже. Гроші. Гроші».

Чи розуміла вона тоді, що все робилося для того, аби в потрібний момент закрити їй рота? Що це був ще один спосіб володіти нею? Поки вони не розійшлися, вона переконувала себе, що ні. Дівчина звикла до того, що Річард за все платить. Усе почалося з невеликої позики, коли їй було важко покрити оренду через кілька місяців по приїзді до Лондона. Потім вечері та подарунки, а згодом і регулярні місячні виплати, аби забезпечити їй бажаний для Річарда спосіб життя. Красиве вбрання, квартира, яку чоловік обрав сам замість тієї комірки, яку дівчина орендувала, як тільки переїхала в Лондон.

Він був таким добрим, коли сказав, що їм треба розійтися, тримав її за руку, поки дівчина ридала, і обіцяв, що все одно піклуватиметься про неї. Чоловік буз змушений звільнити її з «Брей і Кембрі» — помилку з формою неможливо було проігнорувати, — проте він розумів, що Джейн буде складно самотужки впоратися зі всім, тому він буде поруч.

Коли на її рахунок надійшла кругленька сума, в дівчині зажевірла надія. Якщо Річард дає їй всі ці гроші, значить, йому не байдуже. Якби хоч якийсь куточок свідомості Джейн задумався, чому він заговорив про гроші саме тоді, коли переконував її відмовитися від розмови з відділом кадрів перед звільненням. Якби вона, побачивши скаргу за домагання, задумалася б, як відділ кадрів відреагує, коли дівчина розповість про їхні інтимні стосунки, що тривали більш як рік... Проте на той момент вона була занадто виснаженою. Річард місяцями переконував Джейн в помилковості її сприйняття всіх цих речей. Що вона не повинна втручатися в його справи. Що вона не зрозуміє.

— Судячи з усього, ці гроші стали тобі в пригоді, — погляд Річарда ковзає її тілом.

— Ця сукня — з благодійної крамниці, — сухо відказує Джейн. Але вона знає, що це виправдання нікчемне. Він має рацію. Дівчина жила його коштом. Він дав їй змогу безоплатно волонтерити в благодійній крамничці, орендувати свою красиву світлу квартиру у Вінчестері та котедж в Уельсі. Приїхавши до Вінчестера, дівчина відчувала себе вкрай не підготовленою до справжньої роботи. Чи могла вона взагалі працювати в офісі? Вона погано розбирається в офісних справах, ніколи нікому не подобається і лиш усе псує. *«Я не впораюся самотійно»*, — повторювала дівчина знову і знову, наче мантру.

— Джейн, якщо в тебе проблеми з грошми, я допоможу, — каже Річард несподівано м'якшим голосом. Він нахиляє голову. — Усе складно?

У Джейн щемить у грудях. На мить у ній прокидається вже забуте імпульсивне бажання. *«Так»*, — хоче сказати вона. — *«Без тебе все складніше»*.

А тоді вона згадує Етті, як вона простягає Джейн ще одну кульку з водою, а її руде волосся розвівається на вітрі. Джейн пригадує обличчя Кіри, коли дівчина заступилася за себе на весіллі Констанс. Вона думає про Коліна, який п'є свій чай із льодом і каже: *«Дякую, Джейн»*. У Джейн закінчуються гроші. Проте Етті вже казала, що залюбки найме її як фрілансера для більших проєктів. До того ж з її досвідом роботи в благодійній крамничці дівчина, ймовірно, зможе знайти посаду в роздрібній торгівлі. Вона зможе. Вона впорається.

Тому ні. Дівчина більше ніколи не візьме грошей у Річарда. Але їй хочеться знати, наскільки він у відчаї.

— Скільки? — запитує вона, опускаючи схрещені перед грудьми руки, натомість закладаючи їх за спину. Не зовсім вольова поза, та це найкраще, на що вона зараз здатна. — Скільки ти готовий дати за моє мовчання?

Річард оцінююче дивиться на неї.

— Тепер я майже не знаю тебе, — каже він. — Куди поділася моя мила маленька Джейн?

— Безслідно зникла, — відповідає дівчина з легкою посмішкою. Якби лиш Річард знав, що перед ним стоїть жінка, яка носить червоні сукні з розрізом до стегна; яка достатньо смілива, щоб поцілувати коханого чоловіка, навіть якщо це розіб'є їй серце. — Слово за тобою.

Тишу між ними порушує галаслива вечірка, на якій люди з нетерпінням очікують початку чогось нового.

— Двадцять тисяч, — зрештою каже Річард. — Потрібно бути обережними, щоб не викликати підозри, тож будеш отримувати кошти частинами.

Джейн киває.

— Дай мені свою візитівку, — каже вона. Дівчина знає, що він завжди носить їх у внутрішній кишені піджака. — Я наберу тебе, коли буду готова поговорити.

Як тільки Джейн повертається спиною до Річарда Вілсона і йде до будівлі, її охоплює нестримне бажання втекти. Останнє, чого їй зараз хочеться, — тісної компанії людей, бряцання поп-музики та сліпучого світла. Але, не сказавши жодного слова, дівчина покинула Етті, і її подруга не заслуговує на таке.

Джейн тремтить. Відчуття від зустрічі з Річардом зовсім не такі, як вона очікувала. Можна сказати, вона... схвильована. Дівчина ще ніколи не усвідомлювала різниці між собою колишньою й теперішньою настільки гостро. Проте там, стоячи перед чоловіком, який домінував у її житті в Лондоні, Джейн відчувала себе зовсім іншою жінкою. Йдучи галявиною, геть від нього, дівчина помічає до болю знайому фігуру, що схиляється до однієї з величезних колон Грейнджу. Він освітлений миготливими гірляндами, волосся трохи скуйовджене, плечі широкі. У неї всередині все стискається. Дівчина стає як укопана.

Джозеф не зводить з неї очей, і Джейн одразу розуміє, що щось не так. Це не його звична постава. Він завжди розкутий і спокійний, сяє чарівністю — а тут зовсім навпаки. Ні, чоловік весь напружений, руки схрещені на грудях. Коли він нарешті підходить до неї, його кулаки стиснуті по обидва боки.

— Джозефе? — каже вона тихим голосом. Минуло так багато часу відтоді, як вона бачила його востаннє. Хлопець здається напруженим і злим. І навіть попри всі побоювання, Джейн відчуває зворушливу радість просто від його близькості.

— Чому ти розмовляла з Річардом Вілсоном? — різко запитує Джозеф. Через кілька секунд він наче помічає її, розуміючи, хто перед ним стоїть, і вираз його обличчя пом'якшується. — З тобою все гаразд?

Серце вистрибує з її грудей.

— Зі мною все добре. Я не знала, що ти... Чому ти тут?

— Ми зі Скоттом приходимо на цю вечірку щороку. Звідки ти знаєш Річарда?

Він стоїть надто далеко від неї, злий, насторожений. Дівчині ненависна ця ситуація. Однак вона розуміла, що рано чи пізно це станеться — чому ж ще вона приховувала від нього, що вони працювали у «Брей і Кембрі» в один час? Лише раз вона бачила Джозефа в такому стані. Багато років тому, одного дня він увірвався в кабінет Річарда, а дівчина була просто секретаркою, яка сиділа за монітором свого комп'ютера.

Джейн могла б збрехати йому. Вона навіть обмірковувала цей варіант. І, якщо відверто, їй дуже цього хочеться. Їй уже нічого втратити. Вона вже втратила Джозефа. У нього є дівчина, він не обрав Джейн. І раптом одна лише думка про брехню здається надзвичайно виснажливою. Настає новий рік. Хоча б раз варто почати його з правди.

— Я була секретаркою Річарда у «Брей і Кембрі» до того, як приїхала у Вінчестер. Я пішла звідти з... ганьбою. Усі знали, що мене звільнили, тому що він мене кинув, — дівчина згорає від сорому, її щоки заливає багрянець. — Я не хотіла, щоб ти знав про це. Не хотіла, щоб ти сприймав мене за таку жінку.

Очі Джозефа розширюються від здивування. На вигляд він посправжньому приголомшений.

— Ти була Річардовою...

Це все, що він сказав. Проте цього достатньо, аби Джейн похитнулася. Вона не знає, як він закінчить це речення, але

здогадується. *Повія, шльондра, забавка.* Дівчина достатньо наслухалася пліток в компанії ще до того, як піти: про те, що вона дозволяла Річарду робити з собою, і де вони це робили. Дещо з цього було просто абсурдним, дещо — нестерпно правдивим.

Дівчина відштовхує Джозефа і біжить всередину, хоче розчинитися у вирі вечірки, знайти Еггі.

— Джейн, зачекай! — кричить Джозеф позаду неї. Але вона вже всередині, не підводячи очей, пробирається крізь шум та людей і ридає.

— Гей, — каже хтось, хапаючи її за руку.

Вона здригається від доторку, відступаючи на крок та дивлячись угору. Це друг Джозефа — Скотт.

— Джейн, правильно? — гукає він, пересуваючись між парами, аби підійти ближче. — Гей!

Дівчина озирається. Вона вже досить далеко від дверей, їх із Джозефом розділяє щільний натовп.

— З тобою все добре? — запитує Скотт.

— Я в нормі, — каже Джейн, усе ще дивлячись на двері.

Вона повинна піти. Знайти Еггі. Проте Скотт тут, і дівчина просто мусить дізнатися дещо.

— Скотте, Джозеф тут зі своєю дівчиною? — випалює вона.

Скотт, насуплюючись, відхиляється.

— Га? У нього немає дівчини. Насправді, якщо чесно, я думав, ти його дівчина.

Джейн не зводить з нього погляду. Дискотечні вогні виблискують на його обличчі. На початку року, коли вони вперше зустрілися, дівчина трохи побоювалася Скотта. Але зараз його погляд лагідний. Він помічає, як Джейн здригається від його доторку, тож намагається не порушити її особистого простору, навіть попри те, що шум заважає розмові.

— Я не розумію, — відказує вона, і її свідомість починає повільно затуманюватися. Шум вечірки здається жахливо гучним, від музики аж гуде в голові, верескливі голоси та сміх накривають її, наче хижак. — Він сказав мені... Він сказав...

— Джейн?

Це Еггі. Джейн наосліп повертається на голос своєї подруги, а та підходить та підхоплює її за руку. Волосся у жінки ще більше розпатлане, ніж зазвичай; одне червоне пасмо стирчить прямо, похитуючись від протягу з дверей.

— Пішли на вулицю, подихаємо свіжим повітрям, — каже вона.

— Не можу туди піти, — витискає із себе Джейн. — Треба піти... Кудись...

— Я відведу тебе до намету для персоналу. Не хвилюйтеся, я з нею, — каже вона Скотту, проводячи Джейн крізь натовп. — Що відбувається? Чому ти втекла?

Джейн плентається за подругою. Вона жадібно вдихає холодне зимове повітря, коли вони через задні двері виходять до комплексу наметів і генераторів, які підтримують вечірку. Дівчина заплющує очі, коли Еггі веде її в теплий куточок між двома брезентовими наметами. Усе довкола огортає шум персоналу та кухні.

Еггі добра. Вона бачила багато сторін Джейн — її дивакуватість, її слабкості — і, здається, усе ще любить її. Вона така подруга, яку Річард ніколи не дозволив би їй мати в Лондоні. З такою подругою, як Еггі, Джейн сильніша, більше схожа на саму себе.

— Еггі, — говорить Джейн тремтячим голосом. — Можемо поговорити про те, що сталося зі мною в Лондоні?

МІРАНДА

— Я кинула Картера, — каже Міранда.

Зараз сьома ранку, перший день нового року. Вона з Адель та Френні сидить на підлозі вітальні. Якимось чином їх постійно тягне до землі. У руках по горнятку чорної кави, ноги витягнуті так, що торкаються стопами. Трикутник сімейства Россо. Замість того, щоб залишитися ночувати в домі мами Картера, Міранда забрала сестер та викликала таксі, аби повернутися назад в Ерстед. Сіли вони після опівночі на нічний потяг, що зупиняється на станціях, як-от Бетлі-Хеджес або ж Нижній Веллоп. Близнючки проспали всю дорогу, поки Міранда вдивлялася в темряву, знову і знову переживаючи події вечірки.

— Що ти зробила? — викрикує Адель, проливаючи собі на руку каву.
— Дідько, — каже вона, злизуючи краплі зі шкіри, наче кішка. — Але серйозно, що ти зробила?

Міранда схиляє голову на руки. Це просто жахливо. Наче нічний кошмар. Після того, як Картер зізнався, що вони із Шивон не зустрічаються і що вони не бачилися роками, він наче замкнувся в собі й не хотів більше й слова казати щодо цієї ситуації.

— Як щодо Дня Валентина? — кричала вона йому. — Як щодо сніданку після дня народження Скотта? Чому ти все ще малюєш листівки на день народження для цієї жінки? Ти буквально щойно сказав, що досі маєш до неї почуття, заради всього святого!

— Я не хочу говорити про Шивон, — це все, що сказав їй Картер з кам'яним обличчям. — Я не хочу про неї говорити.

— Або ти говориш, або я йду геть, — сказала йому Міранда.

— О ні, — каже Адель, поки Міранда переказує всі події вечора. — Ультиматум.

— Вони ж завжди приводять до позитивного результату, — скептично каже Френні, кривлячись.

— Гаразд, ви обоє були всередині, до того ж занадто *п'яні*. А якби були поруч, то підказали б мені, що висувати Картеру ультиматум — не найкраща ідея, — відказує Міранда.

Коли дівчина знайшла сестер, вони були в самому центрі ризикованого танцювального батлу. Після того як Френні зробила колесо вперед підлогою, вкритою розсипом битого скла, Міранда вирішила, що настав час втрутитися та відвезти близнючок додому.

— То що він сказав? — запитує Адель, відкидаючи голову на диванну подушку.

— Спочатку він затих. А потім сказав: «Знаєш, *те*, що я не можу поговорити про це з тобою... лиш доводить, наскільки ми не підходимо одне одному. Це все неправильно. Ти хочеш, щоб я був якимось ідеальним хлопцем, а я не такий». Або щось на кшталт цього. А потім він просто розвернувся і побіг.

— Побіг?

— Можливо пішов, — поступається Міранда. — Але це однаково більше нагадувало біг. Така собі бігова ходьба.

— І що тепер? — запитує Френні.

Міранда зі стогоном допиває каву.

— Тепер я піду на роботу, — відказує вона. — І намагатимуся не жаліти себе занадто сильно.

— А як відчуваєшся *ти*? — запитує Адель через мить, коли Міранда підводиться на ноги.

— Навіть не знаю. У мене похмілля. Я збентежена. Трохи роздратована.

— Але тобі не сумно?

— А, точно, ще сумно, — починає Міранда, але потім замовкає. Чи правда це? Дівчина фактично відчуває...

— Ти відчуваєш полегшення? — запитує Френні.

Не зовсім так. Проте вона дуже довго плакала свою злість до Картера. А як виявилось — безпідставно. Та все ж... зраджував він її

чи ні, він точно щось приховував. Останні кілька місяців у неї було жахливе відчуття, що Джозеф Картер зовсім не той, ким здається.

Тепер, коли вся напруга нарешті вирвалася назовні, з її плечей наче впав тягар. Наскільки ж приємно взяти ситуацію у свої руки й розібратися зі всім, навіть якщо рішення здається дещо кардинальним.

Міранда дивиться на своїх сестер. Вона згадує, як того вечора у корзині автогідропідіймача Трей сказав їй, що вона здається *пригніченою*.

— О Боже, — говорить дівчина. — Що я *робила* останні кілька місяців?

У неї перед очима наче розсіюється густий туман. Ті безсонні ночі, одержимість. Дивовижні вечори з Картером, коли вони обіймалися на дивані та сміялися до болю в животі. Проте, як тільки він наступного ранку зачиняв за собою двері, сумніви огортали її знову. Якби Міранда була однією з тих жінок, які пояснюють іншим, що такі ситуації — просто винос мозку, то ці шість місяців точно потрапляли би в цю категорію.

— Це була абсолютна анти-Міранда, — каже Адель, її карі очі серйозно дивляться на сестру. — Забагато *драми*.

— Стільки тривоги, — додає Френні.

— І недостатньо усмішок, — продовжує Адель.

— Так, — каже Френні. — Міранда версії 2018 року була дуже похмурою.

— А похмурість старить тебе, Мір, — каже Адель, намагаючись бути максимально серйозною. — Нам варто терміново обговорити твій догляд за шкірою.

Міранда тягнеться за подушкою і кидає її в Адель, радше щоб зняти напругу. Вона не може думати про все це прямо зараз — це занадто. Чому все так складно? Коли все пішло шкереберть?

Слава богу, сьогодні її зміна. Міранді Россо потрібно вилізти на верхівку дерева, негайно.

Сьогодні Джеймі не надто суворий. Він розуміє, що і так просить забагато, поставивши їм зміну на Новий рік. Однак він також платить

подвійну ставку. Тож, коли Міранда бреде багnistим лугом, тягнучи за собою мішок з патичками та маленькими гілками, це її хоч трохи втішає. Сьогодні не потрібно лазити на дерева — її черга виконувати наземні завдання. Найперше правило — ніколи не переповнюй мішок. Бери небагато, у кілька заходів. І все ж, щоразу дівчина напихає мішок по зав'язку, і потім з усієї сили тягне його до подрібнювача, і...

— Дай сюди, — каже Ей-Джей, підходячи до неї та беручи мішок за ручки. — Я допоможу.

— Сама впораюся, — машинально відповідає Міранда, намагаючись забрати мішок. Ріп підстрибує біля її ніг, виляючи хвостом. Хоч собака й підріс, він все ще грайливе цуценя. А ще він досі не привчений до туалету на вулиці. І не дивно, адже Ей-Джей зовсім не займався його дресируванням.

— Ти пододала вже вісімдесят відсотків — я знаю, ти можеш зробити все сама, — каже Ей-Джей, киваючи на пройдений нею шлях. — Але, здається, у тебе похмілля гірше, ніж у мене, тож я зроблю добре діло. Гарзд?

Дівчина усміхається. У нього темні кола під очима, але загалом хлопець на вигляд щасливий.

— Як відсвяткував Новий рік? — запитує Міранда, йдучи поруч із ним до подрібнювача.

— Насправді досить добре, — каже Ей-Джей. Його м'язи напружуються під вагою мішка, і Міранда відчуває легке хвилювання. Їй тепер можна на нього задивлятися. Тепер у неї немає хлопця.

— Ей-Джей *декого зустрів*, — каже Спайкс із величезною усмішкою на обличчі. Чоловік підводиться з місця, де він сидів біля подрібнювача.

Живіт Міранди неприємно стискає.

— Справді? — каже вона — наскільки може — невимушено. Дівчина нахилиється, щоб почухати вушко Ріпа, його хвіст вистукує по траві.

Ей-Джей похмуро дивиться на Спайкса.

— *Дівчину*, — говорить Спайкс і швидко відскакує. Ей-Джей кидає мішок з гілками небезпечно близько до його ніг. — І знаєш, що вони робили всю ніч?

«Я не хочу знати, я не хочу знати, я не хочу знати».

— І що ж вони робили всю ніч? — запитує Міранда, дивлячись на милий, мокрий носик Ріпа.

— Вони *розмовляли*, — відповідає Спайкс.

Ей-Джей стукає його по руці, і Спайкс розвертається з гучним «уф-ф». Серце Міранди тріпоче в грудях. Дівчина дивиться на Ей-Джея — він намагається стримати посмішку, але вона все ще помітна в кутиках його губ. І раптом дівчина відчуває себе найбільшою ідіоткою у світі.

«Це просто образене самолюбство», — каже вона собі, мовчки йдучи через галявину з Ей-Джеєм та Ріпом, який біжить між ними. — *«Цілком природно бути трохи розчарованою від того, що ти більше його не цікавиш».*

— Отже, ця дівчина, — каже вона, скося дивлячись на нього. — Вона справді тобі подобається?

— Думаю, так, — відказує хлопець, потираючи потилицю. — Мені так здається. Я не знаю. Просто... приємно знову відкритися комусь.

Якусь мить Ей-Джей дивиться на неї; Міранда не дозволяє собі зустрітися з ним поглядом.

— Ти сама це казала, — каже він. — Мені потрібно рухатися далі.

Міранда стоїть під душем, відкинувши голову назад та заплющивши очі, дозволяє воді змивати пісок та тирсу. Що за день? Судячи з останніх двадцяти чотирьох годин, 2019-ий буде жахливим.

— Ти вже закінчила? — вигукує Френні.

— Ні! Саме тому вода в душі все ще летіє, а я все ще тут миюся! — кричить Міранда у відповідь.

Роздратованість Френні буквально *відчувається* через двері. Міранда закочує очі й тягнеться за гелем для душу. Їй не годиться настільки жалюгідно почуватися, і, звісно ж, вона не має перейматися ситуацією з Ей-Джеєм. Та все ж, дівчина засмучена й похмура. У її пам'яті знову і знову оживають спогади: Картер, який пішов геть; усмішка Ей-Джея, коли він розповідав про дівчину, яку зустрів минулої ночі.

Міранда вимикає душ і виходить, кутаючись у рушник. Відчиняючи двері ванної, дівчина аж підстрибує від несподіванки, бо з іншого боку

на неї вже чекає Френні.

Близнючка ніби збирається розпочати тираду щодо тривалості ванних процедур Міранди, та потім, побачивши вираз обличчя сестри, змінює своє рішення.

— Хочеш, я зроблю нам гарячого шоколаду? — запитує вона натомість.

— Так, — відповідає Міранда, опускаючи плечі. — Терміново, будь ласка.

ШИВОН

Одного січневого дня Джозеф знайомить Шивон із Мері Картер. Тоді ж дівчина розповідає йому про свою втрачену дитину.

Цей момент для них обох надзвичайно важливий. Джозеф ніколи раніше не приводив додому жінок. А ось його мати якраз мріяла про це, відколи він у свої шістнадцять повів Шерон на випускний. Шивон дуже здивована. Виявляється, вона неабияк ревнує Джозефа до Шерон: її почуття до цього чоловіка постійно заскочують її зненацька, але заздрити шістнадцятирічній юнці в платті гранатового кольору з воланами — це вже новий рівень падіння.

Мері тепло обіймає Шивон в коридорі готичного будинку, що біля станції Вінчестер. Сама оселя досить занедбана, та й Мері трохи розгублена і випромінює втомлену чарівність. Шивон нервує аж до нудоти; їй зводило живіт всю дорогу від Дубліна й аж до цього коридору. Проте Мері просто неперевершена господиня і все робить з легкістю. У вітальні дівчина бачить, що по увімкненому без звуку телевізору йде епізод «Амбіцій» — шоу на Третньому телеканалі Бі-Бі-Сі, зняте в Дубліні. Якраз у ньому головну роль грає колишня одногрупниця Шивон з театральної школи. Майже одразу обидві жінки, сидячи на дивані, починають палко обговорювати своє власне бачення різних сюжетних ліній серіалу. А тим часом Джозеф стоїть у дверях з двома чашками чаю й усміхається, дивлячись на них. Чай занадто молочний — він завжди робить його занадто молочним. Хлопець залюбки готує напої, хоч це і не його коник.

Після обіду Мері береться за суто мамину справу — дістає із шафи фотоальбом. Джозеф — її єдиний син, і вона надзвичайно ним пишається. Шивон гортає світлини із його дитинства. Розглядає цього усміхненого, розпатланого, червонощогокого хлопчика, і не може

стримати усмішки. Хоча насправді вона не з тих жінок, які люблять чужі дитячі фото. Вона ще ніколи й нікому не показувала своїх. Шивон не була милою в дитинстві, сама лиш похнюпленість та замурзаність.

Батько Джозефа з'являється у фотоальбомі упродовж перших кількох років: блондин схиляється над немовлям на руках, велика рука тримає маленьке рученя. Його більше немає на фото після того, як Джозефу виповнюється десь два роки. «Він зустрів іншу», — пояснив їй хлопець під час одного з їхніх нічних телефонних дзвінків, які зазвичай розтягуються до млявих, сонних ранніх годин.

Джозеф все ще спілкується з батьком, хоч його тато трохи й розсіяний — приблизно кожні три роки забуває дні народження, ніколи не може запам'ятати імен дівчат Джозефа. Шивон підозрює, що глибоко вкорінена схильність Джозефа догоджати людям викликана відсутністю батька, хоча вона ще не зачіпала цієї теми.

— Ох, тільки глянь на мене! — каже Мері, нахилиючись за фотографією, яка вислизає зі зворотного боку альбому. — Я дуже пишалася своїм кругленьким животиком.

Шивон дивиться на фото, і від підступаючих сліз у неї стискається горло. На ній молода і дуже красива Мері стоїть боком. Її долоні обіймають круглий живіт, очі опущені, а на губах грає усмішка. Жінка одягнена в соняшниково-жовту сукню і просто випромінює щастя.

Шивон не дійшла до такого живота. Усього лише до заокруглення першого триместру. Однак за кілька тижнів до викидня їй доводилося залишати верхній гудзик джинсів розстебнутим. І щоразу, коли дівчина затягувала блискавку, вона відчувала радісне хвилювання.

— Перепрошую, — Шивон встає та йде до коридору. — Де у вас ванна кімната? — таки вдається сказати дівчині.

— Я тобі покажу, — відказує Джозеф, схоплюючись та слідуючи за нею. — Ось тут, нагорі.

Вона тихо крокує сходами нагору, її трусить від пригаданого болю.

— З тобою все добре? — шепоче Джозеф.

— Угу, — це все, що Шивон удається із себе видавити. Її руки стиснуті в кулаки, і Джозеф відмикає один із них, просовуючи свою долоню в її.

Вони доходять до коридору на верхньому поверсі. Ніхто з них не робить й кроку до ванної кімнати, яку видно через відчинені двері. Шивон дивиться на їхні руки й намагається не заплакати.

— Колись я була вагітна, — шепоче вона. — Якраз тоді, коли Кілліан пішов від мене. Власне, у мене стався викидень через тиждень після того.

— Ох, Шивон, — Джозеф пригортає її до себе, і вона кутається ближче до тепла його джемпера, притискаючись обличчям до його грудей так сильно, що стає майже боляче. — О боже.

Шивон вже навіть не старається стримувати сліз. Її плечі здригаються, коли дівчина приглушено ридає на грудях у Джозефа.

— Мені так шкода, — шепоче хлопець, притискаючись губами до її маківки. — Не можу уявити, як можна пережити стільки втрат одночасно.

— Кілліан казав, що хоче дитину, — каже Шивон. Дівчина злегка відсувається та намагається витерти сліди макіяжу зі свого обличчя, перевіряючи, чи не замазала ним джемпер Джозефа. — Проте, як виявилось, він збрехав. А потім і дитини не стало. — Вона знизує плечима, намагаючись хоч трохи відновити самовладання. — Після цього стало складно довіряти людям.

— Шив, я навіть не вдаватиму, що розумію, через що тобі довелося пройти. Я просто... Мені так шкода, що це сталося.

Джозеф відхиляється подивитися на неї, і дівчина бачить хвилювання на його обличчі: він наче відчуває все разом з нею. Вона стискає руки на його спині та відводить погляд. Шивон не може дивитися на те, як її біль відбивається на ньому.

Дівчина шморгає носом.

— Усе гаразд. Я в нормі. Просто це фото справді зворушило мене.

— Звісно, — він здригається, стиснувши губи. — Мені шкода. І це дійсно... Для мене велика честь, що ти довірилася мені настільки, щоб розповісти це.

Насправді Шивон навіть не задумувалася про це, адже все відчувалося настільки природно. Дивовижно, вона ніколи не дозволяла

торкатися цієї теми, навіть Фіоні, і ось вона стоїть, пригорнувшись до Джозефа та розповідає йому все.

І це настільки приємно — розкрити те, що роками таїла в собі. Дівчина знову дивиться в очі Джозефу. Їй стає цікаво, чи можна бути ще сміливішою.

— Можна в тебе дещо запитати? — примушує себе сказати.

— Звісно, — каже Джозеф. — Що завгодно.

Дівчина глибоко вдихає.

— Ти хочеш дітей? — її голос злегка тремтить. — Я хочу, дуже хочу, це дуже важливо для мене.

Джозеф усміхається.

— Хочу, — відказує він, проводячи рукою по її щоці. — Беззаперечно.

Шивон притуляється до нього. Вона не усвідомлювала, наскільки глибоко в ній було заховане це запитання. Проте легкість відповіді Джозефа наповнює дівчину такою неймовірною радістю, яку майже нереально стримати в собі. Вона як той водограй зі сліз та усмішок. Дівчина знову плаче та сміється, а Джозеф міцно пригортає її до себе.

— Добре, я рада це чути, — зрештою приглушено промовляє вона в джемпер хлопця, беручи себе в руки. — Гаразд, — дівчина шморгає носом, витираючи сліди туші під очима. — Повернімося, поки ще не охолонув чай?

— Зачекай хвилину, — каже Джозеф, притискаючи губи до її чола. — Ми нікуди не поспішаємо. — Він замовкає, стурбовано дивлячись, як дівчина приводить до ладу свій макіяж. — Знаєш, тобі не обов'язково весь час бути настільки зібраною. Я б сказав, що зараз той переломний момент, коли ти можеш собі дозволити... — він окреслює її обличчя рукою, — трішки вимастити носа своєю тушшю, і в цьому не буде ніякої трагедії. Розумієш, про що я?

— Ой лишечко, в мене туш на носі? — вигукує Шивон, намагаючись відразу ж відтерти сліди.

Джозеф сміється і нахиляється, щоб поцілувати її, а вона навіть не намагається зупинити його. Хоча її обличчя зараз не ідеальне та мокре від сліз. Вона дозволяє йому пригорнути себе ближче, поки у ній

вирують емоції, упереміш радість зі смутком. Нарешті заспокоївшись, Шивон притискається щочкою до його грудей і відчуває, як народжується щось інше: спокій, який приходить, коли дозволяєш комусь узяти на себе трохи власного тягаря.

Правда про викидень змінила все. Упродовж наступних двох тижнів Шивон відкривається більше й більше, швидко розповідаючи все, наче двері всередині неї спочатку прочинили, а тепер вони розчахнулися навстіж.

Дівчина не завжди цілком довіряє йому — часто вона вперто переконана, що він її покине. Час від часу вона огризається, намагається відштовхнути його, проте Джозеф просто підходить і тримає її у своїх обіймах, і страх поступово згасає.

Одного дня, у січні, вона розповіла хлопцю, наскільки жахливим для неї був квітень 2015 року. Він бере її руки у свої, долонями догори, і притискає губи до місця, де вона до крові впивалася нігтями в шкіру. Дівчина насилу витримує таку зворушливу ніжність.

— Інколи мені страшно, — шепоче вона, — що ті жахливі почуття знову поглинуть мене, і я повернуся назад до того стану.

— Не повернешся. Відтоді ти так багато пройшла. І навіть якщо це станеться, — каже хлопець, притиснувши губи до її рук, — я буду поруч.

Це найкраще, що можна їй сказати, і він про це знає. *Я буду поруч.* Чоловік постійно повторює це, завжди готовий заспокоїти та підтримати, розуміючи, що вона потребує цього. Спочатку Шивон дратує, що він так легко роздає обіцянки просто тому, що знає про її потребу чути їх. Проте з часом, дуже повільно, дівчина дозволяє собі насолоджуватися Джозефом Картером, який повторює їй, що ніколи й нікуди не піде.

Теоретично вони мали би бачитися лише в першу п'ятницю місяця — вона все ще належить їй, усе ще позначена в його календарі. Але в січні Шивон приїжджає до Лондона щотижня з різних приводів, чи просто тому, що він просить її про це. Авіаквитки все одно такі дешеві, чому б і ні?

Це стається наприкінці місяця. Вона закінчує всі індивідуальні бесіди з клієнтами у своєму домашньому кабінеті та виходить у вітальню. Там на неї вже чекає взута Фіона з ключами в руках.

— Гм-м, привіт? — каже Шивон.

— Нарешті! — говорить Фіона, уже ведучи її до дверей. — Взувайся! Взувайся!

— Що?

— Та взуйся вже ти нарешті!

— Чому?

— Звісно ж, тому, що у нас є плани.

— Які?

— Взувайся! — Фіона наполегливо передає подрузі найближчу до дверей пару чобіт.

Шивон прискіпливо оглядає їх й одразу міняє на інші, які більше пасують до її вбрання. Можливо, вона не знає, куди вони йдуть, та все ж точно знає, яке взуття більше підійде до блакитної сукні — коричневе чи чорне.

Фіона натягує на неї пальто, як тільки Шивон закінчує з черевиками.

— Подружко, куди ти мене ведеш! — протестує Шивон, коли за ними зачиняються двері квартири.

Через плече Фіони перекинута невелика сумка, і вона одразу закидає її в багажник таксі, що стоїть біля будинку. А потім дівчата застрибують на задні сидіння. Таксист, найпевніше, уже в курсі цього плану, бо вирушає одразу, не ставлячи жодного питання.

— Це викрадення? — запитує Шивон.

Фіона сміється.

— Так, — лагідно говорить вона, беручи Шивон за руку. — Я, твоя сусідка, викрадаю тебе, ти ж... можеш провести зі мною час? Тільки не вдома?

— Ти не скажеш мені, куди ми прямуємо, правильно? — каже Шивон, схрестивши ноги і тримаючи руку Фіони у своїй. Не так давно вона б відмовилася від настільки сентиментального жесту, проте останнім часом такі речі вдаються їй дедалі легше.

— Ні, — весело відказує Фіона. — І це досить довга поїздка, тож нам краще знайти якісь цікавіші теми для розмови.

Подруга має рацію: вони їдуть довго, майже півтори години. І коли таксі нарешті зупиняється, надворі вже настільки темно, що Шивон важко зрозуміти, де вони. Вона знає, що вони поїхали на південь від Дубліна, але це все. Коли дівчина виходить з таксі, її одразу вражає запах: повітря надзвичайно свіже, таке можна знайти лише в якійсь віддаленій сільській місцевості. Підбори черевиків дівчини злегка грузнуть в багнюці: вони вийшли на темну стежку, обсажену деревами.

— Гарзд, це все ще видається, наче викрадення, — говорить Шивон, озируючись на подругу, яка витягує сумку з багажника. — Гей, що ти робиш?

Фіона сідає назад в таксі.

— Ми ще не приїхали? — запитує Шивон.

— Ти приїхала, — відказує їй Фіона, посилаючи повітряний поцілунок. — Сподіваюся, у тебе буде фантастична ніч!

І з цими словами вона зачиняє двері таксі. Шивон кліпає, озирається та намагається зрозуміти, що відбувається. Аж раптом помічає легке мерехтіння вогників поміж дерев через дорогу. Дівчина хмуриться, підступає ближче, і налякано скрикує, коли з лісу виходить великий чоловік.

— Сюрприз! — каже він.

Шивон хапається за серце — це Джозеф. Він підходить до неї зі стурбованим виразом обличчя.

— З тобою все гарзд?

— Що ти тут робиш? Що я тут роблю? Де ми? — запитує Шивон. Проте вона вже в його обіймах. Дівчина підіймає свої уста, аби поцілувати його.

— Я хотів організувати для тебе щось романтичне. Ми завжди кудись поспішаємо, нам завжди бракує часу, — промовляє чоловік, залишаючи на її вустах легкі, дразливі поцілунки. — Тому на сьогодні у нас запланований кемпінг.

Шивон завмирає.

— Я перепрошую? — перепитує вона. — Ти мене взагалі знаєш?
Джозеф вибухає сміхом, пригортаючи дівчину до грудей.

— Без паніки, — каже він. — Просто ходімо зі мною.

Чоловік веде її поміж дерев, втоптанною вузькою доріжкою, посипаною гравієм. Коли ж доріжка закінчується, Шивон різко вдихає від здивування, розглядаючи все широко розплющеними очима.

На галявині стоїть чудовий намет, пологи якого відкинуті назад. Усередині видніється затишний інтер'єр із гігантським ліжком, укритим покривалами та подушками. Спереду велика тераса з місцем для багаття та низькими сидіннями; Шивон мимоволі пищить, побачивши джакузі на дровах по інший бік намету.

— Глемпінг¹⁷, — говорить Джозеф, посміюючись. — Кемпінг у стилі Шивон.

— Я так люблю тебе, — каже Шивон, стрибаючи в його обійми. Від цієї незнайомої, неконтрольованої радості у дівчини голова йде обертом.

— Отже, з чого почнемо? — запитує він, усміхаючись. — Тут є піч для піци, і нам залишили всі інгредієнти. Якщо ти голодна. Або ж ми пірнемо в джакузі?

— Ліжко, — говорить Шивон, тягнувши його до намету. — Почнемо з ліжка.

Рано-вранці дівчина прокидається від вхідного дзвінка — хоч телефон і в беззвучному режимі, але світло екрана привертає її увагу в темряві намету. Вона мружить. Це Річард. Укотре. Шивон стривожено дивиться на телефон. З грудня він дзвонить їй вже вп'яте. До того ж він надсилав повідомлення, намагаючись знову заслужити її прихильність. *«Шивон, перепрошую, ви правильно вчинили, поставивши мене на місце»*. Щось на кшталт цього.

У них запланована зустріч на середину лютого. Проте дівчина вже поговорила з відділом кадрів «Брей і Кембрі» про те, що не вважає себе прийнятним тренером для нього. У компанії з розумінням поставилися до її проблеми й погодилися призначити Річарду іншого фахівця.

— Усе гаразд? — шепоче Джозеф, пригортаючись ближче позаду неї.

— Угу, — бурмоче вона, закриваючи сповіщення про пропущений виклик. Скоро до нього дійде — у Шивон достатньо досвіду ігнорування чоловіків. Зрештою, це завжди спрацьовує. Річард — це останнє, про що їй хочеться думати сьогодні зранку. Шивон — реалістка, тож не називає речей *ідеальними*, проте вчорашня ніч із Джозефом була близька до того. Вони пили шампанське в джакузі, заїдаючи його пригорщами липкого веганського сиру, бо їхні піци розлізлися в духовці. І все це *після* запаморочливого сексу, про існування якого Шивон навіть не підозрювала до того, як зустріла Джозефа. З ним неможливо не піддаватися своїм бажанням, тому зараз вона ледь ворухить кінцівками, наче пробігла марафон, а опісля попрямувала в спа. Щось середнє між виснаженням та розслабленістю.

— Це знову Річард? — запитує Джозеф.

Дівчина не подумала про те, що її екран видно через плече. Хлопець не мав би знати, що Річард — її клієнт, але він досить швидко склав два плюс два, побачивши сповіщення від контакту *Річард (БіК)* на її екрані кілька тижнів тому.

— Не хвилюйся, — каже вона. — Я не збираюся йому відповідати, чесно.

Дівчина притуляється до чоловіка, насолоджуючись жаром його тіла. У наметі досить тепло, попри січневий холод. Джозеф цілує її за вухом.

— Я знаю, проте він взагалі не повинен дзвонити й турбувати тебе.

Шивон вже повністю прокинулася і розуміє, що не зможе знову заснути. Вона зиркає на годинник — пів на сьому ранку — і перекидається, аби помилуватися сонним, розпатланим Джозефом. Дівчина не знає, чи звикне колись до цієї розкоші — прокидатися поруч, розуміючи, що він повністю належить їй. Усе занадто добре, щоб бути правдою. І ось знову цей імпульс, що говорить: якщо впустиш його у своє життя — тебе покинуть.

— Ти думаєш, що я втечу від тебе, правда ж? — запитує Джозеф, не розплющуючи очей та цілуючи її пальці.

— Так, — відповідає вона. Така чесність наче опускає її щити. Щоразу, коли вона відверта і хлопець залишається, їй хочеться відкриватися ще більше, і він все одно поруч... З'являється відчуття, наче шрам на її серці світліє та поступово зникає.

— А якщо я скажу, що не зроблю цього, — це допоможе?

— Не покинеш мене?

— Угу, — він підсувається ближче, знову притискаючи губи до її рук, цілує кожний пальчик. Вони вкриті горою теплих ковдр, і тут так затишно ніжитися разом.

— Якщо чесно, тобі треба повторяти ці слова настільки часто, що зрештою це набридне. Це наче переливати з пустого в порожнє, — вона хоче сумно посміхнутися, але Джозеф перебиває це поцілунком.

— Я не проти, — промовляє хлопець їй в губи. — Я хочу це робити. Хочу повторювати ці слова знову і знову, поки ти не зрозумієш, що це правда.

Дівчина усміхається, поглиблюючи поцілунок.

— А як щодо тебе? — зрештою запитує вона, відкидаючись на подушку. — Тобто... Торік я таки *втекла*, обірвавши будь-які зв'язки. Ти не хвилюєшся, що це повториться?

— О, весь час, — каже Джозеф, притискаючи її до себе.

Їхня близькість змушує Шивон тремтіти, проте є тут і відчуття провини.

— Я не настільки переконливо заспокоюю, як ти, правда ж? — винувато говорить вона, притискаючись губами до його плеча.

— Що ж, як щодо... — Джозеф замовкає.

Шивон злегка відсувається. Є щось незнайоме в його інтонації. Хлопець нахилиється, залишаючи поцілунки вздовж її плеча. Їй здається, наче він уникає її погляду.

— А якщо ти скажеш мені це всього лише раз, але щиро. І я тобі повірю, — промовляє він.

Шивон перечікує дедалі більшу паніку — він хоче від неї більшого, вона не може дати цього, вона не може просто впустити його — проте потім усе минає. Вона пройшла так багато цього року. Це відчуття просто дивовижне, навіть попри страх, що все зникне.

Дівчина підносить руку до його щоки, підсуваючись, щоб подивитися Джозефу в очі. Він трохи напружений, у його погляді читається хвилювання.

— Я твоя, — каже Шивон. — Я кохаю тебе, і більше не втікати. Я тут, щоб залишитися.

¹⁷ Гламурний кемпінг — один із напрямків екотуризму, відпочинок на природі у спеціальних наметах зі зручностями готелю.

ДЖЕЙН

Джейн, будь ласка, подзвони мені, коли матимеш час. На вечірці я повівся як ідіот, мені дуже шкода. Якщо ти дозволиш мені пояснити... Я не хочу виправдовуватися, проте дуже хотів би поговорити з тобою. Хх

Джейн ковтає, повертаючи телефон екраном донизу на журнальному столику.

— Джозеф? — запитує Еггі з кухні, де вона готує їм ризото на вечерю.

Після новорічної ночі Джейн повернулася у свою чудову квартиру з білими стінами. Вона все одно не могла й надалі орендувати житло в Уельсі. До того ж сумувала за Вінчестером більше, ніж могла собі уявити. Після її повернення вони з Еггі призвичаїлися вечеряти у її подруги.

— Як ти здогадалася? — запитує Джейн, витягуючи ноги на дивані та насолоджуючись тим, наскільки затишно вона тут почуватється. Її взуття на полиці біля дверей, а кардиган перекинутий через спинку стільця.

— У тебе такий вираз обличчя кожного разу, коли Джозеф пише тобі, щось на кшталт... — Еггі відхиляється назад, щоб Джейн могла побачити її через кухонні двері, та передражнює дівчину, її нижня губа тремтить.

Джейн сміється.

— Щиро дякую, так приємно, — вона стає серйозною. — Просто... мені стає все важче ігнорувати його повідомлення.

Насправді це просто нестерпно. Ці повідомлення гризуть зсередини, заповнюють всі її думки, нагадують про себе кожної миті, коли мозок

дівчини не зайнятий чимось іншим.

— Досі не готова до розмови з ним? — запитує Еггі, повертаючись до плити.

— Не готова, — відповідає Джейн, зітхаючи.

На столі вібрує телефон. Дівчина бере його до рук і хмуриться — це Колін. Він вперше їй телефонує. Вони записали номери одне одного на випадок екстрених ситуацій в благодійній крамничці. Дівчина вагається, чи варто відповідати. Але потім їй спадає на думку, що раптом щось трапилося з Мортимером.

— Алло, — каже вона.

— Джейн?

— Так, привіт. Усе гаразд, Коліне?

— Я вбив Дзвінку! — кричить він у слухавку.

Джейн трохи відсуває телефон від вуха.

— Ти... вбив... Дзвінку?

— Убив її! — кричить Колін радісно. — Я щойно розповів мамі, що насправді це сімдесятидворічний чоловік на ім'я Мортимер, і знаєш, що вона сказала?

На обличчі у Джейн розквітає усмішка. Еггі знову відхиляється, з цікавістю дивлячись на дівчину через кухонні двері.

— Що вона сказала?

— Вона сказала: *«Коліне, мені дев'яносто шість років. Коли доживеш до мого віку, зрозумієш, що тобі вже занадто начхати на все, аби мати якісь заперечення»*.

Джейн сміється.

— Що ж, це дуже... мило?

— Це в душі моєї матері, — відповідає Колін, сміючись. — Але я хотів поділитися цим з тобою. Я б не зробив цього, якби не наша розмова тоді. Думаю, з часом я просто перестав помічати, як сильно це турбує Мортимера. Інколи, коли люди дуже довго разом, ти більше не бачиш таких важливих деталей. І розумієш, що нікуди ця людина від тебе не подінеться. Проте Мортимер — чоловік, заради якого можна звернути гори, і більш ніж заслуговує на весілля своєї мрії.

— Отже, ти збираєшся освідчитися йому?

— Господи, ні! — кричить Колін. — Це вже його завдання! Я зробив свою частину — вбив Дзвінку!

Джейн сміється.

— І ти розповів йому про це?

Голос Коліна пом'якшується.

— Він трохи просльозився, — зізнається чоловік. — Але це було дуже мило.

— Тож тепер ти далі чекатимеш його освідчення?

— Саме так. Знову чекати. Але я вже казав це раніше і скажу ще раз, Джейн Міллер. Деякі речі варті того, щоб їх чекати.

Через тиждень Джейн прямує до студії Еггі після візиту до центру зайнятості. Там енергійна молода леді з рожевим волоссям наговорила багато підбадьорливих слів щодо її досить скромного резюме. У руках Джейн стосик прийнятних вакансій, і дівчина почувається завзятою і сповненою можливостей. «*Чимало варіантів, еге ж?*» — сказала їй рожевоволоса дівчина, роздруковуючи вакансії, і Джейн з подивом усвідомила, що поняття вибору її більше не лякає. Навпаки, дуже захоплює.

Студія Еггі розташована в старому млині, де працюють різноманітні бізнеси, починаючи від терапевтів і закінчуючи маркетинговими стартапами. Сама будівля стара та гамірна. Джейн все ніяк не запам'ятає дороги від вхідних дверей до студії Еггі. Зазвичай усе закінчується тим, що вона не там повертає і заходить до відкритої зони для зустрічей, переповненої молодими, модними людьми, які п'ють каву з бамбукових чашок.

Еггі усміхається Джейн, коли та нарешті знаходить потрібну кімнату.

— А ось і дівчина, яка мені так потрібна! — говорить вона. — Потримай-но це.

Джейн слухняно тримає другий кінець рулону шпалер, поки Еггі нахилиє голову то в один бік, то в інший.

— Занадто червоний? — запитує вона. — Червоний не дуже пасує для фотосесій.

— Як на мене, він більше рожевий, — відказує Джейн, і Еггі цокає язиком, згортаючи рулон.

— Що ж, готова піти на обід? — запитує жінка, запихаючи олівець у заплетене в пучок волосся і повертаючись до наступного зразка шпалер.

У Джейн всередині все стискається.

— Не можу сказати, що я... з нетерпінням цього чекаю, — говорить дівчина. — Але думаю, що готова. Як щодо тебе? Налаштована на свою секретну поїздку на вихідних?

— Та ніяка вона не секретна, — каже Еггі, зосереджуючись на шпалерах. — Я навідаюся до своєї давньої подруги, з якою мені хотілося би бачитися частіше. Касіма. Ти нагадала мені, що... Я не знаю. Просто завдяки тобі мені захотілося знову з нею побачитися, от і все, — жінка усміхається. — Ми були сусідками, коли я тільки переїхала до Вінчестера, і вона багато в чому допомагала мені.

Після того як Джейн зізналася Еггі, що ж насправді трапилося в Лондоні, Еггі дозволила їй заглянути у своє минуле. Вона розповіла про те, що залишилося в Корнуоллі, коли вона п'ять років тому втекла до Вінчестера. Там у неї була власна дизайнерська студія, значно більша та престижніша, ніж теперішня. У жінки почало погіршуватися психічне здоров'я, однак вона так добре це приховувала, що ніхто і не помітив. Лише після того, як Еггі спалила власну студію, друзі та колеги зрозуміли, що з нею щось не так.

— Допомагала, тобто допомогла тобі освоїтися на новому місці? — запитує Джейн, беручи за кінці черговий рулон шпалер.

Еггі сміється.

— Можна і так сказати. Вона взяла мене прибиральницею до себе в офіс та заохочувала врешті почати терапію, а коли черга до НСЗ¹⁸ була занадто довгою, вона позичила мені гроші, щоб я могла працювати сама на себе. — Еггі не дивиться Джейн в очі. Зазвичай вона здається такою спокійною, але зараз жінка намагається стримати власні емоції. — Вона не була зобов'язана допомагати мені, ніхто не просив її цього робити. Вона просто побачила, що я потребую допомоги.

— Звучить знайомо, — відказує Джейн, дивлячись на подругу крізь вії.

Еггі усміхається.

— Що тут казати. Така доброта залишає відбиток всередині: відчуєш її раз — й шукатимеш можливостей передати це почуття далі. — Вона шмигає носом, беручи себе в руки. — Загалом, так, завтра я побачуся з нею, а потім поїду до Фалмута, щоб відвідати одного зі своїх давніх колег. Утікаючи сюди, я покинула напризволяще багатьох людей. Твоя сміливість нагадала мені, що я теж маю владнати деякі справи зі свого минулого.

— Ох, — говорить Джейн, підносячи руку до грудей. Думка про те, що вона може бути достатньо сміливою, аби надихати когось, така нова, дивна та трохи мила.

— Проте спочатку ти, — каже Еггі, вказуючи на неї першим олівцем, і потім засовуючи його в пучок поруч з іншим. — Ти готова зробити це?

Джейн ковтає та киває головою.

— Так, я готова.

Коли вони підходять до кафе, у Джейн всередині все стискається. Лу вже там; Джейн зателефонувала їй кілька днів тому. Відколи дівчина побачила Річарда на новорічній вечірці, вона багато думала про слова Лу тоді, в благодійній крамничці. *«Ти могла б приїхати до Лондона? Зустрітися з ним на власних умовах? Якщо треба, я тебе підтримаю».*

Ось ця фраза. *«Я тебе підтримаю».* Здається, що це дрібниця, проте вона означає дуже багато, настільки, що Джейн легше взяти себе в руки й бути сміливою.

— Привіт, — сором'язливо каже Лу, коли Джейн представляє їй Еггі. Вони прямують всередину, дивна трійця: Лу в діловому костюмі, Еггі з чотирма олівцями у волоссі, у туплях під вельветовими штанами та Джейн у блідо-рожевому п'ятничному джемпері й джинсах.

Усе в «Кафемонде» видається трохи навскіс: якщо дивитися ззовні, будівля м'яко занурюється в бруковані вулиці Вінчестера. І попри те,

що насправді підлога рівна, коли опиняєшся всередині, неможливо позбутися відчуття дивакуватої нестійкості. Їхню їжу подають доволі швидко: апетитний смажений сніданок для Джейн та Еггі та салат з авокадо для Лу.

— Вау, на вигляд просто розкіш, — говорить Лу, із заздрістю дивлячись на страву Джейн. — Не пам'ятаю, коли востаннє їла щось настільки смачне.

Джейн підштовхує свою тарілку до неї.

— Я поділюся.

Лу вагається й у неї на обличчі з'являється гримаса.

— Ох, гаразд, — зрештою говорить вона, усміхаючись. — Дякую.

Деякий час вони просто мовчки їдять. Зрештою, Лу з цікавістю зиркає на Джейн.

— По телефону ти сказала, що Річарду вдалося тебе знайти?

У Джейн пришвидшується пульс, із силою вистукуючи десь біля основи горла, але дівчина намагається вирівняти дихання. Цей страх — це просто звичка. Вона вже зробила те, що лякало її найбільше, — зустрілася з Річардом. Більше немає сенсу боятися.

— Так, він знайшов мене. Сказав, що до мене може звернутися хтось із «Брей і Кембрі», щоб розпитати про наші стосунки. Запропонував заплатити за моє мовчання.

Лу округлює очі.

— Ого, — лиш вимовляє вона.

— Нам було цікаво, може, ти в курсі, чому ним так зацікавилися у відділі кадрів? — каже Еггі з повним ротом печеної квасолі.

Лу киває.

— Подейкують, співробітниця звинуватила Річарда в тому, що він надсилав їй непристойні повідомлення, — говорить вона. — І я чула, що хтось стверджував, наче він погрожував їй, аби вона тримала язика за зубами. Це було у 2016. Пам'ятаєш Еффі, її кабінет був поруч із Річардовим? — запитує Лу в Джейн, і та киває. — Вона розповідала, що чула сварку, але коли поцікавилася про це в Річарда, той змусив її нікому цього не розбовкувати. А оскільки саме тоді їй потрібна була його підтримка, вона погодилася. Проте тепер у «Брей і Кембрі» новий

керівник відділу кадрів, і вона дуже серйозно ставиться до таких речей. Намагається розкопати все можливе про Річарда.

— Не пам'ятаєш, коли саме Еффі чула цю сварку? — запитує Джейн, підносячи виделку до рота. — Я пішла в середині 2016 року. Можливо, на той момент я все ще була там.

— Так, пам'ятаю. Чотирнадцятого лютого. Я пам'ятаю, бо це був День святого Валентина. Тому я подумала, що це могло би бути щось романтичне, якщо він з кимось сварився, і... Я сподіваюся, ти не образишся, якщо я запитаю, чи це випадково була не ти?

Джейн повільно хитає головою, опускаючи виделку на тарілку. Її серце не просто б'ється швидше, воно вистрибує з грудей, наче намагаючись попередити про щось. Дівчина дивиться на Етті.

— Це було всього лиш за кілька місяців до того, як я пішла з компанії. І... тоді я вперше побачила Джозефа, — шепоче вона.

Етті різко видихає.

— Джозефа Картера?

— Перепрошую, кого? — запитує Лу.

— Мій друг, — відповідає Джейн через мить. — У той час він працював у відділі ІТ у «Брей і Кембрі».

Лу примружується, намагаючись згадати.

— Високий, красивий, у таких маленьких професорських окулярах? — каже вона.

Джейн злегка усміхається.

— Це він. Вони з Річардом посварилися у 2016-му, у День святого Валентина. Я пам'ятаю, того ранку Річард попросив мене стерти дещо з його записника. І сказав, щоб я нікому не розповідала про те, що трапилося. Тоді це не здалося мені дивним: він часто просив мене стирати речі із записника заднім числом, якщо щось йшло не за планом. Він любив, щоб його записи були чітким відображенням того, що він робить. Це на випадок, якщо треба буде повернутися назад та пригадати щось. І я подумала, що він просто не хотів, аби хтось дізнався про сварку, бо йому було соромно або, можливо, він хотів уберегти Джозефа, який, очевидно, був чимось засмучений. — Джейн

на мить заплющує очі. — Річард тоді сказав, що це: *«Просто давній друг, який тримається за минулі образи»*.

— Ого, вау, — каже Лу, дивлячись на неї широко розплющеними очима. — І який запис він змусив тебе видалити?

Джейн кусає губи, намагаючись згадати. Джозеф увірвався в офіс Річарда, пролетівши повз неї та грюкнувши за собою дверима. Вона чула не все, про що говорили в кабінеті, лише приглушені підвищені голоси та дивну фразу: *«Твоя вина, я тут ні до чого»*. А потім Джозеф із заплаканим та викривленим обличчям, спотикаючись, вийшов у коридор. Вона пам'ятає, як його рука на мить стиснула дверну раму, кісточки пальців червоно-білі й збиті.

Потім вийшов Річард. Пригладивши волосся, він сказав їй: *«Не зважай на ці нісенітниці, будь ласка. Просто давній друг, який тримається за минулі образи. Нікому про це не розповідай, зрозуміла?»*.

Джейн підбігла до нього перевірити, чи все гаразд, чи він не поранений. Та чоловік лиш відмахнувся, і вона знову сіла за свій стіл. До того моменту вона вже затямила: якщо він не в гуморі, ліпше дотримуватися винятково ділової комунікації.

— А потім він сказав: *«Видали індивідуальну зустріч, яка була запланована на цей ранок»*, — пригадує Джейн, розплющуючи очі.

— Просто *«індивідуальну зустріч»*? Це все? — перепитує Лу.

— Так, — із жалем відказує Джейн. Це могло бути що завгодно: зустріч із колегою, клієнтом... — Але я пам'ятаю, що це було жіноче ім'я, — вона ковтає, не відводячи очей від тарілки. — Я перевірила, бо... тоді я не була впевнена в його вірності мені.

Лу кидає на неї співчутливий погляд.

— Що ж. Це, беззаперечно, цікаво, — каже вона. — Я впевнена, це допоможе підтвердити слова Еффі. Ти думаєш... що ти взагалі думаєш щодо цього всього?

Джейн ковтає. Ці думки займають в її голові стільки ж місця, як і думки про Джозефа: що робити? Наскільки можна бути сміливою? Як узагалі бути сміливою, якщо вона стільки часу витратила Річардові гроші?

— Я намагаюся ухвалити рішення, — обережно каже Джейн. — Та, найпевніше, я б хотіла здолати Річарда Вілсона.

[18](#) Національна служба здоров'я Великої Британії.

ШИВОН

Готова до Валентина 2.0? Хх

Шивон усміхається, дивлячись на повідомлення та прямуючи крізь натовп до станції «Лестер-сквер». Туфлі дівчини просто вбивають її — стискають пальці, наче лещата, а каблук до неможливого тоненький — проте ноги в них на вигляд просто феноменальні, і їй хочеться зайти в кафе й побачити, як від її появи засяє обличчя Джозефа. На ній червона сукня, яку вона одягала торік, того доленосного Дня святого Валентина, коли Джозеф не з'явився, — коли вона вперше спробувала викреслити його зі свого життя. Кажучи чесно, ця її спроба мала сумнівний результат.

Коли він запропонував цього року поснідати разом на День святого Валентина, щоб таки обоє прийшли на місце зустрічі, дівчина вирішила продемонструвати йому, що ж він втратив у 2015-му.

Краще тобі не спізнюватися хх

Шивон натискає «Надіслати» і, коли вона зиркає на екран, відповідь уже надіслана.

Я вже засвоїв цей урок хх

У таку зворушливу мить, про яку Шивон ніколи нікому не зізнається, дівчина міцно притискає телефон до грудей. Вона любить цього чоловіка, як і їхній хаотичний шлях, зі всіма злетами й падіннями. Дівчина в захваті від того, як вона змінилася з моменту їхньої першої

зустрічі. Міцно тримаючись за поручень, спускаючись сходами до станції метро, вона не може пригадати, коли востаннє була настільки щасливою.

Її благословенний ранок дещо псується, коли Шивон із сумочкою на колінах сідає на своє місце. Навпроти, трохи лівіше від неї, сидить Річард Вілсон.

— Дідько, — бурмоче вона, дивлячись вниз та нервово перебираючи пальцями ремінець своєї сумки.

Сьогодні мала відбутися їхня індивідуальна бесіда, проте Шивон сказала, що чоловіку варто займатися з іншим коучем. Він досі надзвонює та не перестає писати. Дівчина заблокувала його, але Річард знайшов інші способи зв'язку: через контактну форму на її веб-сайті, а потім через нещодавно відновлений інстаграм. Їхня зустріч в метро могла би бути просто збігом обставин, проте Лондон — занадто велике місто, і Шивон не настільки наївна, аби повірити, що їхні шляхи випадково перетнулися. Хоча Річард і намагається триматися, як людина, яка потрапила в цей потяг випадково та без жодного наміру сісти навпроти неї. Мабуть, чоловік знав, що вона буде в Лондоні, адже в них мала відбутися індивідуальна зустріч, але як він знайшов її тут?

Напевне, Джозеф має рацію. Вона повинна все це владнати. Дівчина різко вдихає, коли Річард підіймає очі, ловлячи її погляд та вдаючи здивування.

— Шивон! — каже він з посмішкою.

— Річарде, — говорить вона, і в її голосі чується застереження — напевно, він це помічає, але й далі усміхається. — Я виходжу на наступній зупинці, — продовжує дівчина, коли потяг сповільнюється.

— О, я теж, — каже він, підводячись.

Дівчина скрипить зубами.

— Річарде, я не маю бажання розмовляти з вами. Здається, я досить чітко дала це зрозуміти.

Потяг зупиняється. Кілька людей з цікавістю озираються на них, і Шивон прямує до дверей, злегка піднісши підборіддя.

Річард йде за нею по платформі так близько, що його рука торкається її плеча. Уперше вона відчуває щось більше, ніж роздратування, — не

зовсім страх, радше стурбованість. Чоловік здається вищим, ніж вона запам'ятала. І хоча на станції багато людей, дівчина сумнівається, що хтось допоможе їй, навіть якщо вона закричить.

— Чого ви добиваєтеся, Річарде? — запитує Шивон, поки вони стоять у черзі до ескалатора. Дівчина дивиться прямо, час від часу поглядаючи на чоловіка через плече. Через його спокій хвилювання лише зростає. — Я не хочу мати з вами нічого спільного.

— Гей, ну, — каже він, наче приборкуючи норавливого коня. — Шивон, я просто хочу поговорити, як колись.

— Ви більше не мій клієнт, Річарде, — коротко відповідає дівчина. — Я більше не зобов'язана вас вислуховувати.

Вони підіймаються на ескалаторі, коли Шивон знову озирається на чоловіка. Він усміхається однією з тих теплих, привабливих усмішок, яких, як думає дівчина, він навчився в TED¹⁹-виступах, і раптом її опановує злість. Вона спізниться до Джозефа, адже їй довелося зійти на зупинку раніше, а звідси це щонайменше п'ятнадцять хвилин ходи.

— Річарде, чого ви від мене хочете? — вони підіймаються до кінця ескалатора. Люди, штовхаючись, проходять повз, і чоловік простягає руку, коли хтось врізається їй в плече. — Не торкайтеся до мене, — каже дівчина, відштовхуючи його та прямуючи до виходу. — Дайте мені спокій.

— Гаразд, Шив, — відповідає Річард. Пестлива форма її імені з його уст викликає в дівчини бажання зацідити йому — це занадто інтимно, наче він торкається її тіла.

Турнікети стримують чоловіка. Шивон встигає пройти, поки він витягає свою картку з кишені. Дівчина аж зривається на біг. Як добре, що вона з тих жінок, які вміють швидко рухатися на підборах. Вона пірнає під руки, штовхається між людьми, ігнорує незадоволені вигуки та окрики.

Як тільки Шивон вибирається на свіже повітря, їй стає легше. Було в тісній задусі метро щось таке, що робило образ Річарда ще загрозливішим — настільки складно було уникнути його близькості в цій тісноті. Зараз же, під крижаним дощем на площі Пікаділлі, де згорблений чоловік у вовняному капелюсі тиче їй у руки примірник

Metro, а вуличний музикант намагається заспівати «Take Me to Church»²⁰ Хозієра, вона знову відчуває себе вільною.

Та все ж, дівчина рухається швидко. Вона спізнюється, і Джозеф точно дражнитиме її, надто через прочуханку, яку вона йому влаштувала за те, що торік не з'явився на побачення. Коли Шивон доходить до Стренда, її спина під гігантською шубою вже волога від поту, а дощ, ймовірно, зіпсував зачіску. Але всі думки про Річарда зникають, і вона усміхається, коли бачить у вікні кав'ярні через дорогу Джозефа, який розглядає меню.

Навколо нього самі лише пари. Шивон прикушує губу, згадуючи, як почувалася вона, сидячи самотньою за таким самим столиком минулого року в День святого Валентина.

На Стренді, як завжди, затори. Дівчина починає пробиратися між машинами й, ніби відчуваючи її присутність, Джозеф підіймає голову й ззирається з нею через вікно. Він усміхається, і Шивон усміхається йому у відповідь, хитаючи стегнами трохи більше й розкриваючи плечі, поки хлопець спостерігає, як вона переходить дорогу до нього. «Я спізнилася, але він, звісно ж, чекав на мене», — думає вона, усміхаючись ще ширше.

— Шивон!

Дівчина здивовано повертається на голос Річарда позаду неї. Вона була впевнена, що він не йде за нею, принаймні не всю дорогу сюди. Шивон уже починає робити крок. Розгублена. На тонких підборах. Саме в цю мить між рядами машин мчить мотоцикл та зачіпає дівчину. Від удару її тіло перекидається і падає на землю. І навіть коли її голова жахливо розбивається об асфальт, Шивон все ще думає про Джозефа. «Я спізнилася, але він, звісно ж, чекав на мене», — лунає в голові дівчини, поки вона падає. — «Він завжди чекав на мене».

І раптом настає нестерпна тиша. Потім дівчину пронизує білий шум, вона ніби чує власний біль, який вібрує єдиною, жахливою нотою. І саме так, миттєво, наче всесвіту байдуже, що її історія справді тільки починається, Шивон Келлі залишається жити менш як одну хвилину.

У неї немає часу на прийняття, є лише гнів, біль і втрата.

Джозеф вже йде до неї. Хоч вона й не бачить, але знає, він прийде. Чоловік проштовхується крізь людей у кафе. Штовхає двері, біжить крізь затор, б'є руками по капоту автомобіля, який ледь не збиває його з ніг.

Коли спливають останні секунди, у Шивон не пролітає її життя перед очима. Натомість вона бачить життя, яке нарешті дозволила собі уявити. Швидкі поцілунки зранку, коли Джозеф передає їй горнятко з кавою. Повільні прогулянки узбережжям та розмови про майбутнє. Пошук весільної сукні з Фіоною, адже Шивон вже відкинула всі свої сумніви щодо шлюбу, бо вона кохає Джозефа і знає, що це назавжди. Хоч її розум і стверджує, що назавжди — це занадто добре, аби бути правдою. І діти. Діти. Усі діти, яких вона так хотіла, які десь глибоко в її естві, і яких вона любить кожною клітиною свого тіла.

Їй боляче. Такий біль складно уявити. Проте Шивон Келлі — боєць до глибини душі, і в останні кілька секунд в ній немає відчаю. Це щось значно лютіше. Вона, як завжди, намагається йти на компроміси з власним тілом. Бореться, не припиняючи, бореться сильніше, ніж тілу під силу. «Дай мені ще кілька хвилин», — думає вона, — «Протримайся, щоб він встиг підійти та поглянути мені в очі, щоб я сказала йому...».

¹⁹ TED (аббревіатура від англ. technology, entertainment, design — технології, розваги, дизайн) — американський приватний некомерційний фонд, відомий передусім своїми щорічними конференціями

²⁰ «Take Me to Church» — укр. «Відведи мене в церкву».

МІРАНДА

Бах.

— Мірандо! — гаркає на неї Джеймі. — У цій бісовій деревині можна втопитися! Чого ти дивишся, як козел на нові ворота?!

— Коза, — м'яко виправляє його Ей-Джей. Хоча він теж стурбовано зиркає на Міранду і повертається у своїй страховці, аби відштовхнутися від стовбура.

Міранда вже зникає з очей. Поки чоловіки самі все виконують, вона занадто довго просто стоїть та мріє. Раптом дівчина згадує, як саме це трапилося з Картером рік тому, коли Ей-Джей ще мусив рятувати її та знімати з дуба. Тоді в них із Картером все було добре. Усе в ньому здавалося ідеальним.

А тепер знову День святого Валентина, і в неї в житті все котиться коту під хвіст. Вона не може викинути з голови Ей-Джея. Надто тепер, коли він зустрічається з іншою. На її превеликий сором, зараз хлопець здається їй ще більш сексуальним через його недоступність. Та і без цього він був досить привабливим. Міранда також сумує за Картером. Їй бракує його невимушеності, щирої усмішки, того, як вони смішили одне одного.

Та понад усе дівчині хочеться почути від нього відповіді. Саме нерозгадані таємниці не відпускають Картера з її голови, — вона в цьому переконана. Той сніданок у центрі Лондона, який він так і не пояснив. Побачення на День Валентина, яке він пропустив. Міранда не може заспокоїтися, думаючи, що ніколи не дізнається, чому все сталося саме так. Така вже її вдача: вона здирає етикетку зі своєї пляшки пива, чухає укуси комарів. Дівчина просто не може залишити все так, як є.

Та й історія Картера не здається завершеною. Є в ній щось більше, і поки Міранда не докопається до правди, вона не зможе знову спокійно спати.

— З тобою все гаразд? — запитує Спайкс, виявляючи дивовижну зацікавленість до її життя. Зазвичай, його максимум — це мимохіть кинуте «Як ти?». Після цього він рідко чекає на відповідь, натомість одразу розвертається та йде у справах або обговорює футбол.

Дівчина дивиться на нього, кліпаючи очима.

— Хто попросив тебе запитати мене про це?

Спайкс навіть не ображається.

— Ей-Джей, — відказує хлопець. — Він думає, що ти розкисла.

Те, що Ей-Джей турбується, однаково тішить і дратує її. Вона повертається збирати гілки, насолоджуючись болем у м'язах. Відчайдушно прагнучи відволіктися, цього місяця дівчина виїжджала на всі виклики Джеймі. Ще ніколи її тіло не було в такій чудовій формі, а на кінцівках є стільки подряпин, що струпи на її колінах мають власні струпи.

— Россо? — перепитує Спайкс. Очевидно, чоловік налаштований не відступати, доки не виконає свого завдання.

Дівчина зітхає, глянувши на нього через плече.

— Думаю... Я ухвалила погане рішення. Просто не можу зрозуміти, яке саме.

— Ага, — відповідає Спайкс, помітно нервуючи, як і завжди в незрозумілій ситуації.

— Поки що цей рік був досить кепським, і все через мене. Я постійно в підвішеному стані. Але життя занадто коротке для цього, правда? — дівчина випрямляється, переосмислюючи цю тезу. — Що ж, звісно. Життя занадто коротке для цього. Я маю на увазі, ти ніколи не знаєш, коли... — вона махає рукою, — ти впадеш з дерева, або ще щось.

— Так? — невпевнено говорить Спайкс, із сумом дивлячись на подрібнювач.

— Мені потрібно вирішити, чого я хочу, і отримати це. Правильно?

— Ага? — Спайкс занадто часто кліпає — від дискомфорту. Теоретично Міранда мала б зрозуміти, що її слухач від цього не в

захваті.

На превеликий жаль Спайкса, він сам запитав. А Міранді потрібно виговоритися.

— Бо якщо я справді думаю, що маю шанс на кохання мого життя, який я власноруч зіпсувала, зовсім не дивно, що я почуваюся настільки сумною і непотрібною. Просто чекати — не в моєму стилі. Я людина, яка відразу розв'язує проблеми, чи не так?

Здається, Спайкс розуміє, що його словесна участь тут не потрібна.

— Так, звісно! — відказує Міранда, раптово почуваючись краще, ніж останні кілька тижнів. — Сьогодні День закоханих і, знаєш, я не збираюся просто сидіти склавши руки. Я буду діяти! — вона усміхається хлопцю. — Дякую, Спайксе! Ти просто неймовірний.

Обличчя Спайкса сяє.

— О так, звісно. Дякую, — відповідає він. — Без проблем.

У вирі емоцій дівчина стає навшпиньки й цілує його в щоку. Від подиву в нього відкривається рот. Міранда завжди підозрювала, що вони зі Спайксом змогли потоваришувати лише тому, що хлопець її взагалі не сприймав за жінку. Може, не варто було цілувати його. Проте дівчина відчуває надзвичайний приплив ніжності до нього, до його великих, лопатоподібних рук, до добрих очей, які зараз бігають туди-сюди, поки Спайкс відчайдушно обмізковує доречну відповідь.

— Що ти робиш на день Валентина, Спайксе?

— Ми з Треєм ідемо в паб, — відповідає, запихаючи руки до кишень. — Побачення наосліп, — зажурено додає він.

Міранда здивовано округлює очі.

— Ого, серйозно?

— Треєва ідея, — каже Спайкс, старанно уникаючи погляду Міранди. — Його сестра багато років намагалася звести його з кимось, і він бере мене з собою на випадок, якщо все пройде погано. — Він шаркає ногою по мокрій траві. — Найпевніше, вони просто не прийдуть.

Міранда усміхається, гладячи його по руці.

— Знаєш, деякі неймовірні романи починалися саме так, — говорить вона йому.

ДЖЕЙН

Саме в День святого Валентина Джейн нарешті набирається сміливості перемогти Річарда Вілсона. Певним чином це видається правильним.

По один бік від дівчини Лу, по інший — Еггі. Вони пробираються вулицями Лондона, а довкола від дощу сріблом виблискують усеньке скло та метал міста. Еггі одягнена у велику помаранчеву парку та гумові чоботи; Лу — у блискучий сірий плащ; Джейн знову у своєму блідо-рожевому джемпері, як зазвичай щоп'ятниці. Сьогодні зранку Еггі дуже слушно зауважила, що бути сміливою не означає міняти все й одразу.

Джейн не була в офісі «Брей і Кембрі» з 2016 року. Тут ніщо не змінилося, що аж дратує її: навіть штучні квіти біля стійки реєстрації не змінили за ці роки. На щастя, дівчина не впізнає адміністратора, записується як гість і тремтячими пальцями бере свою перепустку.

Джейн повертається й дивиться на Еггі та Лу, які стоять у зоні очікування й стурбовано дивляться на неї. Дівчина усміхається.

— Зі мною все буде гаразд, — ковтаючи, відповідає вона на німе запитання на їхніх обличчях. — Я готова.

Спочатку вона розповідає про чотирнадцяте лютого 2016 року. Про загадкову зустріч із жінкою, запис про яку Джейн стерла із щоденника Річарда, і про чоловіка, який із наміром битися увірвався в офіс Річарда. Дівчина не згадує імені Джозефа, проте здається, вони вже й так знають про нього. Вона помічає, як дві жінки з відділу кадрів відразу презираються, коли йдеться про бійку.

Джейн згадує кожен пункт у списку, який вона стискає в спітнілих долонях. Заяву про домагання, яку вона побачила на столі. Гроші, які

їй заплатив Річард. І правду про їхні стосунки, ганебну та неприємну, зі всіма подробицями.

Вони багато розпитують про цей нюанс, особливо про її згоду на все; дівчина мала би очікувати такі запитання, проте заздалегідь не підготувалася, і тепер їй дуже незручно. Так, вона взяла гроші Річарда, вона цілком охоче підкорилася йому, вона кохала його. Розмова про дисбаланс сил між їхніми статусами, здається, применшує її провину. Джейн не зовсім готова пробачити собі ту роль, яку вона зіграла, дозволивши Річарду керувати своїм життям. Про все це потрібно більше подумати. Від розмови дівчині стає трохи млосно, наче земля тікає з-під ніг.

Працівниці відділу кадрів привітні до неї. Діловиті, але все ж лагідні. Вона дивиться на їхні серйозні, зосереджені обличчя й раптом згадує картину в Етті у квартирі; ту, на якій написано: «*Більшість людей — лайно, і що ти з цим зробиш?*». І дівчина думає: «Я буду уважніша до всіх тих, хто намагається не бути лайном».

— Дякую, Джейн. Дозвольте мені провести вас до виходу, — каже керівниця відділу кадрів, встаючи зі свого місця. Вона одягнена в чорну спідницю-олівець та піджак, збоку на литці по її колготках пішла невелика стрілка, а волосся вибивається з акуратного пучка.

— Чи не могли б ви... Може, ви розповісте мені, що трапилося тоді, у День святого Валентина у 2016-му? Мені завжди було цікаво, — запитує Джейн після того, як вони зі всіма попрощалися та зачинили за собою двері.

— На жаль, мені не варто про це говорити, — каже керівниця відділу кадрів, коли вони заходять у ліфт. Вона кусає губи. — Але ситуація жахлива. Він вплутався в дуже неприємну історію. Тож усе, що ви нам сьогодні розказали, буде дуже корисним. — Жінка вдихає крізь стиснуті зуби. — Він не затримається в цій компанії надовго, як і в будь-якій іншій, це точно. Я не мала би такого казати, та ви заслуговуєте почути це.

— Дякую, — каже Джейн, тихо радіючи цій маленькій перемозі. Зазвичай вона не бажає нікому зла. Але, на жаль, Річард цього заслуговує.

Лу та Еггі чекають на Джейн унизу, у зоні відпочинку. На фоні приглушених сірих стін офісу, Еггі виділяється, наче дорожній конус. Джейн прощається з керівницею відділу кадрів і повертається до них. Здається, жінки хочуть її обійняти, але не впевнені, чи варто.

Вона усміхається своїм подругам. Їхнім добрим, турботливим очам. Усього лиш кілька місяців тому ці жінки були для неї просто незнайомками. А тепер обдаровують Джейн своєю добротою. Дівчина до нестями вдячна, що вони є в її житті. Водночас наскільки легко їй стало лиш від того, що вона таки наважилася повернутися сюди та поглянути правді в очі.

— Ходімо вип'ємо чаю з тістечками, — каже Джейн і її усмішка ширшає. — Я хочу булочку з корицею.

МІРАНДА

Міркуючи увесь день, Міранда так і не розуміє, що ж їй потрібно — лиш за винятком того, що вона хоче дещо почути від Картера і не може дати йому спокій, поки не отримає відповіді. Зрештою, дівчина згадує, що ненавидить думати, тому ось вона тут: одягнена в джинси та фланелеву сорочку, яку вона схопила з батареї, прийнявши після роботи душ, з мокрим волоссям і недостатньо тепло одягнена, як для лютого вечора. І вона стукає у двері будинку матері Картера.

Мері Картер відчиняє двері. На мить вони просто дивляться одна на одну. Мері притискає до грудей хустку; гудзики на її одязі неправильно застебнуті, і від цього в Міранди щемить серце. Бідна жінка. Бідолашний Картер, який щодня бачить свою матір у такому стані, намагаючись поєднати турботу про неї з усім іншим.

— Шивон? — запитує Мері. — Це вона? Джозефе? Джозефе, досить плакати, вона повернулася!

Картер виходить у коридор, зупиняючись, коли бачить Міранду у дверях. Розпатланий, одягнений у спортивні штани та футболку, і не дивно: в домі спекотно, це відчувається навіть з порога. Волосся у хлопця стоїть дибки, а під очима видніються мішки.

— Це Міранда, — втомлено каже Джозеф. — Заходь, Мір, і зачини за собою двері.

— Дякую, — відказує Міранда, заходячи в коридор та почувуючись дещо по-дурному. Що вона взагалі собі думала, вриваючись ось так до Картера та його матері? У неї навіть немає плану, тож дівчина просто стоїть, нервово перебираючи пальцями.

— Він не дуже добре відчувається, — шепоче їй Мері. — Дуже засмучений.

Міранда нервово ковтає. У будинку завжди панує атмосфера тривожної тиші, наче ось-ось щось трапиться. Дівчина завжди думала, що все це через Мері. Проте, можливо, через Картера. Зараз він абсолютно протилежний тому чоловікові, який лоскотав її, аж поки вона не плакала від сміху, або, цілуючи, нахилив її назад. Можливо, цей пригнічений, сумний чоловік і є справжнім Джозефом Картером. Їй би дуже хотілося пізнати його краще.

— Проходь, — зрештою каже він. — Мамо, якщо тобі треба буде щось, ми на кухні.

— Звісно, — відповідає Мері, відступаючи та проводячи їх поглядом.

Кухня набагато чистіша, ніж уперше, коли Міранда була тут, — Картер ніколи більше не допускає, щоб було брудно, — але все одно панує безлад, і багато немитого посуду. Чоловік підходить до холодильника й заглядає всередину, штани його спортивного костюма обвисають на стегнах.

— З тобою все гаразд? — запитує Міранда навіть не подумавши, чи це доречно. Як би їй не хотілося тішити себе тим, що він в такому стані через неї, але дівчина розуміє — це не так. Здається, він ледь помічає її присутність. Якби він був настільки засмучений через неї або їхнє розставання, хіба чоловік не був би шокований раптовим візитом?

— Усе добре, — відповідає Картер. — Що будеш пити?

Вона дивиться на стіл, здивовано здіймаючи брови, коли бачить, як він п'є віскі. Чоловік ніколи не зловживав алкоголем. У них навіть був спільний жарт про те, що в пабі Міранда може випити більше кухлів, ніж він. Однак пляшка уже на третину порожня, і Картер просто витріщається в холодильник так, наче в ньому заховані відповіді на всі його запитання.

— Чай підійде, дякую, — каже Міранда. Але Картер не рухається, тож дівчина сама прямує до чайника.

— Чому ти тут? — різко запитує Картер. — Чесно кажучи, це не найкращий момент.

Міранда хмуриться, наповнюючи чайник.

— Вибач, — говорить вона, кусаючи губи. — Але зараз, коли я тут, я наче... відчуваю, що з тобою не все гаразд і, можливо, тобі не варто зараз залишатися самому?

— Я не сам. Моя мама тут.

— Картере, — починає Міранда, проте зупиняється, бо не знає, що ж вона скаже. Дівчина скрипить зубами від власної безпорадності. — Картере, я хочу знати, що трапилося із Шивон.

— Я знаю, — приглушено говорить Картер після довгої павзи. — На Новий рік ти досить чітко дала це зрозуміти. Хіба не через це ми порвали?

— Думаєш, через *це*? Я не дуже в цьому впевнена.

Коли чайник за її спиною закипає, Міранда повертається подивитися на хлопця.

— Ти коли-небудь розмовляв про це? Хоч із кимось?

Картер нарешті зачинає холодильник, стає до нього спиною і дивиться на пляшку віскі.

— Ні, — відповідає він. — Не розмовляв.

— Чому ні?

— Тому що. — Він тяжко ковтає, його кадик помітно рухається. — Бо боляче.

Міранда невпевнено підходить до нього.

— Може, це привід нарешті поговорити? Картере, ну ж бо. Між нами все скінчено, мені здається... Тепер, коли я тут, не знаю, як тобі... Але мені це здається очевидним.

Дівчина знічено зупиняється за кілька кроків від нього. Це правда: тепер, коли вона дивиться на нього, розбитого та зраненого, вона відчуває ніжність, дружню прихильність, і, звісно ж, любов, але точно не закоханість. Міранда задумується, чи не був чоловік, з яким вона зустрічалася, комбінованим витвором їхньої фантазії. Картер жодного разу не виявляв себе так. Зараз він здається більш справжнім, ніж будь-коли.

— Сподіваюся, я тебе не ображаю, — зняковіло каже вона.

Картер ледь усміхається.

— Не ображаєш. Ти маєш рацію, це досить очевидно. Я б ніколи не дозволив собі з'явитися так — в такому стані — якби я тебе кохав.

— Отже, я тут як подруга. І, здається, саме це тобі зараз і потрібно.

Міранда з полегшенням виявляє, що знає, навіщо вона тут сьогодні. Вона хоче чесності та відвертості, хоче допомогти.

Дівчина наливає воду в горняк, згадуючи, як нервувалася, коли вперше зустрілася з Мері. Навіть тоді Міранда не була собою з Картером — завжди стримувалася, намагалася казати лише правильні речі. Вона повертається обличчям до хлопця, поки заварюється чай.

— Я ж розумію чоловіків. Вони не часто цікавляться один в одного про самопочуття. І я знаю, що більшість твоїх друзів — хлопці, правильно? Хоч хтось намагався вивести тебе на розмову раніше? Хоч хтось казав: *«Картере, ти в нормі? Бо, здається, з тобою не все в порядку?»*.

Хлопець відвертається, і дівчина міцно стискає його руку.

— Якщо хочеш плакати — просто поплач. Мені боляче бачити тебе таким пониклим. Немає нічого поганого в тому, аби дати волю сльозам. Здається, колись я вже тобі про це говорила.

— Якщо я почну, — здавлено каже Картер, — я вже не зупинюся.

Міранда дивиться на годинник над дверима: уже майже шоста вечора.

— Я нікуди не поспішаю, — відповідає вона. — Тож, можеш не зупинятися. Плач стільки, скільки тобі потрібно.

Це просто жахливо. У неї всередині все стискається. Чоловік розповідає історію уривками, перериваючись на ридання. Міранда тим часом ходить кухнею, прибирає, і потім, зрештою, починає готувати щось повечеряти, бо не може сидіти на місці, слухаючи розповідь про те, як загинула Шивон Келлі.

— Картере, ні, — каже вона, прикриваючи рукою рота. — Ти встиг добігти до неї? Встиг поговорити з нею перед тим, як?...

Він обхоплює голову руками й заперечно хитає нею, не підводячи погляду.

— Ні. Вона... Вона була... Уже було запізно, вона не могла говорити. Проте вона схопила мою руку. — Хлопець рвано вдихає. — Вона... Це звучатиме, наче божевілля.

— Говори. Я не засуджую.

— Коли Шивон нервувалася або тривожилася, вона впивалася нігтями в долоні. Ось так, — він підіймає голову й стискає долоні в кулаки. — Це залишало сліди на її долонях. І поки я тримав її за руку, вона провела великим пальцем по моїй долоні саме там, де впивалися б мої нігті, якби я мав таку звичку, — хлопець вказує на центр своєї руки, окреслюючи лінію. — І мені завжди здавалося... можливо, вона намагалася сказати... не картати себе. — Він знизує плечима, знову опускаючи голову на руки. — Я не знаю. Не знаю, що це мало означати.

Міранда насилу стримує сльози.

— Я впевнена, саме це вона й мала на увазі, — палко каже дівчина. — Я вірю, вона наказувала тобі бути щасливим, а не мучити себе. Ох, Картере, напевне це... Я навіть не уявляю... Стати свідком *такого*...

— Я не можу просто забути. Інколи мені здається, що я й не переставав бачити це: її голова повертається, мотоцикл, вона обертається, наче ганчір'яна лялька...

Картер знову заходиться плачем. Міранда ніколи не бачила його настільки емоційним. Він багато років тримав своє горе всередині, і ось результат: дівчині боляче дивитися, як сильно здригаються його плечі з кожним надривним схлипом. Здається, його тіло ледь витримує пережите.

— Я був готовий вбити його. Чоловіка, який її переслідував. Зрештою, я нічого не зміг зробити. Недостатньо доказів, аби довести його провину. Тому він все ще насолоджується своїм розкішним життям, досі працює у «Брей і Кембрі»... — хлопець грюкає рукою по столу, від чого Міранда аж підстрибує, але Картер цього не помічає. — Шив була коханням мого життя, — він кладе голову на стіл, притуляючись щочкою до дерева, а його плечі тремтять. — Я досі не можу повірити, що її немає, а вже минули роки. Вона була в цьому будинку всього раз, розумієш, однісінький раз, але все тут досі нагадує

мені про неї. Я знаю, що вона померла, проте не можу... повірити в це. Що зі мною не так?

Міранда повертається назад до плити, помішуючи підливу до пасти, яку вона знайшла в холодильнику. Дівчина тремтливо вдихає. Немає сенсу перейматися тим, що кажеш. Навіть якщо вона не до кінця все розуміє, то хоча б намагається це зробити. І, найпевніше, ніхто до цього не намагався вислухати Картера.

— Якщо це допоможе, я не думаю, що Шивон пішла, — відказує Міранда. — Вона досі є великою частиною твого життя і завжди буде. Проте я не вірю в єдине кохання на все життя.

Дівчина більше відчуває, ніж бачить, як Картер здригається від цих слів.

— Я не вірю, — твердо продовжує вона. — Але я вірю, що у твоєму серці є багато любові, яку тобі хочеться віддавати. І, можливо, одного дня з'явиться жінка, якій ти захочеш віддати все. Але на це потрібен час. Картере, тобі потрібно поставити стосунки на павзу. Ти ще не готовий до них.

— Минуло вже три роки, — витискає із себе хлопець. — Я вже мав би бути готовий. Я мушу.

Він злегка підводиться зі столу. Його очі затуманені та опухлі. Дівчині варто було б забрати в нього віскі; вона кусає губи, кидаючи погляд на пляшку біля його руки.

— Тобі було добре зі мною, правда ж? Було?

— Так, було, — повільно промовляє Міранда. — Але ти не міг віддати мені все, і я це помічала. Ти не був готовий, не був до кінця чесним. Картере, ти маєш навчитися починати стосунки, маєш абсолютно відкрито говорити про своє минуле. Ти на це заслуговуєш.

Він хитає головою.

— Ніхто не захоче бути зі мною, дізнавшись, наскільки я зломлений, — невиразно відказує він.

— Дурниці. Одного дня якась жінка покохає кожну часточку справжнього тебе. Може, вона буде із тих, на чию долю теж випало чимало труднощів, тож вона буде щаслива, що ти все це розумієш.

Дівчина перевіряє пасту. Їй дивно від того, наскільки легко вона сприймає думку про стосунки Картера з кимось іншим. Насправді вона навіть трішки пишається собою: приємно знати, що після місяців ревнощів та параної вона все ще здатна на таку душевну щедрість.

— Можеш розповісти, де ти був минулого Дня святого Валентина? — запитує дівчина. — Думаю... ти не з'явився... це якось пов'язано із Шивон?

Картер довго мовчить, і на якусь мить дівчині здається, що він заснув.

— Я був у відключці, — відповідає він грубим голосом. — Я повинен був випити, щоб... знаєш... щоб пережити цей день, і зазвичай я не дозволяю собі такого, проте... того дня... зрештою, я не зміг зупинитися.

Міранда знову занепокоєно зиркає на пляшку віскі.

— Угу, — погоджується вона.

— А потім я прокинувся о пів на другу ночі, почуваячись просто жахливо. Я не знав, що робити. На ранок я привів себе до ладу, купив букет квітів і зразу поїхав до тебе. О, і той сніданок, про який ти запитувала? Після Скоттового дня народження торік у квітні?

— Так? — каже Міранда. Їй не хотілося здаватися безсеречною, але ця таємниця місяцями не давала їй спокою. — І де ж ти був?

— У Шивон було багато друзів, проте лише з двома вони були особливо близькі, наче сестри. Вони намагалися зустрітися зі мною ще з похорону, щоб передати деякі речі Шив, які, як їм здалося, я хотів би залишити собі. Того ранку я зустрічався з ними. Я погодився напередодні ввечері, коли був п'яний і розговорився зі Скоттом про неї, і наївно подумав, що готовий до цієї зустрічі. Але це було жахливо. Їм було так комфортно просто говорити про неї. Вони й плакали, і сміялися, ділячись історіями та згадуючи її. Я не міг цього зробити. Просто не міг. Це наче... наче визнати, що її справді більше немає, але я не хочу казати цього, Мірандо, я не хочу відпускати її, бо я пообіцяв, що ніколи не відпущу, ніколи не покину, бо вона завжди боялася, що я покину її, тому зараз я просто не хочу. Не можу. Я не можу її відпустити.

Міранда хмуриється, намагаючись стежити за його потоком свідомості: хлопець говорить настільки нерозбірливо, що вона ледь його розуміє.

— Картере, тобі варто поїсти, — ніжно говорить дівчина. Насправді паста ще досить тверда, але йому терміново треба щось з'їсти, щоб хоч якось опанувати це небезпечне сп'яніння.

Міранда відносить порцію для Мері, яка дивиться якусь автомобільну погоню по телевізору, та все ж бере їжу із ввічливою вдячністю. І, на превелике полегшення Міранди, цілком може повечеряти самотійно. Коли дівчина повертається на кухню, Картер уже заснув на столі, усе ще стискаючи виделку в руці, так і не зачепивши пасти.

— От дідько, — бурмоче вона, штурхаючи його плече. Жодної реакції.

Чоловік просто змучений горем. Схилившись на кухонний стіл, його обличчя позбавилось будь-яких емоцій, але все ще червоне та мокре від сліз.

У Міранди в кишені дзвенить телефон, їй незручно відповісти. Це Френні.

— Гей, з тобою все гаразд? — каже Міранда, ще раз тицьнувши Картера в плече.

— Так, де ти? — запитує Френні, і Міранда випрямляється від її тону.

— Я... Я в Картера. Чому ти питаєш?

— Де ти? — гучніше перепитує сестра. — Навіщо ти туди пішла?

На фоні дівчина чує чийсь приглушений голос. Вона хмуриється.

— Хто це?

— Це, хм-м... Це Ей-Джей, — відповідає Френні. — Він прийшов сюди, щоб зробити неймовірний романтичний вчинок на День Валентина, але... Якщо ти у свого колишнього хлопця... Сказати йому піти?

— О Боже, — каже Міранда, притискаючи руку до грудей. — Боже мій.

І знову голос на фоні, від якого дівчина підскакує зі стільця.

— Ні! — каже вона. — Ні, не кажи йому йти! Скажи йому... — вона знову дивиться на Картера, на його запухле, сумне обличчя, вечерю, якої він не торкнувся. — Чорт. Можеш дати йому телефон?

— Звісно. Він і справді нічогенький, Мір, не профукай свій шанс, — каже Френні, передаючи телефон.

— Алло?

Почувши голос Ей-Джея, Міранда заплющує очі. Раптово все стає дуже очевидним та зрозумілим. Дівчина робить тремтливий, глибокий вдих.

— Привіт, — говорить вона. — Слухай, у мене в біса дивний вечір.

— У мене теж, — каже Ей-Джей з характерною для його голосу веселістю. — Я вечеряв з Ебігейл...

Ух-х, знову ця Ебігейл. Міранда зі всіх сил намагалася не думати про ми-не-спали-всю-ніч-на-Новий-рік, Ебігейл.

— І раптом я подумав, що Ебігейл ніколи не буде в темряві дертися зі мною на дерево. Тож що в біса я тут роблю? Надто, якщо Міранда Россо вже вільна. — він зупиняється. — Ти ж вільна, так?

— Так! Так, я вільна. Просто... Я зараз у Картера, — вона хмуриться. — Але я тут як подруга! А він лежить на столі, у відключці. І я не впевнена, що можу бути настільки жакливою, аби залишити його без нагляду. Але я *справді* хочу побачити тебе і вислухати все, що ти маєш мені сказати, — дівчина вже не контролює, як швидко вилітають слова з її уст. — І я хочу вилізти з тобою на дерево в темряві чи робити будь-що, чого ти забажаєш. Ей-Джею, я справді намагалася боротися зі своїми почуттями, але не змогла, розумієш?

— Я так і думав, — говорить Ей-Джей. Його голос в телефоні звучить так тепло та близько. — Хоча деякий час ти таки випробовувала моє его.

— Ох, не думаю, що я змогла якось тобі нашкодити, — каже Міранда, усміхаючись. Її обличчя знову серйознішає, коли вона озирається на Картера. — Слухай... ти ж чоловік, який інколи дуже сильно напивається?

— Е-е, чи є правильна відповідь на це запитання? — цікавиться Ей-Джей.

— Як можна привести Картера до тями, якщо він у відключці? Чи варто?

— Він може в чомусь потонути?

— Ні.

— З диханням все нормально?

Міранда підносить руку до Картерового носа.

— Здається, так.

— Тоді дай чоловіку спокій і приїжджай сюди. Я підготував промову, і якщо ти тут незабаром не з'явишся, твої сестри випросять її в мене і почують першими. Вони хочуть, щоб я потренувався перед ними, перш ніж ти повернешся.

Міранда потирає чоло, не в змозі стримати усмішку.

— Вибач мене за цих двох. Тож, ти думаєш, що я можу просто залишити його тут? Непритомного? Тут лише його мама з деменцією, і я не впевнена, що вона допоможе йому, якщо буде така потреба. Картеру дуже погано. Він розповів мені... дещо. Його остання дівчина загинула в День Валентина. У нього на очах, — шепоче Міранда. — Він буквально бачив, як її переїхали, коли вона йшла на їхнє побачення.

На лінії западає тиша.

— Алло? — каже Міранда через кілька секунд.

— Я просто думав, чи я настільки вже ревнивий йолоп, аби просити тебе залишити твого травмованого колишнього без свідомості, наодинці з його літньою матір'ю, і приїхати сюди, аби я міг тебе поцілувати, — відповідає Ей-Джей. — І з подивом виявив, що насправді не такий вже я і йолоп.

Міранда усміхається.

— Пишаюся тобою.

— Напиши мені адресу, — каже він, і дівчина чує усмішку в його голосі. — Я приїду до тебе.

У будинок Мері Картер Ей-Джей приносить із собою запах прохолодного зимового повітря. Він одягнений у свої звичайні рвані

джинси та худі, бородатий, трохи скуйовджений і такий привабливий, що дівчина аж не стримує тремтіння.

Міранді здається, що від його присутності по її тілу розливається тепло. Яка ж насолода, нарешті дозволити собі відчувати це.

— Привіт, — каже вона дещо сором'язливо, зачиняючи вхідні двері.

— Привіт.

А ось і ця добре відпрацьована усмішка спокусника та зухвала міна на обличчі. Та дівчині байдуже, вона знає його і впевнена — це вже не той бабій Аарон Джеймсон, плітки про якого вона колись чула.

— Отже, ти приїхав до мене, — каже Міранда.

— А ти поїхала до Картера, — говорить Ей-Джей.

Дівчина нервово перебирає пальцями.

— Вибач. Просто... Я не могла заспокоїтися, не знаючи, що ж із ним трапилося. Я не почула всіх відповідей. Але, присягаюся, між нами немає нічого романтичного. Я така рада, що ти... Я справді... Це просто...

Ей-Джей чекає, поки вона договорить. Потім повільно простягає руку та прикладає долоню до її щоки. Він проводить великим пальцем по лінії вилиці, і дівчині здається, наче чоловік малює вогнем по її шкірі.

— Мірандо Россо, — каже він. — Я б хотів запросити тебе на побачення.

— Гаразд, — тихо відказує вона.

Ей-Джей здіймає брови догори, а на його губах грає усмішка.

— Мені знадобиться більш впевнене «так», — каже він. — Я занадто довго чекав цього.

— Так, *так*, — поспішно говорить дівчина, підносячи руку до його зап'ястка й ступаючи на крок вперед. Здається, відлуння від її серцебиття розноситься усім тілом, і на мить у неї з'являється думка: «*Мабуть, ось це мають на увазі, коли кажуть, що хочуть зірвати з когось одяг*».

— О ні, — заперечує чоловік, а його усмішка ширшає, коли вона підносить підборіддя, не відриваючи погляду від його губ. — Наш перший поцілунок буде не таким, не зараз.

— Ні? — перепитує Міранда більш ображеним голосом, ніж їй би хотілося.

Ей-Джей повертає голову вліво. Міранда стежить за його поглядом та помічає матір Картера, яка стоїть на порозі вітальні й спантеличено спостерігає за ними.

— Мері, — каже Міранда. — Це мій... мій... друг Ей-Джей.

Жінка й далі дивиться на них обох, поки врешті не каже:

— Як мило. Заходьте. Може, чашечку чаю?

Вона веде їх на кухню, раптово перетворюючись на справжнісіньку господиню, проте зупиняється, коли бачить за столом свого непритомного сина біля миски з пастою.

— Ох, — тихо промовляє вона.

Міранда підходить до неї, беручи жінку за руку.

— З ним усе гаразд, Мері, — каже дівчина — наскільки може — дорослим тоном, дещо наслідуючи свою матір. — У Картера був довгий день, і тому він просто заснув. Ходімо на диван і знайдемо щось цікаве по телевізору.

Допомігши Мері влаштуватися, Міранда повертається на кухню та бачить, як Ей-Джей розглядає непритомного Картера, водночас спустошуючи миску пасти. Поглянувши на Міранду, він каже:

— Не марнувати ж їжу, якщо він її не хоче.

Дівчина цокає язиком й бере свою тарілку, сідаючи за стіл. Після короткого вагання, вона вмощується поруч з Ей-Джеєм; під столом вона перехрещує свої ноги з його, різко вдихаючи від їхньої близькості. У чоловіка на обличчі розквітає усмішка.

— Знаєш, що справді приємно? — запитує він. — Ти нарешті не відхиляєш нашої близькості. Я рік спостерігав, як ти уникала мене.

— Що ж, так. Ти був... Це було... Складно, — недолуго закінчує вона, напихаючи рот пастою. Вона завжди вміло дражнила цього чоловіка — то чому ж зараз так складно зв'язати докупи два слова? Дівчина не може проковтнути їжу, бо її серце, здається, б'ється аж у горлі.

— Ти маєш на увазі, що переді мною неможливо встояти? — каже Ей-Джей, відкидаючись на спинку крісла й потягуючись.

— Ти ж запланував якусь промову? — запитує Міранда. — Чи це вона і є? *«Переді мною неможливо встояти»*?

Ей-Джей серйознішає.

— Ні, — відповідає він. — Ти хочеш її почути?

— Так! Звісно ж хочу.

— Гаразд, — він прочищає горло, витираючи рот тильною стороною долоні. — Мірандо Россо. Я хотів би запросити тебе на побачення.

Вона кліпає, дивлячись на чоловіка.

— Це все? Це твоя промова?

Ей-Джей вагається.

— У коридорі тобі, здається, сподобалося. Але я не закінчив.

— Ох, що ж, добре, — дівчина відчуває, як вони повертаються до їхньої звичної манери, і махає виделкою. — Тоді кажи далі.

Ей-Джей зиркає на неї, але продовжує.

— Ти з'явилася у моєму житті, коли я працював над тим, аби стати кращим чоловіком. Я почав рік з обіцянки: ніякого випадкового сексу і більше самоповаги, — тепер він дивиться вниз, на стіл, і від цього в Міранди стискається серце. — У мене була думка, що, можливо, десь там є жінка, з якою я захочу будувати щось справжнє, але для цього мені треба, знаєш, перестати спати зі всіма підряд.

— Розумію, — каже дівчина, намагаючись не звертати уваги на останнє речення.

— Проте ти завжди була з кимось іншим, і я втомився чекати.

Міранда кусає губу, притискаючи свою ногу трохи ближче до його під столом.

— Я не повірив власним вухам, коли Спайкс сказав мені, що ви з ним порвали, — він киває головою на сплячого Картера. — Гіршого моменту годі й уявити. Ебігейл була милою та доброю, відвертою та легкою, з нею не було жодних проблем. Я чекав на тебе майже рік і зрештою вирішив, що заслуговую когось, хто полюбить мене. А тут раптом ти. Знову вільна. І знову *дивишся* на мене.

— Я не дивилася на тебе! — Міранда зняковіло червоніє, коли Ей-Джей підіймає брову. — Я маю на увазі, дивилася не більше, ніж зазвичай.

— Більше, ніж зазвичай, — твердо каже він, не відводячи від дівчини погляду. — Не переконуй мене в іншому, Россо, я занадто добре знаю тебе. Я провів більшу частину року, спостерігаючи, як ти тримаєшся на відстані; бачив, як ти зберігаєш дистанцію, щоб не допустити нашої близькості, і як твої очі завжди уникали моїх. Після того, як ви з Картером розійшлися, ти не так часто відводила погляд. Думаю, ти хотіла, щоб я знову дивився на тебе.

Міранді стає соромно за свою поведінку.

— Я б ніколи... Я не хотіла...

— Саме тому в мене знову з'явилися надії. Занадто оманливі, як для чоловіка в стосунках. Але в нас з Ебігейл було все чудово, і я подумав, що в тебе був шанс: ти могла піти від Картера заради мене, але ти так цього і не зробила. Якщо чесно, ти доволі чітко дала зрозуміти, що ніколи цього не зробиш.

Ця промова виходить не зовсім такою, як сподівалася Міранда. Дівчина мовчки дивиться вниз на свою тарілку з пастою.

— Я подумав, що тепер м'яч на твоєму боці. Але потім, тобто, сьогодні ввечері, коли я думав, з якою жінкою я бачу своє майбутнє, і яка ти... я зрозумів, що ти ніколи цього не зробиш. Ти навіть не можеш витримати, що я говорю про те, як ти дивилася на мене, коли я з іншою. Ти занадто хороша, щоб вкрати чужого чоловіка. Весь рік я чітко показував свої наміри, правда ж? Я дав тобі зрозуміти, що можу бути твоїм, якщо ти цього захочеш, навіть попри те, що в тебе був хлопець. Але ти б ніколи цього не зробила. Ти б не вчинила так з Ебігейл.

— І я думав про це все, дивлячись на жінку, яка сиділа навпроти. Вона ідеально мила, та єдине, що крутилося в мене в голові — *вона не Россо*.

Дихання Міранди прискорюється, її погляд все ще прикутий до тарілки. Ще ніхто не розмовляв так із нею. Ніхто не дивився на неї так, як Ей-Джей, — як на ту, на кого варто чекати.

— Можливо, я не найкращий варіант для тебе. Я не Картер, з цими його костюмами, компліментами та дорослим життям. Але майже

впевнений, що я правильний вибір. Думаю, ти та жінка, з якою я хотів би будувати щось справжнє, Мірандо Россо. Ти моя єдина.

— Тепер можна тебе поцілувати? — запитує Міранда, нарешті дивлячись на нього. — Будь ласка?

— Ходи до мене, — каже Ей-Джей, відсовуючи своє крісло.

Міранда встає і сором'язливо підходить, стаючи між його ніг. Чоловік кладе руку на її стегно, допомагаючи дівчині всістися у нього на колінах. Тіло під його худі гаряче та міцне, суцільні м'язи. Її шкіра навіть відчувається по-іншому, наче кожна її клітинка вловлює зміни в реакціях Ей-Джея: легку тремтливість у його диханні, рум'янець на щоках.

— Пам'ятаєш той день, коли ти випадково перерізала свою страховку? — шепоче чоловік, його вуста за кілька міліметрів від її.

— Пам'ятаю.

Він усміхається.

— Усю дорогу вниз ти так міцно притискала до мене, прямо як зараз, — він ще ближче пригортає дівчину до себе.

Серце Міранди тріпоче.

— Я ледь не збожеволів від того, наскільки сильно хотів тебе. Саме відтоді я тебе хочу, знаючи, як усе буде між нами. Таку хімію неможливо підробити або примусити з'явитися. Наші тіла, — говорить він, проводячи рукою вгору-вниз, від її стегна до талії, — вони ідеально поєднуються в одне ціле, правда?

Міранда нахилиється вперед, щоб поцілувати його, але Ей-Джей щоразу відхиляється трішки далі, аби змусити її чекати. Від цього бажання лиш зростає, а тіло ніби горить, і це ж їхні губи ще навіть не торкнулися.

Дівчина підносить руки до його грудей, ковзаючи ними під його худі, до його теплої футболки. Вона відчуває волосся під тканиною та міцні м'язи. Однією рукою Міранда проводить до його горла, великим пальцем торкається лінії бородатої щелепи. А коли вона пропускає пальці крізь його волосся, у чоловіка затуманюється погляд. Їхні губи такі близькі до поцілунку.

— Мірандо?

Дівчина здригається. Не те щоб вона забула, що Картер поруч. Але раптова поява голосу її колишнього, коли вона сидить в Ей-Джея на колінах, здається трохи дивною. Вона хоче підвестися, але Ей-Джей пригортає її до себе сильніше, і дівчина розслабляється в його руках, а Картер дивиться на них тьмяним поглядом.

— Привіт, — говорить вона дещо вибачливо. — Ей-Джей прийшов... допомогти... тобі?

Ей-Джей пирхає.

— Я прийшов сказати Міранді, що закоханий в неї, — каже він Картеру. — Сподіваюся, друже, ти не проти.

Міранда дивиться на Ей-Джея. *Кохання.* Аарон Джеймсон щойно сказав, що закоханий в неї. Серце наче вистрибує з її грудей, а шкіра все ще палає від їхньої близькості, і все, чого зараз хочеться дівчині, — це доторкнутися своїми губами до його.

Але. Інколи реальне життя стає на заваді. Вона озирається на Картера, у якого на обличчі видніються червоні складки від сну на столі.

— От дідько, — каже Картер, і серце дівчини щемить.

— Ох, Картере, вибач, — каже вона, вивільняючись із рук Ей-Джея. — Дуже некрасиво з нашого боку... ми просто... вибач...

— Котра година? — запитує Картер, намагаючись підвестися.

— Що? — перепитує Міранда.

— Година? Котра? — ледь видає хлопець, і вони одночасно зиркають на годинник.

— Десята, — здивовано відповідає Міранда. — Я й не помітила, що вже так пізно.

— Десята, — каже Картер з переляканим обличчям. — Ні! Ні! — він навпомацки знаходить ключі та гаманець.

— Ну-ну, — говорить Ей-Джей, випрямляючись на кріслі. — Повільніше, друже!

— Я мушу йти! — каже Картер, а потім спотикається об стілець і летить вниз. Він важко падає, вчасно виставляючи руки вперед, аби не врізатися обличчям у плитку на підлозі.

— Джозефе? — стурбовано кричить Мері з вітальні. — Усе гаразд?

— Усе добре, мамо, — видає Картер, підводячись на ліктях. На лівій брові вже видніється синець, і хлопець здригається, роздивляючись свої червоні долоні.

Міранда присідає біля нього.

— Картере, ти п'яний як чіп. Тобі не варто нікуди йти. Сядь-но краще за стіл і розкажи, куди ти так поспішаєш.

Дівчина допомагає Картеру сісти в крісло. Він весь тремтить. Ей-Джей подає йому півлітрову склянку води та сідає навпроти з незворушним виразом обличчя.

— Є одна дівчина, — говорить Картер, зробивши кілька ковтків води. Його погляд спрямований на стіл. — Подруга.

— Подруга, — повторює Міранда, перезирнувшись з Ей-Джеєм. — З якою ти запланував зустріч на День святого Валентина.

— Так. Ми познайомилися... Вона теж ходить до пекарні «Гокстон». Така красива, трохи дивна, але в хорошому сенсі, розумієте? Приваблива. Я сказав собі, що не збираюся ні з ким зустрічатися, ще надто рано, я не готовий. Та й до того, ми з тобою не так давно розійшлися. Я не думав, що ми почнемо так добре спілкуватися. Але вона сказала, що має хлопця, і я зрадів, бо це безпечний варіант, правда? Просто друзі!

— Правда?... — невпевнено каже Міранда.

— Але я мусив знати, що *просто друзі* ніколи не спрацьовує. Я мусив знати. Тому що потім виявилось, що ніякого хлопця насправді немає.

— Розумію, друже, — відказує Ей-Джей.

— А тепер ми... друзі. І вона така красива, розумна і мила. Але ми просто друзі. Вона попросила мене бути її кавалером на тій грандіозній вечірці з приводу заручин, бо їй ні з ким піти, а самій їй стра-... страш-...

— Страшно, — закінчує замість нього Міранда. — То ти мав піти з нею як друг? — вона хмуриться. — І не прийшов?

— Боже, — каже Картер, опускаючи голову на стіл.

— Ні-ні, не починай знову, — говорить дівчина, повертаючи його в сидяче положення. — Я впевнена, усе ще можна виправити.

Вона дивиться на Картера і переводить погляд на Ей-Джея, який, очевидно, не впевнений у її словах.

— Сьогодні цей чоловік не зможе протверезіти настільки, аби з'явитися на людях, — каже Ей-Джей.

Міранда насуплює брови.

— Гаразд, — каже вона. — Картере, де твій телефон?

— Га?

— Твій телефон?

— Я жбурнув його об стіну, — бурмоче він, обм'якаючи в кріслі. — У моїй спальні.

Ей-Джей та Міранда презираються знову й одразу прямують до сходів. Дівчина ще ніколи не бачила Картерову кімнату настільки захаращеною: вона оглядає купи одягу та безладно розставлені напівпорожні склянки з водою, згадуючи всі ті випадки, коли спішно прибирала власну спальню перед візитами Картера. Вони так хотіли справити враження одне на одного. Тепер усе це прибирання здається просто марнуванням часу.

— Ось, — каже Ей-Джей, нахилиючись та піднімаючи побитий телефон з килима. — Гм-м, — каже він, утримуючи кнопку ввімкнення. Екран мерехтить, засвічуючись дивним фіолетовим кольором, його перерізає рвана лінія.

— Отже, план такий, — каже Міранда, повернувшись униз. — Мені здається, номери цієї дівчини ти більше ніде не записував? — запитує вона, входячи до кухні. — От чорт його бери, Картере!

Картер знову у відключці. Міранда його штурхає та повторює запитання. Він скрушно хитає головою.

— Я знову все зіпсую, — каже він, і хоча в цих словах немає жодного сенсу, Міранді здається, що саме ця фраза досить влучно підсумовує ситуацію.

— Гаразд, а як щодо завтра? Чому б тобі не піти до неї з самого ранку? Пам'ятаєш, я пробачила тобі, що ти не прийшов на побачення, а ми взагалі були парою, — нагадує дівчина.

— Вона працює в крамниці. З людьми з вечірки в честь заручин.

Міранда оживляється.

— *Ідеально*. Сьогодні ти протверезієш, а завтра з самого ранку підеш до крамниці, щоб спокутувати свою провину! Але, — каже вона, застережливо піднімаючи палець, — ти *не будеш* починати стосунки з цією дівчиною, Картере.

Ей-Джей хмуриться.

— Охолонь, Мір, — застережливо каже він.

Дівчина незадоволено зиркає на нього.

— Не через якісь там мої почуття! — відказує вона. — Просто поглянь на нього, він не готовий!

Ей-Джей оглядає Картера.

— Гаразд, справедливо.

— Я не готовий, — сумно повторює Картер, повільно сповзаючи зі стільця все нижче й нижче. Зрештою, Ей-Джей хапає його за комір сорочки й повертає в сидяче положення. — Дякую, — говорить він, на мить зосереджуючи погляд на Ей-Джей. — О, ти ж той татуйований велетень, — здивовано каже хлопець.

Ей-Джей дивиться на нього.

— Привіт.

— То ти з Мірандою? — запитує Картер, і Міранда зіщулюється.

— Так, — відповідає Ей-Джей. — Я з Мірандою.

— О, — промовляє Картер, повільно киваючи. — Що ж, так, це має сенс, чи не так? — він робить павзу. — Але мені не можна зустрічатися з Джейн?

— А ти хочеш? — запитує Міранда.

— Так, — миттєво відповідає Картер. — Думаю, вона гарна.

— А ти розповідав їй про Шивон?

— Ні, — каже Картер після довгої павзи. — Ні, я нікому не розповідав. Звісно, Скотт знає. Мама досі не може усвідомити, що ж трапилося. Але я не можу... просто говорити про це. Розказувати усім навколо. Ще рано. Ох, Мірандо, — каже він, схиляючи голову на руки, — я ще не готовий. Я тільки завдам їй болю. Я просто заплутався.

— Друже, ще водички, — каже Ей-Джей, поплескуючи його по плечу та підсуваючи склянку з водою ближче.

— А може, дати собі рік, — пропонує Міранда. Дівчина відчуває впевненість, якої ніколи раніше не відчувала поруч із Картером: цього разу вона щиро вірить, що здатна знайти найкраще рішення. — Один рік побути самому. Один рік, аби зосередитись на тому, щоб розібратися в собі. Наступного року в цей самий час вирішиш, чи готовий ти закохатися знову. Можливо, це буде навіть ця твоя Джейн, і ти зможеш піти завойовувати свою жінку. Але до того моменту — тільки друзі. Це твій обов'язок перед самим собою. Картере, пора почати загоювати свої рани.

Картер робить великий ковток води, а потім дивиться на Міранду. Він простягає руку, і на мить стає більш схожим на самого себе: щирий, веселий, чарівний.

— Один рік, — каже він. — Домовилися.

Вони тиснуть руки.

— А тепер, — говорить Ей-Джей, повертаючись до Міранди, — треба вкласти твого колишнього в ліжку.

На це йде значно більше часу, ніж їм хотілося б. Коли Мірана заводить Картера в його кімнату, вкладає в ліжку під ковдру, Ей-Джей спостерігає за нею з легкою усмішкою на губах, спершись на одвірок та склавши величезні руки на грудях. Дівчина відчуває на собі його палкий погляд. До моменту, коли вони нарешті вимикають світло в кімнаті Картера та тихенько виходять з неї, шкіра дівчини знову палає, хоч Ей-Джей тільки лиш дивився на неї.

— Слава тобі Господи, — каже чоловік. Не гаючи більше ні секунди, прямо там, у коридорі будинку Картерової мами, на вершині темних сходів, він пригортає Міранду до себе та цілує.

Дівчина просто *тане* в його руках. Це один із тих поцілунків, від яких паморочиться голова та підкошуються коліна, який змушує втратити будь-яке відчуття часу та простору. Ей-Джей притискає її ближче. Його руки спускаються вниз по її спині, до талії, стегон, а потім одна рука ковзає вгору, заплутуючись у її волоссі. Він наче не може насититися цими дотиками, і Міранда така ж спрагла до нього, водить долонями по рельєфних м'язах його плечей, впиваючись нігтями в шкіру на потилиці. Він дражнить її язик своїм. Дівчина

уявляє, як його руки торкалися б її, якби вона була оголена, і лиш від самої думки Міранда стогне в поцілунок.

— Я хотів, щоб ми знову вилізли на те дерево, як тоді, вночі, — говорить Ей-Джей хрипким голосом, поки вони переводять подих. — Ми не в найбільш романтичному місці для першого поцілунку, але я не міг більше чекати.

Міранда озирається навколо.

Дівчина згадує, як Картер казав, що цей будинок наповнений спогадами про Шивон. І Міранда розуміє це, проте не в сенсі наявності загадкової примари, ні. Вона відчуває спорідненість із жінкою, чия відсутність вибудувала її минулий рік, хоч вона навіть не знала про її існування.

Історія Шивон обірвалася так швидко. Міранда міцніше обіймає Ей-Джея та притуляє голову до його грудей, усвідомлюючи, як неймовірно їй пощастило. Більше ніяких втеч чи зайвих роздумів. Відтепер, коли позитивні події приходитимуть у її життя, Міранда Россо хапатиме їх і не відпусткатиме.

ДЖЕЙН

П'ятнадцятого лютого 2020 року Джейн прокидається від стуку у двері її квартири у Вінчестері. Вона різко підводиться на ліжку, її серце швидко б'ється в грудях.

— Джейн?

Боже мій.

— Джозеф? — запитує вона, притискаючи ковдру до грудей. Дівчина одягнена в стареньку нічну сорочку у вікторіанському стилі: одна з тих поношених, довгих, білих речей, які можна знайти в благодійних крамницях (саме там Джейн придбала її). Коли вона тягнеться за телефоном, щоб перевірити час, на екрані відкривається повідомлення. Його вона надіслала Джозефу вчора ввечері, коли сиділа в Еггі на дивані кольору охри, п'ючи безкофеїнову каву з вершками.

Вибач за ігнорування твоїх повідомлень. Було дуже складно боротися зі своїми почуттями до тебе. Плюс, мені було боляче від того, як ти дивився на мене в новорічну ніч, коли почув правду про Лондон. Але якщо ти все ще хочеш поговорити, думаю, я готова. Можливо, ми могли б зустрітися. X

Вона не мала на увазі... Мружачись, дівчина дивиться на екран телефона. Сьома ранку.

— Вибач! — кричить Джозеф з того боку дверей. — Я прийшов трохи зарано, чи не так?

Джейн потрібно переодягнутися. Ця нічна сорочка просто жахлива, не кажучи вже про її зношеність. Вона відчайдушно ристься у своїй шафі, повністю забувши про сонливість. Джозеф тут. Джозеф *тут*.

Джозеф тут.

Коли ж нарешті дівчина відчиняє двері, вона розчервонілася, а блакитне пончо, накинуте поверх нічної сорочки, додає їй вигляду ще більшої дивакуватості. Джейн підносить руку, щоб поправити волосся, — чому вона не додумалася подивитися в дзеркало? — і їхні погляди зустрічаються.

— Привіт, — каже він, і ось ця щира Джозефова усмішка, від якої в Джейн всередині розливається тепло, наче вона ступила на сонячне світло. — Я дуже-дуже сподівався, що знайду тебе тут.

— Привіт, — каже дівчина, затамувавши подих. — Хочеш увійти?

Усмішка хлопця ширшає, а плечі з полегшенням опускаються.

— Звісно.

Вона на мить заплющує очі, коли він проходить повз неї. Лиш його запах змушує серце дівчини стискатися від туги. За три місяці нічого не змінилося: вона ні на крок не наблизилася до того, аби відпустити його.

— Я поставлю чайник, — каже Джейн. Дівчина йде до кухні та знімає його з плити.

— Джейн, — каже Джозеф, легко торкаючись її плеча. Зовсім легенько, але цього достатньо: вона майже відчуває, як її тілом проходить розряд. У дівчини перехоплює подих. — Джейн, вибач мене за новорічну ніч. Якщо ти дозволиш, я хочу все пояснити.

Вона ковтає.

— Ти не мусиш нічого пояснювати. Я розумію, тебе шокувало те, що я була *тією* Джейн.

За кілька тижнів до того, як Річард її звільнив, дівчина чула, що люди називали її *маленькою сексуальною секретаркою Річарда*. Одна жінка в черзі по каву сказала, що вона *Річардова шльондра*. І це лиш те, що вона чула особисто. Бог знає, які плітки дійшли до Джозефа.

— Це зовсім не так, — каже Джозеф. — Чесне слово, Джейн. Я чув, що Річард крутив роман зі своєю секретаркою ще у 2015-му, але... я не тому був здивований.

Дівчина озирається на Джозефа через плече, шокована тим, що він пам'ятає точний рік. Хлопець не може знайти собі місця: він висуває стілець із-за столу й сідає, але одразу ж підводиться, спирається на

холодильник, потім відштовхується та йде до кухонної шафи взяти чашки. Його нервовість лиш збільшує хвилювання Джейн: її руки тремтять, коли вона тягнеться за баночкою з кавою.

— Я не знаю, чи ти пам'ятаєш, може, ти взагалі вже не працювала там — я намагався пригадати, але не зміг. Але в лютому 2016-го...

Джозеф тремтливо вдихає. Джейн знову дивиться на нього: він блідий та серйозний.

— Я пам'ятаю, — тихо відказує вона. — Ти прийшов у кабінет і посварився з Річардом. Вибач. Десь торік, саме в цей час, я згадала про це, але я вже почала закохуватися в тебе, і просто не могла розкрити всю правду. Усі у «Брей і Кембрі» думали, що я була просто... підстилкою. Що ж, — вона зупиняється, згадуючи Лу, — мені завжди так здавалося.

Чайник починає свистіти.

— Але я більше не можу ховатися від цього всього, — продовжує Джейн, повертаючись спиною до Джозефа та знімаючи чайник із плити. — Учора я пішла в офіс «Брей і Кембрі» і розповіла їм все те, що Річард так старанно приховував. Відділ кадрів вважає, що моїх слів та нових доказів його зухвалої поведінки буде достатньо для звільнення.

Джозеф якийсь момент мовчить, і дівчина повертається, аби поглянути на нього. Хлопець сидить із широко розплющеними очима, прикриваючи рота рукою.

— Річард Вілсон втратив роботу? — перепитує він.

— Думаю, втратить, — відповідає Джейн, дещо збентежена його реакцією. — Джозефе?

Він повільно хитає головою.

— Вибач, просто... Господи. Я навіть не в силі сказати, скільки разів мені хотілося знищити цього чоловіка. Ти кажеш, він таки дочекався свого? *Ти* це зробила?

— Що ж, напевне... так. Думаю. — Вона ставить чашки з кавою на стіл та сідає навпроти хлопця, намагаючись зрозуміти його переживання. — Джозефе? — невпевнено каже дівчина. — Чому того дня ти прийшов сваритися з Річардом?

Джозеф глибоко вдихає й обхоплює руками свою чашку з кавою.

— Чотирнадцятого лютого 2016 року моя дівчина — Шивон — загинула, — каже він настільки поспішно, що Джейн потрібна мить, аби усвідомити його слова.

— Боже мій, Джозефе, — каже вона, імпульсивно торкаючись його руки. Дівчина очікувала будь-якої відповіді, але, очевидно, не такої.

Хлопець якусь мить дивиться на її руку дещо здивованим поглядом, а потім накриває її своєю, ще гарячою від чашки з кавою.

— Річард переслідував її. Гадаю, він був трохи одержимим нею — Шивон йому відмовила і йому це не сподобалося.

Джейн кривиться, згадуючи, яким наполегливим міг бути Річард, бажаючи чогось.

— Він був там, коли вона загинула, — голос Джозефа злегка тремтить, а на ньому лиця немає. — Її збив мотоцикл, вона його не помітила, бо її переслідував Річард, тож вона була обернена до нього. Я відчував... Мені здавалося... що це його провина. У її смерті я виню лише його. Я звільнився з компанії, бо не міг працювати поруч із Річардом. Я ніколи нікого не зневажав, але цього чоловіка я просто ненавиджу. Джейн, я хотів, аби на нього звалилися усі карі небесні.

Дівчина міцніше стискає його руку.

— Ти намагався впоратися з власним горем.

Він кидає на неї вдячний погляд.

— А втім, відмова від цього гніву стала важливим кроком уперед. Перші роки після смерті Шивон я... я не дуже добре справлявся. Особливо в День святого Валентина, — він важко ковтає, усе ще дивлячись на свою руку поверх її. — Торік я напився і був надто п'яний, аби прийти на ту вечірку з приводу заручин. Тож я уклав угоду з подругою. Пообіцяв принаймні рік ні з ким не зустрічатися, — хлопець вибачливо дивиться на неї. — Ти не уявляєш, скільки разів за останні кілька місяців я шкодував, що погодився на цю угоду. Проте, думаю, це був важливий крок для мого зцілення. Я справді намагався познайомитися з кимось, але все ще кохав Шивон, тому не підпускав нікого близько.

Серце Джейн починає битися швидше.

— Тож... у тебе не було дівчини? Тоді, на весіллі Констанс?

Джозеф дивиться на неї зболеним поглядом.

— Вибач, що дав привід тобі так думати. Я поведився, як боягуз. Так мені було легше, ніж розповісти правду. Я все ще... Якщо чесно, я все ще трохи розгублений. Знадобилися роки, щоб я нарешті зміг розповісти про це. Заради всього святого — уже 2020 рік. — Чоловік нервово сміється, але на його очі навертаються сльози. — І я все ще такий розбитий.

Джейн хитає головою.

— Джозефе, на це піде стільки часу, скільки тобі потрібно. І... я не впевнена, але мені здається, що твої очікування щодо себе занадто високі. Ти можеш бути розбитим. Це нормально. Багато хто з нас в такому стані. Та це не заперечує того, що ти чудовий чоловік, як і не означає, що ти не заслуговуєш на щастя.

Його обличчя міниться, він насилу стримує сльози. Раптом здається, що стіл між ними занадто великий. Джейн підводиться, підходить, бере хлопця за руку і веде до дивана.

— Хай там як, — тремтливо промовляє Джозеф, коли вони сідають пліч-о-пліч. Джейн силкується вивільнити свою руку, але він стискає її міцніше, і дівчину пронизує якась болюча ніжність, чи, може, надія. — Весь цей рік, наші розмови про книжки, вечері, дружнє спілкування... для мене це стало своєрідними тортурами, — він дивиться на коліна, де його рука стискає її. — Спочатку я думав, що це просто моя авантюрність, виклик, бо ти така, — він махає вільною рукою, зиркаючи на неї, і дівчина бачить вразливість в його погляді, від якої її серце знову стискається, — така приголомшлива. Але потім я почав глибше розуміти тебе, яка ти... — він заплющує очі. — Добра, розумна, та ще й любиш ті самі книги, що і я, — говорить він, і Джейн усміхається від страждального тону його голосу.

— Щоразу, коли в мене виходило розсмішити тебе, я наче підносився до неба. Не скажу, скільки разів я ледь не поцілував тебе. А потім на весіллі я просто... не стримався і подумав: *«Можливо, якщо я поцілую її всього лиш раз, це полегшить ситуацію»*. Але це наче іскра, що лиш розпалила вогнище. Я не... У мене не було такого... Джейн, я не

думав, що зможу знову переживати такі почуття до когось. Тож крім відчуття, що я не можу підходити до тебе занадто близько через власну обіцянку, я почувався винним через те, що зраджую пам'ять про Шивон, і я просто... розбитий, — каже він, вказуючи на власні груди.

Джозеф все ще уникає її погляду. Джейн стискає його руку.

— Поглянь на мене? — говорить вона. — Будь ласка? — її голос звучить надломлено. Дівчині дуже приємно чути від нього такі слова, і від цього в її грудях росте відчуття невимовного щастя.

Чоловік підводить погляд на неї. Ще один розряд проходить тілом дівчини, коли їхні очі зустрічаються. Вона розуміє, що затамувала подих, її серце тріпоче, а пальці так міцно, напевно, аж до болю стискають його руку.

— Джейн, я кохаю тебе, — промовляє Джозеф Картер. — Я безнадійно в тебе закоханий.

У Джейн паморочиться голова. Їй здається, що вона може знепритомніти. Дівчина звикла жити в найгірших сценаріях, обділяти себе, ніколи нічого не чекати від інших. Але ось Джозеф Картер, чоловік, якого вона кохає всім своїм серцем, сидить навпроти неї, тримає її руки у своїх і говорить, що кохає її. Це настільки зворушливо, що дівчині доводиться міцніше стискати його руки, аби нагадати собі, що все це реальність.

— Я не буду ідеальним, — каже Джозеф, і йому на очі навертаються сльози.

— Джозефе, зупинись, — каже Джейн, і ось вони ще ближче, нога до ноги, їхні руки сплетені разом. — Я не хочу, щоб ти був ідеальним. Навіщо це мені? Я хочу тебе. Усього тебе, твої розбиті частини, ті, які ти ховав глибоко всередині, — вона вивільняє і підносить одну руку до його щоки, і хлопець підводить на неї свої сповнені надії очі. — Це кохання, правда ж? — шепоче вона. — Або ж це те, як я кохаю тебе. Я жадібна. Я хочу тебе всього.

Він притуляє своє чоло до її.

— Джейн, я хочу зробити тебе щасливою, — каже Джозеф здавленим голосом. — Я хочу щоранку приносити тобі каву з вершками в ліжку, змушувати тебе сміятися, по-справжньому, до знемоги, хоч це і

рідкість; і я хочу разом читати книжки, їсти булочки з корицею і знати, який одяг ти любиш носити в неділю. Я хочу бути частиною твоєї рутини. Хочу стояти поруч з тобою на людній вечірці й міцно тримати за руку, даючи тобі відчуття захищеності. Я хочу знати тебе, усі твої звички, усі секрети, які ти таїш. Тепер ти не сама, Джейн. У тебе є я. Завжди.

Їхні губи зустрічаються на «завжди». Цей поцілунок мав трапитися уже тисячу разів, але став реальним лише тут, зараз, коли відкрилися усі секрети. У ньому немає нічого гламурного: цей поцілунок мокрий від сліз, і вони обоє тремтять. Але він чистий. Щирий. Це поцілунок починає їхнє *завжди*.

ЕПІЛОГ

ДЖОЗЕФ

Джейн і Джозеф із холоду заходять в теплий будинок, знімають шарфи та пальта. Вона усміхається до нього, від чого чоловік відчувається окрилений: це справжня, щаслива усмішка Джейн. Спочатку вона усміхалася рідко й обережно, і часто усмішка зникала ще до того, як встигала сформуватися у неї на вустах. Тепер кожна її щира усмішка здається Джозефу дорогоцінним скарбом, який хочеться берегти біля серця.

Джозеф щиро дивується, що вже минуло триста шістдесят п'ять днів відтоді, як він зізнався Джейн у коханні, і ніхто й досі не зазіхав відібрати всі їхні щасливі хвилини.

Пара виходила на довгу прогулянку; від пронизливого холодного лютневого вітру обличчя пашіло, а вони просто йшли, тримаючись за руки, і на мить Джозеф подумав — стара звичка — про те, які ж, напевне, червоні його щоки. Уперше, коли він сказав Джейн, що ненавидить те, як червоніє в спеку, вона просто нахилилася і поцілувала рум'янці на його щоках. *«Ти взагалі розумієш, як сильно я люблю, коли твої щоки червоніють?»*, — запитала вона, від чого хлопець ще сильніше залився рум'янцем.

— Готовий? — ніжно запитує Джейн.

— Думаю, так, — відповідає Джозеф, тягнучись до її руки. Це правда, він трохи нервується, проте готовий. — Дай лиш гляну, як там Вел і мама.

Тітка з мамою весело балакають за кухонним столом, п'ють чай із печивом; його плечі розслабляються, коли він їх бачить. Вел зиркає на нього, наче кажучи: *«Усе добре»*. Останнім часом його мати значно

щасливіша: вона пам'ятає менше, але безнадія та смуток, які супроводжували її перші кілька років після діагнозу, зменшилися. Жінка не знає, що саме забуває цими днями, і це справжнє благословення.

Джозеф заходить до свого домашнього кабінету, Джейн уже там, підставила другий стілець до столу. Якусь мить він просто спостерігає за нею. Довге темне волосся спадає на її обличчя; дівчина одягнена в протерті на колінах джинси та один із її улюблених мішкуватих джемперів. Можливо, вона й припинила щотижня носити один і той же одяг, але все ще залишається невимовно милою людиною звички. Чоловіку подобається бачити її в улюблених домашніх джемперах, тих, які вона одягає тільки при ньому.

Дивлячись на неї зараз, Джозеф хоче поцілувати її, просунути руки під цей мішкуватий джемпер і торкнутися її м'яких вигинів. Вона зиркає на нього й хитро усміхається, наче знає, про що він зараз думає, і від цього у хлопця перехоплює подих. Якщо подумати, ця її усмішка є його найулюбленішою.

Як тільки вони сідають поруч і натискають посилання Zoom, Джозефа вражає думка, що він не почувається винним за те, як сильно бажає її, навіть сьогодні. Він думав, що навчитися знову бути щасливим після смерті Шивон — це щось на кшталт Гераклового подвигу, але насправді це низка маленьких перемог, таких моментів, як цей, яких він фактично не помічає, поки вони не залишаються в минулому. Він сплітає пальці Джейн зі своїми, поки чат завантажується і всі з'являються на екрані.

— З Днем святого Валентина! — кричить хтось.

Усі вже тут, Джозеф та Джейн приєднуються останніми. Ось Марлена, на вигляд богемна, хоч і постійно скаржиться, що не може підстригтися через карантин; тут є Кіт, Вікеш, і ще декілька друзів Шивон з театральної школи, а ще пара, якою Джозеф ніяк не натішиться: Скотт та Фіона, які сидять разом у кадрі.

Скотт завжди симпатизував Фіоні, ще з тієї новорічної прогулянки верхи. Кожного разу, коли вони з Джозефом зустрічалися, він запитував про дівчину, наче очікував, що Джозеф відповість: «З нею

все добре, друже, вона запитувала, чи не хочеш ти піти на побачення?». Це був один із їхніх постійних жартів, аж поки одного дня Фіона не запросила Джозефа вибирати костюми на Гелловін. З усіх друзів Шивон вона найбільше підтримувала зв'язок із хлопцем. Коли вони приміряли капелюхи, дівчина зізналася, що їй завжди подобався Скотт. Цим двом знадобився ще рік, аби офіційно стати парою, частково тому, що Фіона змушена була поїхати в Лос-Анджелес для нової телевізійної ролі. Проте тепер вони стабільно оселилися в Дубліні.

Джозеф щасливо дивиться на них, і його усмішка лиш ширшає, коли він переводить погляд вліво, де Міранда сидить на колінах в Ей-Джея в спальні їхньої нової квартири в Ерстеді. Фіона була в захваті від пропозиції Джозефа запросити Мір та Ей-Джея. Дивним чином вони здавалися частиною історії Шивон, хоча ніколи не зустрічалися з нею.

— Отже, — каже Фіона, — звісно було б краще, якби ми мали змогу зустрітися особисто, але принцип залишається той самий. Я просто хотіла зібратися разом і... Напевне, зберегти пам'ять про Шив, згадуючи хороші часи. І всі випадки, коли вона була не такою вже й чудовою та втрачала самовладання, коли хтось підрізав її на дорозі або наважувався сказати, що її кулінарні шедеври *завжди* підгорілі.

Від цих слів усі сміються. Джозеф відчуває, як його плечі поступово розслабляються. Йому це дається легко. Дивно, але він хоче це зробити. Пальці Джейн міцніше стискають його.

— Не з нами, проте не забута, правильно? — запитує Фіона.

— Однозначно, — погоджується Джозеф, адже це важливо. Завжди важливо, коли втрачаєш когось, проте ще важливіше для самої Шивон. Йому завжди здавалося жорстоким те, що жінка, яка так боялася бути забутою, була змушена залишитися в минулому. Шивон так хотіла жити; вона хотіла, щоб її бачили, відчували, чули. А тепер її немає.

Однак про неї не забувають.

Вони планували цю Zoom-зустріч лише на годину, але зрештою розмовляють майже дві. Дехто плаче, як-от Джозеф. Джейн теж плаче, і він так сильно кохає її за цю здатність сумувати за жінкою, якої вона навіть не знала. Із самого початку Джейн не просто прийняла пам'ять

про Шивон у їхнє життя, вона зробила це з радістю. І лише після знайомства з її батьком Джозеф зрозумів, чому дівчина так наполягала на тому, що людей, яких ми любили та втратили, не можна залишати в минулому.

Попри те, що Джейн відновила стосунки зі своїм батьком та розповіла йому всю правду про Лондон, дівчині все ще складно говорити з ним про матір. Для Джозефа очевидне її прагнення мати зв'язок з мамою: переїзд до Вінчестера та робота в крамничці графа Ленглі — досить вагомні докази. Проте Джейн, здається, ще сама цього не усвідомила, або ж ще не може чітко сформулювати цієї потреби.

Проте це прагнення є. Коли Джозеф запропонував батькові Джейн зв'язатися з кимось із родичів її матері, важко було дивитися на вираз обличчя дівчини без щему в серці: безрадісна надія, туга, які вона дуже швидко придушила. Джейн виросла в домі, де її мати була надто болісною темою для обговорення; її батько — тінь людини, враженої горем, навіть через десятиліття. Коли Джозеф дивився, як Білл Міллер зі схиленими плечима повертається до своєї машини, він подумав: *«Дякую, Боже, за Міранду, яка змусила мене відкритися. Дякую за Джейн, яка знову навчила мене кохати».*

— Гей, Джозефе? — каже Марлена з екрана.

— Так?

— Знаєш, що б зараз сказала тобі Шивон?

Усмішка на його обличчі ширшає.

— Що?

— А те, що краще б тобі мати в біса грандіозні плани на День святого Валентина для цієї вродливої жінки, яку ти морозив цілісінький рік. Мусиш тепер надолужувати.

Джозеф повертається, аби подивитися на Джейн. Вона сидить поруч дуже зніяковіла.

— Ми розговорилися про це, коли ходили в паб влітку, — пояснює вона, поки інші сміються. — Марлена професійно витягує інформацію з людей.

— Тепер я знаю про тебе дуже багато, Картере, — кричить Марлена. — А зараз, друзі, розходимося. Я маю підготуватися до Zoom-

побачення! Люблю вас усіх!

Вони завершують виклик хором прощань та махання руками. Щоки Джозефа болять від сміху й усе ще трохи вологі від сліз. Він витирає скельця окулярів сорочкою, важко ковтаючи.

— Не слухай Марлену, — каже Джейн, коли вони підводяться. — Нам не обов'язково йти сьогодні на побачення. Сьогодні день Шивон.

Джозеф хитає головою. Він чекав цього вечора місяцями, і нарешті його плани ідеально втілюються в реальність (а плани Джозефа рідко збуваються, як би він не намагався). Але завдяки допомозі тітки Вел, чиєю підтримкою він заручився протягом цього року, він впевнений, що зможе влаштувати для Джейн Міллер найкраще в її житті побачення на День святого Валентина.

— Ходімо, — говорить він, ведучи її вниз за руку. — Настав час для сюрпризів.

— О! — каже Джейн, зрозумівши, куди її ведуть. — Невже мені нарешті дозволять зайти в підвал?

Останні два місяці він і близько не підпускав її до підвалу. Було досить складно тримати цей проєкт у таємниці, особливо враховуючи те, що вони обоє працювали з дому. На щастя, нова робота Джейн у відділі кадрів фонду графа Ленглі інколи вимагала від неї відвідування штаб-квартири, тому Джозеф планував доставку найбільших пакунків тоді, коли дівчини не було вдома. Утім, це все вимагало від нього неабиякої секретності, а це насправді не його сильна риса.

— Гарзд, — каже Джозеф, повертаючись до Джейн, коли вони спускаються сходами до підвалу. — Заплющ очі.

Вона розгублено кліпає своїми великими очима, обрамленими довгими віями, а потім слухняно заплющує їх.

Джозеф нахиляється, щоб поцілувати її, — він просто не може стриматися — а потім обережно веде Джейн сходами вниз.

— Розплющ очі.

Вона скрикує. І це чудовий звук, сповнений здивування, дитячої радості... саме на це він сподівався останні шість тижнів роботи.

— О, Джозефе, — вигукує вона. — Це бібліотека!

Ретельне прибирання підвалу було першим пунктом у списку, коли вони минулої осені переїхали в цей будинок. Джозеф вирішив не просто навести порядок, а повністю перевтілити приміщення.

Він відчистив та перефарбував усе, прибрав полиці до стін, прибрав потворну стару доріжку та устелив все величезними килимами з благодійної крамниці. А ще хлопець знайшов широкий диван для читання з двома вигнутими лампами по боках, де вони з Джейн можуть обійматися, згорнувшись клубочками.

— Неймовірно.

Джозеф бачить, як на очах Джейн навертаються сльози. Вона блукає між полиць, водячи пальцями по корінцях книг.

— Де ти взяв усі ці книжки? — запитує дівчина, здивовано озируючись на нього через плече.

Чоловік більше не може стояти осторонь; він підходить позаду неї, обіймає руками за талію та опирається підборіддям на її маківку, поки Джейн по черзі торкається книг.

— Багато з них належать мамі та тітці Вел. Деякі з них вживані: Мортимер і Колін дуже допомогли, хоча, очевидно, планування власного весілля все ще залишається пріоритетом номер один, — він кашляє, і Джейн сміється. Мортимер та Колін дуже серйозно підійшли до весілля. Минулого разу навіть йшлося про те, щоб на церемонії були живі лебеді. — А ще я зробив величезне замовлення в книгарні «Проктер енд Гембл».

Джейн повертається обличчям до нього.

— Твій бонус? — тихо запитує вона.

— Хіба є кращий спосіб витратити його?

Під час першої зустрічі їхнього книжкового клубу, він сказав Джейн, що книги — це його щаслива оаза, і відразу побачив, як змінився вираз її обличчя. Дівчина розслабилася, усміхнулася, наче натякала на проблиск жінки, прихованої за стриманою зовнішністю. *«Книги — це і моя щаслива оаза»*, — відповіла вона йому, і Джозеф часто замислювався, чи саме в цю мить він закохався в неї.

Коли Джозеф думав про 2020 рік, він не згадував страх, тривогу, стрес та відчуття ізольованості. Він думав про ночі, коли Джейн

лежала в його обіймах, і вони розмовляли про місця, де ніколи не були, але які здавалися їм такими ж реальними, як ліжко під ними, про людей, яких вони ніколи не зустрічали, але які відчувалися, наче старі друзі. Він згадував історії, якими вони ділилися.

— Ходімо сюди, — він підводить її до мініпкніка на журнальному столику. — З Днем святого Валентина, Джейн.

Хлопець відходить, щоб поглянути на вираз її обличчя, коли дівчина розглядає усі ласощі на столі. Спостерігати за емоціями Джейн — одна з найбільших радостей Джозефа, адже вона завжди ретельно приховувала їх, хоч зараз дівчина і намагається позбутися цієї звички, а бачити, як вона розкривається, — невимовно приємно.

— Поглянь-но, — сміється дівчина, — мої улюблені смаколики!

— Отже, у цій бібліотеці діє важливе правило, — говорить він, коли Джейн підіймає кришку горщика з вершками та з усмішкою приношується до джему, відчуваючи нотки вишні. — Тут можна тільки насолоджуватися. Лише стовідсоткова щира насолода. Отже... на вечерю у нас усі твої улюблені страви.

— У якій послідовності ми маємо їсти це все? — запитує вона, відщипуючи шматочок манго з миски. — Спочатку булочки з корицею, далі гострі чипси «Дорітос» як основна страва, і завершимо це все рогаликами з пудингом?

— Джейн, тут немає ніякої строгої послідовності, — усміхається Джозеф, обіймаючи її. — Вибір за тобою.

— Бунтар, — говорить вона, грайливо усміхаючись. Дівчина повільно, із насолодою цілує його; поцілунок пари, яка справді починає вірити, що в них є весь світовий час, аби бути разом. — Дякую, — тихо промовляє вона. — Це просто неймовірно.

— Отже, Джейн Міллер, — каже Джозеф, нахилиючи голову, щоб поцілувати її знову. — Настав час тобі насолодитися Днем святого Валентина, на який ти заслуговуєш.

ПОДЯКА

По-перше, я хочу подякувати своїй агентці, Танері Сімонс, яка завжди надає мені неоціненну підтримку, надто з цією книгою. Дякую, що зберігала рукопис четвертої книги, коли це було необхідно, як і за всі дивовижні мозкові штурми щодо узгодження дат як і в книзі, так і в моєму особистому житті...

По-друге, я дякую Гіллі, яка подала мені ідею для розкриття цієї історії, і яка є справді рідкісним та чудовим другом. Сподіваюся, коли ми будемо старі та сиві, ми все ще надсилатимемо одна одній голосові повідомлення про хуліганства наших собак та/або персонажів.

Дякую моїм редакторкам Кессі, Еммі та Сінді за те, що довірили мені написання цієї книги, а також за неймовірний творчий внесок у цю історію. Дякую геніальним Ханні, Еллі, Ханні, Бетан, Еллі, Ейдж, Кет та всім у компанії *Quercus*, а також Бріттані, Фаріді, Анджелі, Джесіці та всім у *Berkley*, які теж просто неймовірні — мені так пощастило працювати з вами всіма.

Для цієї книги була потрібна досить специфічна інформація, тож особлива подяка Тому з *Tom Fisher Tree Care* за те, що він показав мені, як залізати на дуб, робив дивні телефонні дзвінки щодо підіймачів і поділився зі мною своїми історіями. Також дякую Анні Райт з *ACWArb* за те, що приділила свій час та поговорила зі мною про те, як воно — бути арбористкою, а також усім, хто брав участь в *ArbTalk*, який був безцінним ресурсом інформації! Усі помилки в історії, пов'язані з деревами, звісно ж, були зроблені мною.

Я дуже вдячна Лізі Бердетт і Меггі Марсленд за те, що вони поспілкувалися зі мною про світ лайф-коучингу; знову ж, усі помилки в цій сфері мої (як і помилки Шивон також належать їй...). І дякую

Джеку, який зробив дуже щедру пожертву до *CLIC Sargent*, щоб його дівчину Лу згадали в цій книзі.

Є кілька надзвичайно особливих людей, які витримали заплутані обговорення цього роману під час моєї роботи над ним, тому присвячую окремі подяки. Моїм батькам: дякую за всі телефонні дзвінки, і що не відставали від всіх сюжетних поворотів, як і за те, що ви просто чудові. Для Пуджі: дякую за карантинні прогулянки й те, що не драгувалася через спойлери! Для Педді: ця подяка насправді мала би бути в наступній книзі, але я також вдячна тобі за те, що під час наших досліджень з Томом ти залізла надто високо на дерево, аби я могла побачити це на власні очі та почути панічне Томове: «*A teper повільно спускайся!*», щоби краще передати автентичність ситуації. І на фінал, дякую Сему, коханню всього мого життя та найтерплячішому партнеру із мозкових штурмів в усьому світі; після всіх років разом я все ще не можу повірити, що ти — мій. Здається занадто прекрасним, щоб бути правдою, еге ж?

На завершення, я хотіла би подякувати всім працівникам, які вийшли в жахливий світ, щоб гарантувати нашу безпеку у 2020-му і 2021 роках. Кожен із вас абсолютно дивовижний, і я сподіваюся, що ви ніколи цього не забудете, — ми точно не дамо цьому забутися. Дякую за вашу хоробрість.

2025

ISBN 978-61717-10030 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням: O'Leary, Beth. *The No-Show* / Beth O'Leary. — Лондон : Quercus Editions Ltd, 2022.

Опубліковано за домовленістю з *Darley Anderson Literary, TV & Film Agency* та *The Van Lear Agency*

Переклад з англійської *Аліни Савіцької*

Дизайнерка обкладинки *Маша Грім*

Неявка / Бет О'Лірі; пер. з англ. А. Савіцької. — Х.: Віват, 2025. — 432 с.

Три жінки. Три побачення. І один чоловік...

Цих трьох не знайомих між собою жінок об'єднує лише те, що їх усіх покинули в той самий день, — найгірший для зради — День святого Валентина. Їх кинув один і той самий чоловік — Джозеф Картер.

Здивована Шивон з нетерпінням чекала на побачення з Картером за сніданком у кафе. Ще б пак — зазвичай вона бачить його пізно ввечері у своєму готельному номері...

Міранда сподівалася, що обід у ресторані із Джозефом, з яким вона зустрічається уже п'ять місяців, стане ідеальним способом відсвяткувати її нову роботу. Це було б ознакою того, що все в її житті нарешті стає стабільним...

Картер і Джейн познайомилися нещодавно, і він пообіцяв сьогодні врятувати дівчину: погодився бути її хлопцем на вечірці з нагоди заручин колеги...

Та чому він досі не з'явився? Чи зможе кожна з дівчат вивести на чисту воду цього звабника-серцеїда?

© Beth O'Leary Ltd, 2022

© ТОВ «Видавництво "Віват"», видання українською мовою, 2025